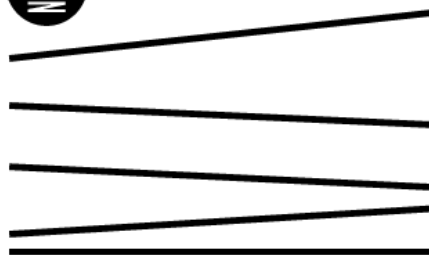

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Birke, Louise.

Bundet : Roman.

København : Schønberg, 1919

264 s.

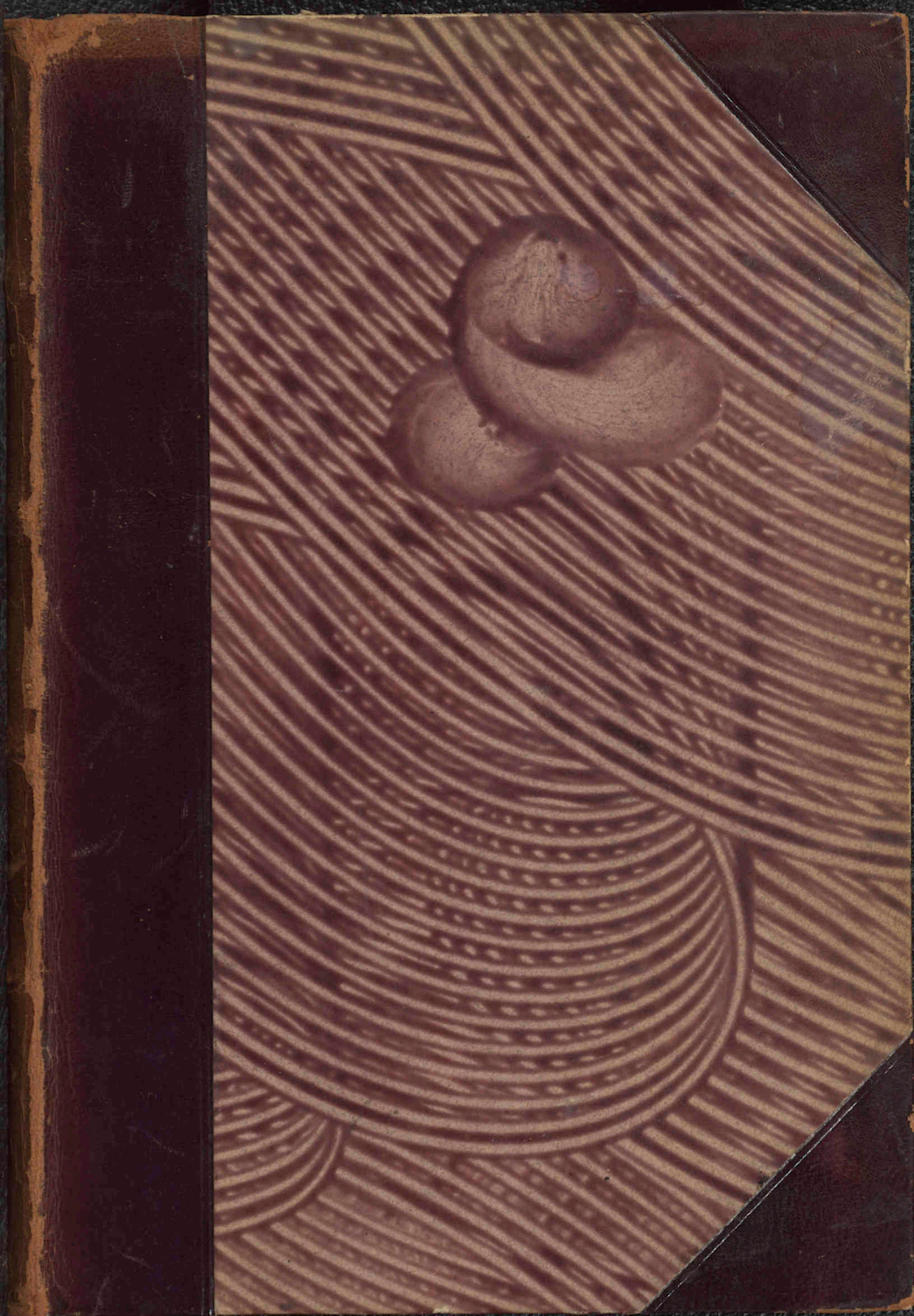
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

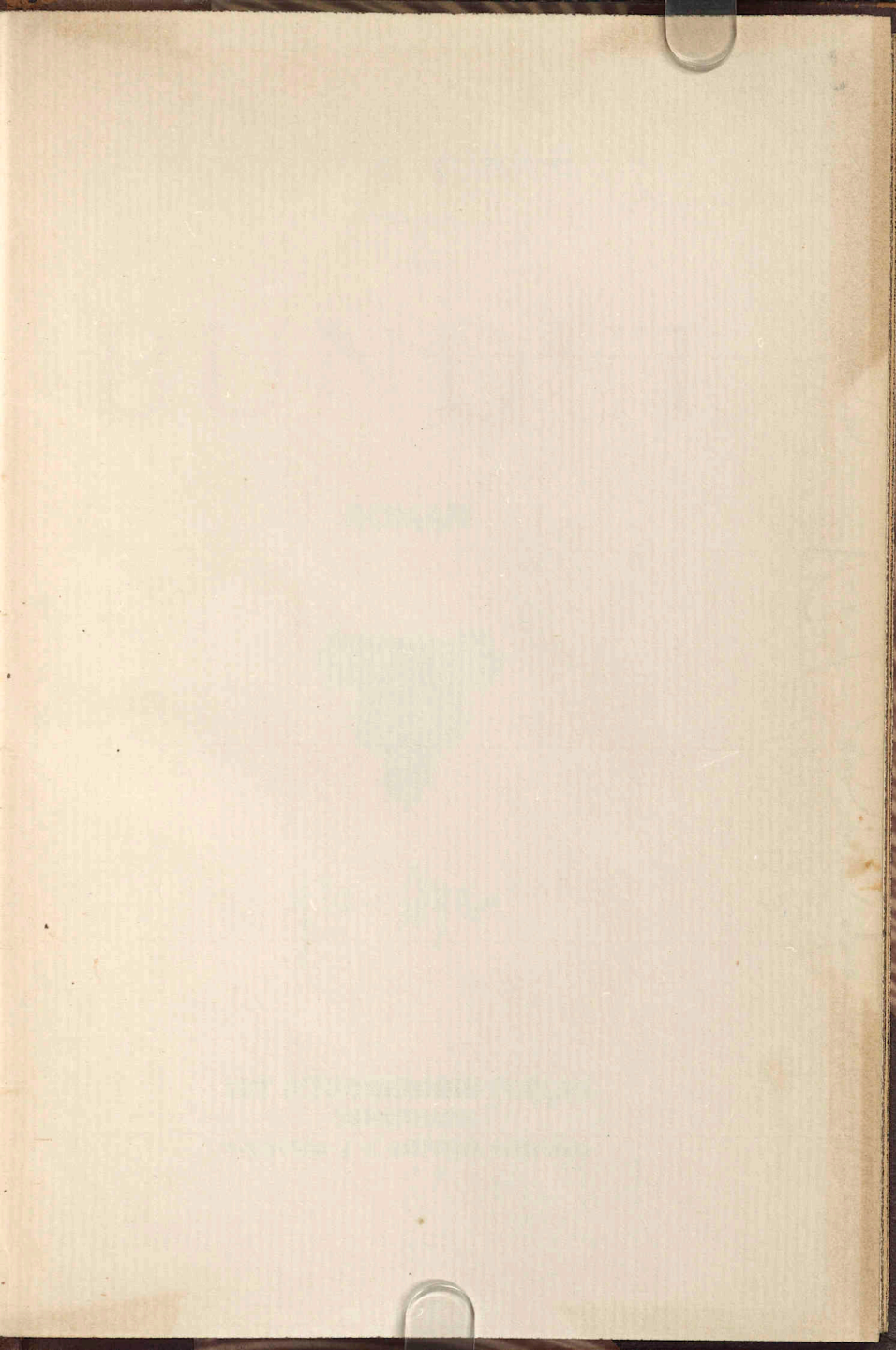
57-93

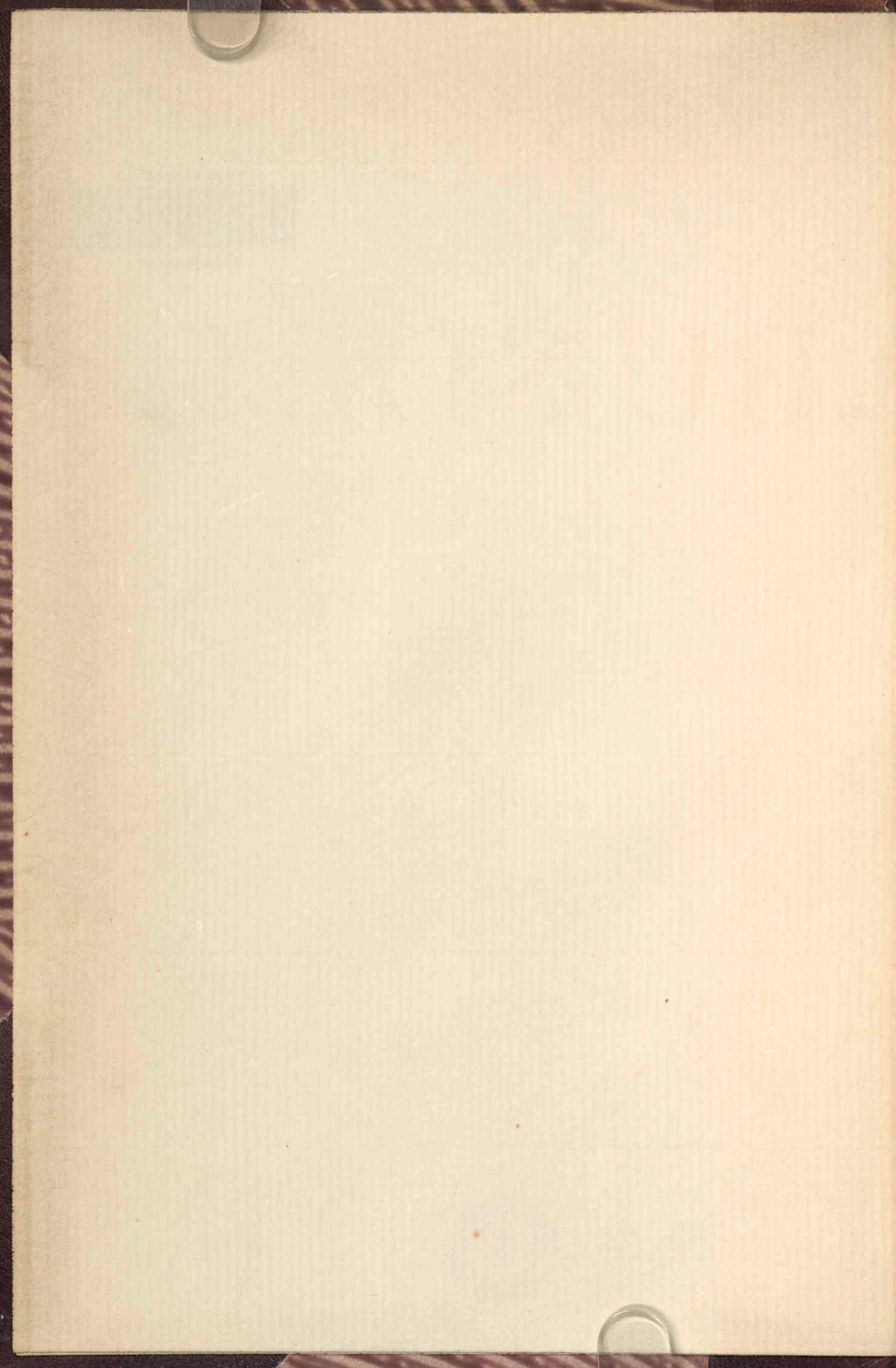
Det Kgl. Bibliotek

130024709613

LOUISE BIRKE

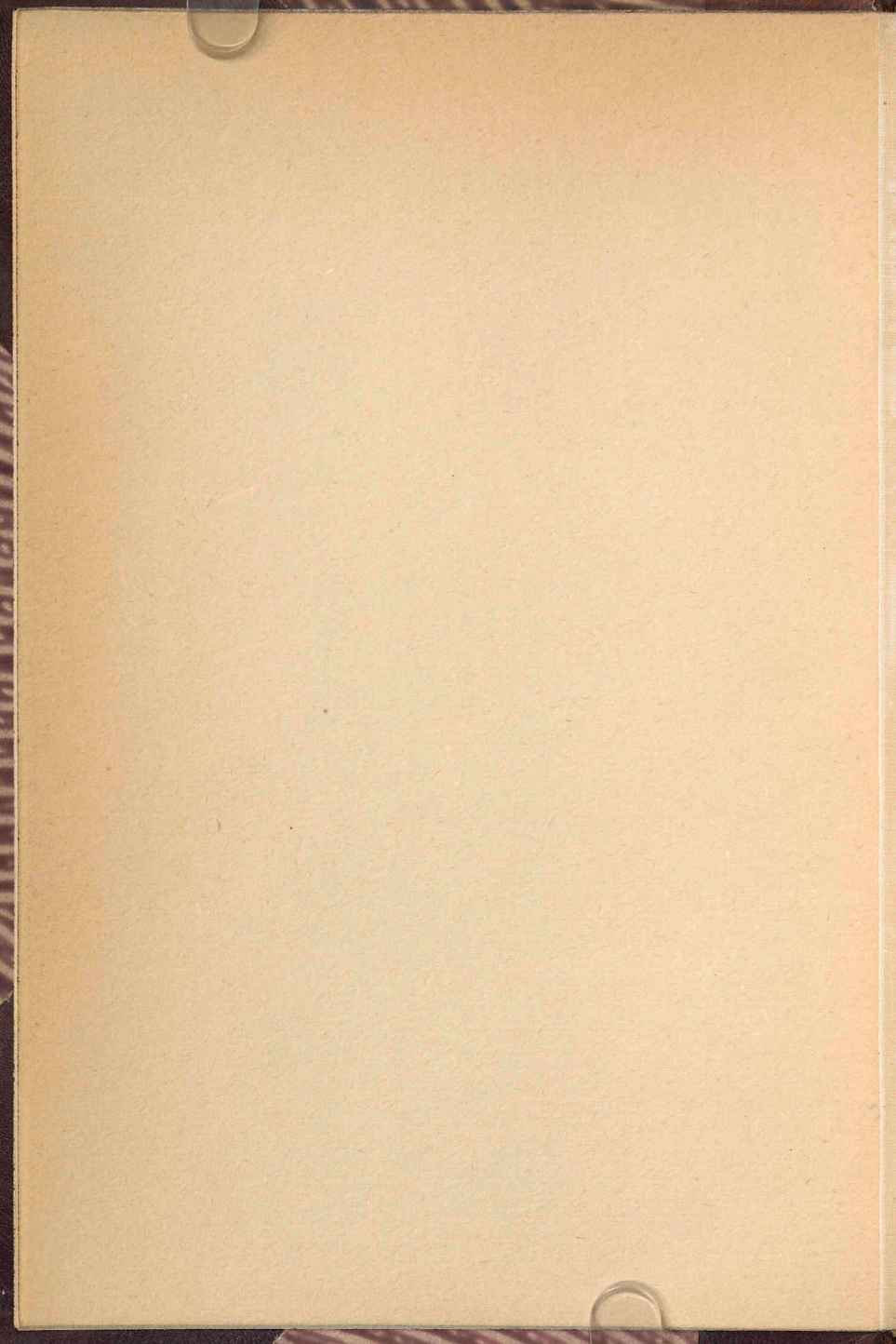
BUNDET

ROMAN

1920. 1892

DET SCHØNBERGSSKE FORLAG
KØBENHAVN
FOR NORGE: J. W. CAPPELEN, KRISTIANIA

LOUISE BIRKE
B U N D E T

DET SCHØNBERGSKE FORLAG

Af samme Forfatter udkom:

„*Fru Vibe*“ — Roman — 1913.

Viben vil væge for hver den Sted,
Som udi Marken mon staa;
Hun kan ikke væge den lille Tue,
Som hun skulde bygge paa — —
(Folkevisen)

„*Lille Fru Jensen*“ — Roman — 1914.

Som Guldæbler i Sølvskaaler
af udgravet Arbejde er det
Ord, som tales i rette Tid.
(Salomos Ordsprog).

„*Arvid fra Kløften*“ — Fortælling — 1915.

„*Ebba*“ — Fortælling — 1916.

Naar Forstavnen dukker —

„*Mens Jul gik ind* — “ 1.—2. Oplag — 1917.
Fortælling — Cyklus.

LOUISE BIRKE

BUNDET

ROMAN

DET SCHØNBERGSKE FORLAG
ERNST BIERBERG & MICHAEL H. JENSEN
KØBENHAVN

Published Septbr. 1919
Privelege of copyrigt reserved by
DET SCHØNBERGSKE FORLAG
COPENHAGEN

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE (AXEL SIMMELKIÆR)
MCMXIX

En Grøftkant og en gammel, solbrunet, luvslidt Landstryger, som sank ned mellem Græs og Blomster — —

Fødder, der har vandret over mange Rigers Grænser, bli'r omsider trætte — hans var det som ingen andens.

Og pludselig længtes han som aldrig før efter et Sted, hvor Hvilen ventede ham, men han troede ikke paa Muligheden af at finde det her paa Jorden.

Han var gammel nok til at ane Dødens Fodtrin, han var ogsaa begyndt at lytte, og han var ensom nok til, at han ikke gik hastigere af den Grund.

Som han nu sad der paa den Grøftkant, løftede han Hovedet og saa op. Han saa et Væld af blomstrende Kaprifolier over en lav, gullig Mur og en stor, Smedejærns-Gitterlaage. Solen flimrede i dens sorte Lak og i et forgyldt Navn paa dens Midte. Det Navn fik ham til at stirre — stirre — —

Han gned sine Øjne — lukkede dem — stirrede paa ny. Navnet stod der endnu Kosti-Sasse K o s t i S a s s e

Marcus Niete rejste sig og gik tværs over Vejen.

.... Kosti-Sasse

Stadig gentog han det. Men da han stod ved Laagen, strakte han sin højre Haand ud og lod Fingrene følge de ophøjede Bogstaver. Han ligesom kært tegnede Navnet.

Aars Minder kom til ham, strømmede ind over ham, lo og græd i ham. Hele Tiden smaasnakkede han med sig selv, men Stemmen var brudt og Ordene uforstaaelige; en Hulken klemte hans Strube til.

Der var Aftryk af Hestehove i Støvet for hans Fødder —

Marcus Niete saa dem. Og lige med ét laa han der og maalte dem med sine udspilede Fingre.

Hans Haand rystede, saa Aftrykket udviskedes — han krøb paa sine Knæ til det næste og maalte igen — én Gang til og maalte paa ny.

Saa tog han Landevejens Støv i begge sine Hænder og holdt dem aabne, strakt op mod Himlen, som om han vilde bede den signe, hvad han havde fundet.

Men derefter rejste han sig, traskede forbi den store, fremmedartede Bygning, som laa bag Muren, standsede, saa ind og — traskede videre. —

Mod Aften kom han tilbage. Han kom fra Hulerød Kro. Et eller andet maatte have styrket ham — han var ikke saa bøjet nu, og han skridtede godt ud.

Da han kom til Ejendommens indhegnede Granplantage, sprang han over Grøften og gik om ad en lille Sti — en Genvej, den Dreng havde lavet sig, som hver Aften bragte Mælk over fra Dronningemøllen.

Henne ved Stalden blev Marcus Niete staaende et Øjeblik — lyttende — —

. . . . Jo, han var ene. Der var kun Lyd af Jærn mod Jærn, naar Hestene rørte sig mellem Spiltovene bag de aabne Vinduer.

Lidt efter stod han inden for Stalddøren.

Der var ikke lyst, og alligevel havde han straks kendt de to høje Heste.

Hjertet hamrede i hans Bryst, saa han maatte gribe efter Støtte.

Lidt efter fløjtede han. Først ganske dæmpet og blødt, som Turtelduen kurrer for sin Mage, saa højere —

Pludselig slog den ene Hest Hovedet tilbage og satte Ørene lige i Vejret. Den vrinskede, og den anden blev urolig og stod og stampe.

Marcus blev ved at fløjte —

Nu vrinskede begge Heste paa én Gang, og alle fire Øre vendte mod ham.

Marcus tog et Par Skridt frem, talte, fløjtede igen og kaldte: — Kønig — Mirza!

Saa gik han ind til dem.

— — —

Dér saa Fru Sasse ham. Hun kom frem i Stalddøren og blev staaende stum — forbavset —

Da hun endelig nævnede hans Navn, havde hun ham liggende paa Knæ for sig — ham — Landstrygeren.

Hun talte ikke, han gjorde det. Der var løst for hans Tungebaand, saa Ordene blev som en rivende Strøm. Alle var de om de Dage, der svandt — alle, om deres fælles Minder. Mange Landes Sprog blendedes i hans Mund, men hun forstod ham.

Hun vilde have, at han skulde rejse sig — han ænsede det ikke, heller ikke Smerten i de gamle Ben, han ønskede i Øjeblikket intet andet end at faa Lov til at blive, hvor han laa nu, paa Knæ for Skolerytteren Kosti-Sasses Enke.

— Som han havde tilbedt de to de altfor faa Aar, han var i deres Tjeneste — —

— Om hun huskede det lette Slag, han altid havde faaet med Ridepisen, saadan et lille, let Slag, naar Kosti-Sasse var kommet i Sadlen?

— Om hun ogsaa huskede den Gang og den — —

— Aa, og saa da han døde! Det var, som om en Sol slukkedes ogsaa for ham. Han vidste hverken ud eller ind, og siden — siden havde han været paa Vandrang. Og nu var han her, saa mærkeligt kan det gaa!

Hun bøjede sig ned mod ham.

— Hvorfor rejste De, Marcus — dengang? De kunde dog have været mig til saa stor Hjælp — jeg stod jo der med Hestene og vilde have dem med mig og maatte ordne alt selv.

Han dukkede sig som for et Slag og svarede ikke.

— Hvis De var blevet, var De kommet hertil med mig.

— Ja, sagde han.

— Men nu, Marcus — hvad nu?

Og saa var der blot et, han ønskede: En Krog i Stalden hos Kønig og Mirza, bare lidt Halm og et Dækken. — Om hun kunde nægte ham det? — Om det ikke var en underlig Guds Førelse, at han skulde komme helt herop mod Nord, lige herud til — til hende — —

— Det var den Fløjten — sagde Fru Sasse — saadan kaldte kun min Mand, og saa De, Marcus. Jeg havde staaet længe — Dyrene kendte Dem jo.

Med ét brød han paa det Danske.

— Ja—a, ack de velsignede Hester —!

Han rejste sig i det samme og saa hen til dem.

Da lagde hun sin Haand paa hans Arm.

— Ja — sagde hun og tænkte paa hans Bøn om at maatte blive — men jeg er ikke, som jeg var.

Marcus gjorde en Bevægelse, saa Aftenlyset faldt paa hans Ansigt. Hun saa, at det straaede af Glæde.

— Frue er Frue, sagde han, og inden hun kunde afværge det, havde han bøjet sig og kysset Sømmen af hendes Kjole. —

Antydningen af et Smil viste sig om hendes Mund.

— Marcus — Marcus — sagde hun — er De ikke blevet en Smule klogere endnu.

De gik ned sammen gennem Kælderen til Køkkenet. Fru Sasse kom til Stuepigens Dør og sagde ind:

— Marcus Niete er her.

Line rejste sig og kom hen til Døren. Hun saa ikke ud til at have forstaaet, hvad der var blevet sagt.

— Ja, M a r c u s N i e t e! Kan De ikke huske, at jeg har talt om ham?

— Jo, Line huskede det nok, men — —

— Ja, og nu er det, jeg siger, at han er her.

— H e r —

— Herregud, ja, Line! Han staar i Køkkenet, ser rædsom ud, men kan vel blive ren igen. Sørg for, at han faar vasket sig! Og saa — ja, jeg ved ikke, men kan vi ikke spørge Jens, om han kan undvære et Sæt Klæder og noget Undertøj? Mad maa Marcus jo ogsaa have og en Seng til Natten.

Det sidste standsede Line først ved.

— Der er den lille Stue i Gavlen, sagde hun nølende.

— Ja, læg ham kun dér! Og se blot at faa ham ren!

De gik ud, hvor Marcus Niete stod.

Der tiltalte Fru Sasse ham paa Tysk. Hun fortalte om

sine Folk: Ingen af dem skulde han være ked af at hilse paa eller være sammen med; de kendte ham jo — hun havde sagt dem, at Marcus Niete engang havde været som en god Ven. Men nu skulde han gøre sig pæn — rigtig pæn, ikke sandt? Og saa skulde han faa Mad. Men derefter skulde han sove. Vilde det ikke gøre godt at ligge i en ren Seng og sove?

Line kendte ikke det bløde Tonefald i hendes Stemme, Marcus kendte det, og hans Øjne skinnede.

Lidt efter gik Fru Sasse. Da var Jens i Færd med at finde noget Tøj frem, og begge Pigerne med at ordne alt det øvrige.

Det tog Tid, fordi Marcus var begyndt at snakke. Han sad paa en Køkkenstol og hyggede sig, og hver Gang de kom i Nærheden af ham, holdt han dem fast med mange Ord om de Dage, hvor han ikke saa ud som nu. Og én Ting til — stadig kom han tilbage til det mærkelige, at hans Vej skulde falde saa højt mod Nord, skulde føre ham lige netop ud paa den Egn. Ja, og saa, at »Pferderne havde erinn'ret ham.«

Jens, der kom med Tøjet, fik Ros for Dyrenes Udseende.

— So blank som en Spiegel, kan nicht gøre den Styck Arbeit merere fin. Marcus var lykkelig.

— — —

Dengang han saa kom ud i Køkkenet efter at være »hejet«, som Ane Kokkepige sagde, var han et helt andet Menneske. Køn var han ganske vist ikke endnu, men det kunde jo ogsaa være det samme, han saa da i hvert Tilfælde ikke mer ud, saa man kunde blive bange for ham.

Marcus spiste, som om han havde lidt Nød i lang Tid. Men lige med ét skød han Tallerkenen fra sig, tørrede sig om Munden med Bagen af sin højre Haand og sagde, at nu vilde han op til Fruen.

Line rejste sig straks og gik mod Døren. Marcus var i Hælene paa hende, fulgte hende op ad Trappen, uagtet hun vilde afværge det, var lige bag hende, da hun lukkede Havestuens Dør op. Dér trængte han sig forbi hende.

Fru Sasse blev ikke fortrydelig. Hun kom ham endda i Møde.

.... Fruens Stuer Var han virkelig igen, hvor Fru Sasse var? Saa han sig om? Nej, han saa kun hende. Han saa hende i den svindende Dag.

Paa graa Hosesokker løb han frem over Gulvet, strakte begge Hænder ud, standsede, lagde de to, rystende Hænder over sine Øjne og hulkede.

— Ja— sagde hun blot — saadan er der hos mig.

Og lidt efter, da han havde taget sig sammen, pegede hun paa et Portrætmaleri og sagde:

— Jeg mangler h a m.

Og da hun gik ud fra, at hans gamle Øjne ikke kunde se klart nu i Skumringen, tændte hun Lysene i en Armstage og lyste for ham.

Begge stod de og saa paa Jozsef Benja Kosti-Sasse —

Han var i Ridedragt. Paa et Bord laa Hat og Handsker, men i Hænderne havde han Ridepisen, og den stod han med, som han plejede at staa — Piskens Skaft i højre Haand, dens korte, grønne Silkesnert i venstre. Han var smuk — ualmindelig smuk.

Marcus blev ikke træt af at se; men Fru Sasse blev det af at bære Stagen.

— Kom — sagde hun — lad os sætte os!

De sad nu længe sammen og talte, som hverken hun eller han havde talt i mange Aar.

Line kom ind med en tændt Lampe og maatte gaa med den igen; hvad skulde de med Lampelys i denne stille Time, hvor Minderne gik lyslevende frem mellem dem?

Line kom igen. Denne Gang bragt hun Te ind paa et lille Straabord. Nu fik hun ogsaa Lov til at komme med Lampen, og da var det, at Marcus saa, hvor meget en stor, dyb Sorg kan forandre et Ansigt — Fru Sasse lignede et gammelt Menneske.

Dagene gik, og Marcus Niete tog ikke fra Villingerød — der blev aldrig talt et Ord om, at han skulde derfra.

.... Han bli'r her magelig, tænkte Jens Kusk og vilde

have forsvoret, at han nogen Sinde skulde blive gode Venner med ham. Han blev det alligevel.

Pigerne kunde ikke rigtig blive klog paa, hvordan de to havde det sammen; for — mundhugges kunde de, og det gik endda ofte paa, men hvor Jens var, dér var Marcus ogsaa. Om det saa var efter Fyraften, sad de sammen paa Bænken omme ved Staldens Sydgavl — sad og røg deres Snadder og snakkede og snakkede.

Marcus Niete kom hver Aften op i Stuerne til Fru Sasse. Han kom paa et bestemt Klokkeslæt, satte sig paa en bestemt Stol og — ja, saa var det deres fælles Minder igen.

Langt ind i den mørke Vinter blev det ved paa den Maade, men en skønne Dag indsaa han, at han egentlig nu kun gik og traadte paa Bunden af sine Minder om Kost-Sasse. Dette gik op for ham som en hel Ulykke. Han blev angst for, at Fruen skulde blive træt af ham, ked af ham og vise ham det, saa han ikke mer kunde gaa saa frit til hende. Aftentimerne oppe i Havestuen var ham en Forretighed, som han ikke kunde give Slip paa; de ligesom hævede ham baade over Jens Kusk og over Line og Ane, og han kunde ikke undvære dem — han kunde ikke.

Hvad gjorde han saa? Desværre for ham noget meget dumt — han opfandt nye Minder, tænkte sig dem til, drømte sig dem til — ligemeget, men hvordan de saa var, de blev antaget alle sammen, og Marcus var saa lykkelig selv at tro paa dem.

Med dem gik han til Fru Sasse.

Men hun — hvad gjorde hun? Blev hun smittet af hans Glæde? Nej, hende kunde han ikke narre. Saa hun mildt paa det, forstod hun ham? Nej, hun forstod ikke andet end, at han var en gammel Taabe, som hun længe nok havde spildt sin Tid paa.

Hvad Marcus frem for alt havde villet undgaa, fremskyndede han selv — Fru Sasse lod ham en Aften vide, at hun ikke kunde modtage ham.

Det var Line, der bragte ham den Besked. Hun saa ham fare sig med begge de knoklede Hænder op i sit tætte, krøllede, graa Haar og derefter tumble op ad Kældertappen, over Gaardspladsen ind i Stalden.

Line med det bløde Sind sagde til Ane:

— Herre Gud, hvor har jeg ondt af det gamle Skrog!

Men Ane sagde haardt:

— Det kan du ogsaa godt have! det er en Skam af Fruen at forvænne ham, som hun har gjort; for det har du vel nok været klar over, at det ikke kunde vinde og vare?

Næste Aften blev Marcus siddende ved Folkenes Bord. De vidste alle tre, hvad han ventede paa, men havde ogsaa en Følelse af, at som han sad nu, kunde han godt blive ved at sidde; Bud blev der næppe sendt efter ham, og det var nok ikke raadeligt for ham at melde sig selv.

Den Aften gjorde de alt for at muntre ham. Det lykkedes ikke. Marcus sad der som et Stenbillede, talte ikke, rørte sig knapt.

Siden lod de ham sidde, stum og stille, Aften efter Aften.

Komme over det, der var hændet ham, kunde han ikke. Han var stadig til Mode, som om han var kommet ud i en mørk Nat — en ganske bestemt mørk Nat. Underligt, men han saa sig selv tumble drukken og dødtræt langs Husrækken i en af Wiens Gader. Det var Taage. Og Taagen gav sig til at regne i fine, tætte Drys — blev tættere og tættere. Han gik der med en stor Sorg, som han havde villet glemme. Han slæbte den med sig, og ene var han, og ene skulde han vel altid være herefter.

Det var den Aften, Benja Kosti-Sasse var død. Marcus Niete flygtede forvildet. — vidste ikke, hvad han gjorde — vilde bare bort —

Saadan — skubbet ud i det yderste Mørke, var han paa ny, nu da han var lukket ude fra Fru Sasses Stuer.

Saa var det, at Line bad ham om at fortælle dem lidt om sit Liv.

Hans Svar var, at det havde han vel gjort saa ofte.

Men Line lod sig ikke afvise.

Da saa Marcus op og mødte hendes venlige Smil. Det løsnede hans Tunge, saa alt, hvad han var brændt inde med oven paa, gled videre for ham her i Kælderen.

Han rev dem med sig. Hans Billeder var mange og overordentlig brogede — hvert var som et Blik ind i en ukendt Verden, hvor alt, efter Marcus' Sigende, var vidunderligere, end de nogen Sinde kunde lære at forstaa.

.... Og i den blændende Verden var han altsaa gaaet ud og ind og havde været som hjemme! Line og Ane saa paa Marcus, som man ser paa én, der lige med ét viser sig at være en ganske anden, end man hidtil har ment. —

Men — nu vilde Fru Sasse rimeligvis igen falde tilbage til de døde Tider, hvor hun ofte holdt sig inde og laa halve Dage. De underlige Tider, hvor hun hverken spurgte om det ene eller det andet, ja, hvor hun endda lod Ane bestemme Maden og saa godt som ikke rørte den, naar den blev sat for hende.

Marcus Niete kom til Villingerød 1878. To Aar efter, en lys Foraarsaften, da Folkene havde faaet Aviserne ned, sad Line og saa Dødsannoncerne igennem; pludselig siger hun:

— Ane, se her! er det ikke Fruens Bror, som er død? Ane rejste sig og kom hen og læste over hendes Skulder:

Min elskede Far, Kontorchef i Finansministeriet, Ernst Arthur Funcke, døde Natten mellem d. 25. og 26. Maj.

Begravelsen er foregaaet.

Ingrid, Hillebert Funcke.

— Jo — sagde Ane — det er rigtig nok. Hun gik tilbage til sin Plads og satte sig til at sy.

Line saa efter hende.

— Det var nu underligt, Ane, at de to Søskende aldrig kom sammen. Naar der kun er to — og saa bare for det Giftermaals Skyld.

Ane sad tavs og syede.

Lidt efter sagde Line:

— Den Ingrid kan ikke være ret gammel —

Ane var stadig tavs.

— Hun maa næsten være et Barn endnu, fortsatte Line ufortrødent.

Og da hun nu mødte Anes Blik, kom det som en Indskydelse:

— Hør Ane! Hvis du talte med Fruen om hende?

— Jeg —

— Ja, du kunde gøre det.

— Jeg tror, du er tosset, sagde Ane og sydede igen.

Men Line blev ved.

— Hun maa være helt alene nu, den lille Stakkel.

Ane rømmede sig.

Og saa var Line der én Gang til:

— Jeg vilde ønske, Fruen vilde tage hende herud; for, ved du hvad, hun havde saamænd godt af det. Mener du ikke, Ane?

— Fruen —

— Ja.

Der var et Øjebliks Stilhed, saa sagde Ane:

— Men saa den unge Pige! Det var ogsaa et Hus at faa et Barn ud i.

Straks lød det fra Line:

— Aa, det er vel ikke saa afgjort, at Fruen aldrig bli'r rask igen.

— Den, der ikke vil, bli'r aldrig rask, og Fru Sasse vil ikke.

— Men Ane —

— Ja, det siger jeg, og sandt er det. Men jeg siger ogsaa, at for Fru Sasse havde det skam set anderledes ud, dersom hun havde været fattig som en anden én, saa hun selv skulde have sørget baade for Føde og Klæder.

Line var helt forarget.

— Vidste jeg ikke bedre, vilde jeg tro, at du ikke havde Hjerte i Livet, Ane, som du taler.

Om Anes store Mund med de bestemte Læber viste sig en Trækning, der gjorde den saa underlig blød. Med Brystet ind mod Bordets Kant og sine Øjne i Lines, sagde hun:

— Det er sandt, kan du tro; jeg ved, hvad jeg taler om.

Hun rejste sig i det samme og gik ud i Køkkenet.

Tilbage sad Line og saa mod Kammerdøren, sad uden at gøre en Bevægelse.

— Herre Gud da! det store Menneske, og en ganske lille bitte Skrædder, og saa mange Aar det var siden — —

Hun sagde det halvhøjt og smilede, men maatte alligevel have Haanden op og stryge noget vaadt bort, som lige med ét gjorde hendes Syn usikkert.

Ane fik talt med Fru Sasse. Men aldrig siden kunde hun gøre sig Rede for, hvordan Ordene var faldet, hun vidste blot ét, at hun gjorde det ikke om igen for meget godt. Et lille Referat af den Samtale maatte hun jo give ude i Køkkenet. Og saa meget huskede hun da, at hun havde sagt noget om, at der var Velsignelse ved at aabne sit Hjem for en forældreløs. Hun vidste ogsaa, at hun havde mindet om, at Fruen engang var kommet hjem fra København og havde fortalt dem, at hun havde mødt den lille Pige — hun havde sagt, at de vidste ikke, hvor det var et dejligt Barn.

Noget havde hun vist ogsaa faaet sagt om Ensomheden, der altid var saa svær for Fruen — og, ja, der var saa meget! Men stygt havde det været at se Fru Sasse sidde der i Stolen og stirre hen for sig, og — hvad det nu skulde blive til, kunde man jo ikke have nogen Mening om.

Det var sandt nok, at Ane ikke havde været velkommen i det Ærinde. Fru Sasse havde maattet tage sig sammen med Magt for ikke at vise hende ud. Det var lige alt det, hun havde kunnet udholde at blive siddende, saa længe Ane var i Stuen. Aldrig saa snart havde Døren lukket sig efter hende, før hun sprang op og gav sin Uro Luft.

.... Saadan var det altsaa blevet nu, at hendes Tjenestefolk blandede sig i hendes Affærer — raadede hende — dømte hende

.... Ja, for det vilde de jo gøre, hvis hun ikke tog Broderdatteren derud

Hun knyttede sine Hænder og satte den ene Fod fast i Gulvet. Alle Træk sitrede, og hun tog efter Vejret med

sammenknebet Mund. Alligevel undslap der hende en høj Stønnen. I samme Øjeblik brast hun sammen, sank ned i en Stol og hulkede.

Hun laa længe saadan, og der var kun Lyd af hendes stærke, vedholdende Graad. Men — paa én Gang græd hun af Længsel efter et Menneske, hun kunde være alt for.

Hun løftede Hovedet og saa sig om.

.... Stilhed — altid denne forfærdelige Stilhed! Ingen lyse, unge Stemmer — ingen Latter

.... Men hun var syg vilde hun have Kræfter kunde det forlanges af hende, at hun skulde skulde dette?

.... Ingrid Hillebert Hendes Mors Navn, og hendes eget

Tankerne førte hende tilbage i Tiden til hendes Barndom — til alle dem, der nu var døde, og frem igen til Slægtens sidste Skud: Ingrid Hillebert.

Der kom en Smule Ro over hende; det var næsten, som om hun drømte, saadan kom og gik Billederne for hendes Øjne.

.... Ingrid traadte ind ad Døren og var i Værelset hos hende. Ingrid gik ud med hende, sad til Bords med hende. Ingrid kom til hende med alt sit — og hvor meget er der ikke for en ældre at hjælpe en ung til Rette med. Ingrid var altid om hende. Tomheden var forbi — Ensomheden noget, der havde været

Da Line kom op med Aftenteen, sov Fru Sasse i Stolen ude i den store, lukkede Loggia.

Det gav et Sæt i Pigen. Hun blev angst — de var ofte angstelige for det tunge Sinds Skyld.

Men Fruen gjorde en Bevægelse i Stolen Gud ske Lov, saa var der da ikke sket noget! Line rettede Teen an og gik stille hen for at kalde.

— Jeg er vaagen, sagde Fru Sasse.

Og næsten i det samme klagede hun:

— Aa, nu sover jeg ikke i Nat!

Line blev der, mens hun spiste. Hun nødte hende, som man nøder et Barn, lokkede Anes smaa, fine Tvebakker i hende én for én.

Pludselig skød Fru Sasse det hele fra sig.

— Nu kan jeg ikke mer. Tag det bort!

Der var ikke andet at gøre end at gaa med det.

Saa sad Fru Sasse der alene igen.

Ved ti Tiden kom Line tilbage og hjalp hende til Ro.

.... Ro — hvor meget Hvile er der i uendelige Nætter uden Søvn? Denne blev ikke anderledes, det følte hun.

Den blev det heller ikke; i den tog hun sin Bestemmelse. Hun tog den, men blev ikke rolig for det. Hun var ikke blevet det endnu næste Formiddag. Alligevel skrev hun til den Sagfører, der havde sendt hende Meddelelse om hendes Brors Død, at hun ønskede at tage sin Niece i Huset. Samtidig skrev hun et andet Brev, der tog hende betydelig mere Tid. Det kom til at se saadan ud:

Villingerød, d. 3. Juni 1880.

Kære Ingrid! Du kender ikke mig, og jeg ikke dig, men det ved vi dog nok om hinanden, at vi begge er lige ensomme.

Jeg har et stort Hus her i Villingerød — et tomt Hjem, som har saa rigelig Plads til dig, dersom du vil komme og fylde det med din Ungdom.

Tænk ikke paa, at din Far og jeg ikke kom sammen! Græd frit ud, naar dit Sind er til dét — jeg sørger jo ogsaa over min Barndoms og Ungdoms Bror!

Hast nu ikke med at bestemme dig! Jeg har Tid at vente. Men kommer du, vær saa overbevist om, at du er mig velkommen.

Kærlig Hilsen fra
Faster Hillebert.

Efter det rejste Fru Sasse sig og gik en Ronde gennem alle Værelser og Kamre.

Ovenpaa var en stor, lys Stue, som vendte mod Søsiden og havde Dobbeldøre ud til første Sals Loggia.

.... Den skulde det være

Et kritisk Blik gled op ad Vægge og Døre og Vinduer

— om nu ogsaa Malingen var frisk nok og Tapetet smagfuldt nok. —

Line kom i Løb ned til Ane.

— Der er nu noget med Fruen, hvad det saa er! Hun har været ovenpaa, og nu er alle Vinduer smækket op i det store Østværrelse.

Ane, som stod og rensede smaa, ny Gulerødder, kom til at skære én midt over, saa forbavset blev hun, men hun sagde ikke noget.

Der gik en lille Tid, hvor der ikke hørtes anden Lyd end Knivbladets Skraben; saa var Line der igen, denne Gang i en pludselig Tryghed:

— Du skal se, hun ta'r den unge Pige!

— Mon? sagde Ane sindigt og skrabede videre. —

Om Aftenen var det alligevel hende, der fortalte Jens, hvad der muligvis kunde ske. Han gryntede blot noget uforstaaeligt, men nikkede i det samme hen til Marcus, der netop skramlede ud af Køkkenet. Siden, idet han rejste sig for at gaa ind til sig selv, sagde han:

— Ja, hvorfor ikke! Her bli'r snart et helt Optagelses-hjem.

Værre blev det med Marcus, da han fik det at vide. Det vil sige — straks straaede hele det gamle Ansigt i et stort Smil, og han slog sine Hænder sammen, lo og sagde:

— Ah, fine, lille Fot i Stigbøjl. Und Marcus hjælpe so und so. Han bøjede sig, strakte Haanden ud og viste, hvordan man hjalp en Dame i Sadlen.

Men lige med ét slog han om sig og blev som en lille, arrig Trold. Han fo'r hen mod Line og bogstavelig hvæsedede:

— Hvem var hun? Hetter hun Kosti-Sasse oder Funcke? Jeg si-ger, jeg hater de Funcker. De er so schlemme Menschen, s o schlemme. Og hans Hænder slog i Luften, og det saas paa ham, at han m a a t t e have Luft.

Ane tog ham i Armen og ruskede ham.

— Saa, saa, Marcus! Det manglede bare, at du skulde skabe dig gal paa saadan en lille Pige, der hverken har Far eller Mor. Nej, nu skal jeg sige dig en Ting: Kommer hun herud, saa har du at holde dig i Skindet!

Brummende som et Dyr, der ikke tør vise Tænder, vred Marcus sig fri for Anes faste Tag og gled hen paa en Stol. Der sad han og stred meget agtværdigt for at blive skikkelig.

Fru Sasse modtog et Brev med en ukendt, rigtig køn Haandskrift.

Til Faster Hillebert!

Mange Tak for det kærlige Brev, som jeg skylder dig at besvare omgaaende. Du maa tilgive, dersom jeg ikke faar udtrykt mig saadan, at det kan forstaas, hvor taknemmelig jeg er.

Jeg har nu talt med Fars Sagfører, og han har raadet mig til at tage mod Fasters Tilbud. Egentlig talte jeg kun med ham, fordi jeg syntes, at jeg skyldte ham det; jeg havde ikke haft det nødig — jeg vidste næsten straks, hvad jeg vilde, da jeg havde læst Fasters Brev. Far havde uden at vide det gjort det saa let for mig. Og det er det, jeg vil fortælle nu.

Far var kun syg i faa Dage, inden han døde, men da talte han saa meget om Faster. Han troede ikke selv, at han skulde dø, og hele Tiden sagde han, at naar han kom sig igen, vilde han opsøge dig. Han sagde ogsaa, at han burde gøre det for min Skyld.

Du maa ikke tro, at Far var streng i alt eller ukærlig. Far var den bedste Mand, og jeg elskede ham.

Faster kan tro, det var underligt, men lige paa én Gang talte han med mig om alt. Før havde han aldrig gjort det, jeg kendte saa lidt til min Slægt. Men nu talte han, og han fandt sig i, at jeg sad og kom til at græde over den Uret, der var gjort mod Faster. Far sagde: Din Faster har beskæmmet os med sin Trofasthed, og det piner mig, at det var mig, der stod haardest imod og fik de andre til at afbryde Forbindelsen med hende.

Saadan sagde Far, og han troede nok, at han skulde naa at gøre det godt igen. Men saa en Dag vidste han, at han skulde dø, og saa sagde han: Nu bliver

det dig og ikke mig, der kommer til at opsøge Faster Hillebert.

Og saa blev det ingen af os, men Faster selv, som skrev. Tak igen for alt!

Maa jeg komme allerede i denne Uge? Jeg er, som Faster jo ved, her hos Fars Sagfører, og de er nok saa venlige mod mig, men siden Fasters Brev kom, vil jeg dog saa gerne herfra. Hvis det derfor passer, maa jeg saa komme paa Lørdag? Jeg faar jo nok at vide, hvordan jeg skal komme til Villingerød.

Mange kærlige Hilsener fra

Ingrid.

P. S.

Indlagt sender jeg noget, som laa her efter Far. Det er Farmors Haandskrift. Jeg ved ikke, hvad hun har skrevet om; for jeg kan ikke læse den Slags Bogstaver. Maaske er det ikke noget, som har Interesse for Faster, men jeg synes, at det ligesom er mere dit end mit — —

Fru Sasse sank et Øjeblik tilbage i Stolen med lukkede Øjne. Dette var næsten for meget. Først en ny Fremtid, og saa saa havde hun nu igen efter de mange Aars Forløb set sin Mors Skrift

Med rystende Hænder løste hun Baandet, der sammenholdt de store, beskrevne Ark, og læste:

Gammeltorv 1869.

Der sejlede et Skib ud fra Tarragona sidst paa Aaret 1770. Det skulde til Norge. Føreren var Nordmanden Gudmund Furulagen, og hans eneste Passager var Spanieren Ernesto Priego di Gracia, som havde rejst meget, men endnu ikke havde prøvet en Nordlandstur.

Gracia havde hørt om lange, hvide Vintre og om Nordlysenes tyste Flammetunger, som skulde spille saa meget pragtfuldt over Nathimlen. Det vilde han se. Og han vilde gaa paa Bjørnejagt og staa paa Ski. Han vilde forsøge sig i alt.

Den unge Spanier var saa prægtig i alle Maader, at Furulagen mente aldrig at have truffet hans Lige. Saa sejlede han ham da ej alene mod sit eget Land, men samtidig ind i sit varme, trofaste Sømandssind. Og saadan gik det til, at da de havde taget Kending af Norges Klippekystr, overtalte han sin Passager til at være hans Hjemts Gæst i Molde.

Men dér gik den sekstenaarige Sigrid og var al Jordens Lys og Herlighed for Furulagen og hans Hustru: Ingeborg Olavsén.

Og Nordens Datter og Sydens Søn fik det saadan med hinanden, at den Dag, da Gracia tænkte paa Hjemrejsen, gik det op for ham, at Spanien med sin Varme og sin Sol var for intet at regne mod en anden Sol, som straaledé ham i Møde fra to blaa Øjne i en ung Kvindes Aasyn.

Saa bejlede han og fik Sigrid Furulagens Ja. Han byttede sit Lands smilende Sommer med hendes Lands stille Alvor og blev dér, til Hjemlængselen engang drev ham sydpaa igen — han forliste og druknede en Novemberdag i Strædet ved Calais. Sigrid skulde have fulgt ham paa den Tur, men kom ikke med, fordi hun havde et lille Barn i Vuggen derhjemme.

Deres Søn, Olav, tilførte igen Furuslægten fremmed Blod. Han blev Sømand som sin Morfader, kom paa én af sine Rejser til Holland og blev viet dér til Købmandsdatteren: Mickæla van Heygens.

Jeg kan godt huske min Mormoder som en høj, lys Kvinde, der styrede et stort Hus med Myndighed, men var mild og kærlig mod mig lille Pige. Hun skal engang have reddet et Barn fra at indebrænde. Derfra stammede et stygt Ar, som skæmmede hendes Ansigt; et eller andet var faldet ned over hende og havde flækket hendes højre Kind. Min Morfader kaldte det hendes Adelsmærke. Jeg tror, han elskede det, uagtet det havde ødelagt hendes smukke Træk. Farmoder var kærnesund og meget haardfør. Min Moder fortalte, at hun altid sagde: Hvordan mon jeg dog skal

komme ud af Verden, saa stærk som jeg er. Døden kom ej heller ved en Sygdom, men ved et Ulykkestilfælde, hun druknede ved Badning i sit to og tredsindstyvende Aar.

Min Fader lignede hende i Sind, men var mørk som sin Farfader. Han var en herlig Mand, som altid bragte Feststemning med sig, hvor han kom. Der var fortalt ham saa meget om Oldefaders Land, at han absolut vilde derned. Det lykkedes ham ogsaa, men ikke før han gjorde sin Bryllupsrejse med sin danske Brud.

Da han engang kom til København paa en kort Forretningsrejse, var han en Aften Gæst hos Skibsreder Jens Halberstadt Kaas og sammen med dennes unge Datter: Johanne. De to unge maa være blevet betaget af hinanden; thi aldrig saa snart var Gudmund Gracia Furulagen kommet hjem til Norge, før han skrev til Johanne Kaas, friede og fik hendes Ja. De havde Bryllup Halvaarsdagen efter deres første Møde. Denne pludselige og korte Forlovelse blev Indgangen til et Samliv, hvorfra jeg, deres Datter, kun har de smukkeste Minder.

Senere kom Danskeren Christian Clemens Funcke til Norge, og nu skulde man tro, at Danmark vilde have erstattet, hvad det havde mistet, da Johanne Kaas rejste; Christian Clemens tog Furulagens Datter med sig til hendes Moders Land.

Med Glæde sendte min Moder mig »hjem«, som hun sagde. Og Christian Clemens Slægt og Venner kappedes med den skønne, danske Sommer om at byde mig velkommen.

Det gik nu saa forunderligt, at i tyve Aar var Livet som en Tur i det mest himmelske Magsvejr. Intet ramte udefra, og inden Døre kendtes altid kun høj Luft.

Gud var os god og skænkede os to dejlige Børn: Arthur, som tog juridisk Attestats og nu er Assistent i Finansministeriet, og Hillebert, som — ak, der kom-

mer Ting, som smerter at nedskrive! Hillebert, det kærligste Barn, den yndigste unge Pige, forlod sit Hjem for at følge en Udlænding ind i en Fremtid, der skilte hende fra Forældre, Bror, Slægt og Venner og fra det Land, der var hendes. Parret blev viet i en lille, sydtysk Bjærgby. Dette skete i hendes attende Aar.

En Datter fik vi i Arthurs elskelige Hustru: Anne Elise Kallentved. Hun gjorde os blot den Sorg at dø i sit otteogtyvende Aar.

Med dette og Hilleberts Flugt var der faldet saa dybe Skygger over Christian Clemens, at han ældedes før Tiden.

Ofte tænker jeg paa, om det skulde være Arv fra Norges Fjelde, som holdt mig oppe, saa jeg kunde være stærk, da han blev svag. Jeg var det i hvert Tilfælde til den Dag i August 1860, da jeg lukkede hans trofaste Øjne til.

Da sukkede det i mit Sind: Herre, hvorlænge vil du holde hans Enke hen? Det samme sukkede jeg ofte senere, ja, endnu i dette Øjeblik. — Ak, Gud! lad mig ikke synde ved de Tankens Ord, som min Pen saa villigt prenter paa Papiret. Endnu siger jo en kærlig Søn, at han ikke kan slippe mig, og endnu leger et henvende Barn bedst i Farmoders Stue — —

Rosenvænget — Oktober 1870.

Vort Sommerhjem er solgt. Alt herude har heddet sidste Gang undtagen Natten, der kommer. Jeg finder ingen Ro, kan ikke gaa til Hvile, sidder ved mit Vindue og ser ud i den Have, hvor jeg endnu synes at se Christian Clemens færdes med Børnene om sig. Ak, der vil komme et Øjeblik, som bliver sværere endnu end denne stille Afsked, ét, jeg føler Ængstelse for: det, hvori disse kendte Døre falder til efter os for stedse.

Jeg er til Mode, som om jeg nu skulde bort fra alt, hvad der var mig kært, langt ud i en øde Egn. Maatte dog saa blot Profetens Ord passe paa mig, der hvor

han siger: Jeg vil føre hende ud i Ørkenen, og der vil jeg tale kærligt med hende.

Tusinde Minder svæver over dette Sted. Jeg vil møde dem, hvis jeg kommer her igen — men jeg kommer her ikke mer. Sommeren skal herefter leves paa andre Egne, og dette være forbi. Havde det blot ej været saadan, at jeg herude, i Stilhed for mig selv, havde følt mig mine to Børns Barndom saa nær. Jeg frygter for, at jeg har det tungeste tilbage, naar jeg ikke mere kan stedfæste mine Minder — at jeg ligesom skal miste det eneste, jeg endnu havde af den »lille Hillebert«. Ak, I vidste ikke, at fra det Øjeblik mine Læber skulde tie med hendes Navn, skreg Hjertet i mit Bryst, alle Tanker og alle Længsler kun efter hende.

Stille, stille, du urolige, bankende Ting derinde —!

Man siger mig, at om faa Aar vil der rejse sig store, høje Huse her paa denne Grund. Christian Clemens! En Slægt bygger Sten paa Sten over en andens Minder, men alt dør dog først med os selv. Nej — jeg vil intet se af det ny.

Gammeltorv 1872.

Tiden nærmer sig, da jeg skal herfra. Min Kræft er brudt, jeg er gammel, hvid og træet. Og nu har jeg siddet og gjort op med denne Verden — ak, der er endnu saa mange Gældsposter, som jeg maa bede Gud om at slette for mig, naar jeg nu snart skal se ham Ansigt til Ansigt. Jeg har eftersat alle gamle Gemmer, har kasseret alt, hvad jeg alene havde Glæde af. Og nu finder jeg dette, og — ja, hvorfor kan jeg ej lade dét gaa samme Vej som alt det andet? Jeg forstaar det ikke; kan ej heller forstaa, hvorfor jeg gør denne Tilføjelse, kan blot fornemme det, som om det ej var mit alene. Hvem har da Ret til det? Arthur? Hvorfor? Han og jeg har jo levet sammen, og han kender sin Slægt — sin Moder. Ak, min Dreng, der var de Dage,

da du stod mig haardest imod og smittede din Fader og alle de andre Funcker med din Ubøjelighed. Alligevel var du altid saa god en Søn. Men hvem er det saa, naar det ikke er dig? Herre, hvordan skulde dét vel gaa til, som jeg tænker paa nu — —

Fremmed Blod rinder i vore Aarer. Sydens Ildfuldhed blev blandet med Nordens Kraft. Deraf kom det vel, at vi var saa hurtige til at tage Bestemmelser og saa trofaste, naar vi havde taget dem. Og deri ser jeg en Undskyldning for den af Slægten, der var saa ulykkelig ikke at eje en eneste, som vilde forstaa hende i de Stunder, hvor hun allermest havde Forstaaelse behov.

Saa lad dette da ligge efter mig! Sker det engang, at det falder i de rette Hænder, er det vel for, at hun skal kunne se, at der var dog en Længsel, som aldrig tog af, et Savn, som aldrig slukkedes, et Hjerte, som altid sløg i den gamle Takt, hvordan andre saa end ønskede at ændre den.

Gud hjælpe os alle!

Ingrid Hillebert Funcke.

En Mor havde talt til sit Barn. Men Barnet var seks og fyrrretyve Aar. Alligevel — det var ungt nok til at føle sig lille under dette nænsomme Strøg af Mors Haand. I første Øjeblik ungt nok til, at noget frigjorde sig og blussede op, som et Barns Glæde gør, naar det stormer ind i den Favn, der har aabnet sig mod det.

I første Øjeblik — ja, men straks efter var det ikke Barnet mer, men hende selv, som hun var nu med de mange Aar bag sig: Datteren, der havde levet sit eget Liv og var blevet fremmed for alt, hvad der hørte det gamle Hjem til.

Fru Sasse græd ikke, men hun led ikke mindre for dét. Hendes Ansigt viste det, hvert Træk vidnede om det.

Ind over hende skyllede Minderne fra de Dage, da Hjemmet var det bedste, hun vidste, og fra andre, hvor Hjemmet var dét, hun ikke mere kunde beholde.

Og pludselig laa hun der ned mod Stolens ene Armlæn

med Ansigtet skjult i begge sine magre Hænder, brudt sammen i en Hulken. Og da var det ikke Moderens Navn, hun nævnede, men Jozsef Benjas, i en sagte, kvidefuld Kalden. —

Noget efter, da hun var blevet roligere, var hun henne at hente en lille, tynd Bog i Saffiansbind med Guldsnit. Hendes egen Ungpigeskrift stod paa dens hvide Blade. Og som om det skulde være saadan, faldt den af sig selv op paa det Sted, hvor hun havde skrevet i den, Aftenen inden hun tog hjemmefra. Der stod:

— Naar jeg gaar til min Musiktime i Morgen, gaar jeg ikke til den, men til Banegaarden. Dér vil han være. Og han vil tage min Haand og søge mine Øjne, og han vil lukke mig ind i et Eventyrland — —

Jeg vil bøje mit Hoved imod hans Bryst
og min Kind mod hans Hjertekammer.
I hans Blik vil jeg dukke min Sjæl med Lyst
og vugges i Livets Flamme — — *)

I vilde det ikke anderledes. I vendte jer fra mig. Ogsaa du, Mor. Hvor kunde du! Men nu jeg gaar bort, mon I saa ikke kalder mig tilbage — kalder os? Jeg tror, I gør det. Hvorfor skulde I ikke gøre det? Engang gør I det nok.

Men forinden — ja, hvis nogen Sinde et Rygte skulde naa jer om to, der lever sammen, som aldrig nogen har gjort det før, saa er det os — ham og mig.

Og hvis nogen Sinde I faar at høre, at al Lykkes Herlighed endnu bor blandt Mennesker, saa er det, fordi en eller anden har truffet os — saa er det os, der tænkes paa — —

Fru Sasse lod Bogen synke i sit Skød, og glemte den for alle de Tanker, der tumlede i hendes Hoved. Da hun saa ned paa den igen, var Bladene faldet om paa et nyt Sted, sidst i Bogen. Dér stod med den Skrift, som nu var hendes:

*) Ingeman: Sulamiths Sang i Ørkenen.

Villingerød, April 1875.

Saa bor jeg altsaa her! Og hvert Foraars straalende Sol vil vise mig, at jeg aldrig naar til at glæde mig over mit Hjem.

Jeg har et Sted at være, et smukt Sted, som rummer alt og — savner alt.

Er ikke alle mine Tanker den ensommes? Og de faa Ord, jeg taler i det daglige — hvad andet er de end lidt om Husvæsenet og lidt om Hestene eller Vognene. Skal dette være ved, glemmer jeg at forme mit eget Sprog. Men — er det ikke, naar alt kommer til alt, kun de faa Sætninger, jeg har Brug for?

Der var engang, hvor det kunde have været ligegyldigt, om jeg saa havde været inde i alle Jordens Tungemaal — aldrig havde jeg fundet ét saa rigt, at det havde ejet Ord nok, de rette Ord, til at tolke den Lykke, jeg læste mig til i to, mørke Øjne.

Da havde jeg et Hjem overalt. Hele Verden var mit Hjem — hele Verden.

Hvis jeg drog ud nu, vilde Tomheden gabe mig i Møde dér ogsaa, det tør jeg ikke udsætte mig for.

Saa bliver det vel Villingerød for mig — altid kun Villingerød — —

Nederst paa samme Side havde hun skrevet:

Den, som har sin Harpe stemt
til den store Hymnes Klange,
har paa samme Tid forglemt
alle Verdens andre Sange.

Ind omkring hende faldt Junisolens boltrende Spil gennem Løvet. Lydløst legede det over Gulvtæppet, fangede hendes Blik, mindede hende om, at det var Sommer, og — at — —

Hun rejste sig.

— Ingrid! sagde hun højt, men fo'r sammen ved at have hørt sin egen Stemme. En Følelse af Længsel efter et levende Menneske havde overvældet hende igen; men straks

kom Ængstelsen for, hvad hun havde indladt sig paa. Og saa var der en Tanke, som strejfede hende.

... Var det lykkeligere ikke at give sit Sind, sig selv hen i én — én eneste stor Følelse? Lykke — hvad var saa Lykke da? Nej — saadan kunde det ikke være ...

Samme Aften fik Pigerne at vide, at Ingrid kom, og næste Dag gik de i glad Forventning i Arbejde med at ordne det store Østværelse, som Fru Sasse havde valgt til hende.

Det kunde have været helt fornøjelige Dage, de sidste inden Ingrids Ankomst, men Fru Sasse ødelagde dem. Hvor Folkene saa var i Gang med et eller andet, kom hun og stod hos dem. Hun talte ikke med dem, hun stod der blot, og hun gik lige saa tavs, som hun var kommet. Hun gik ustandselig.

— Dét er da værre, end naar vi aldrig ser hende, sagde Jens.

Men Ane sagde:

— Det er bare en Overgang.

Fru Sasse havde skrevet til sin Brors Sagfører, om han vilde spørge Ingrid, hvad hun ønskede med sig fra Hjemmet. Torsdag kom der Brev fra ham. Han skrev:

Fru Kosti-Sasse! Det er mig umuligt at udsøge noget som helst af Kontorchef Funckes Dødsbo, med mindre Fruen ønsker at købe det til Taksationsprisen, naar den bliver sat. Kontorchefens økonomiske Forhold var i de senere Aar saadan, at alt nu maa realiseres. De Summer, der staar ude, er dog ikke større, end at Boet vil kunne dække dem.

Hvis Fruen skulde ønske at se Kontorchefens Papirer og Regnskaber, ligger alt til Eftersyn hos mig.

Jeg har med Vilje ikke talt med Deres Niece om disse Ting. Inden Fruens Brev kom, var det for tid-

ligt — Ingrid var meget fortvivlet straks efter sin Fars Død, og da hun havde hørt fra Fruen, fandt jeg det baade bedst og naturligst, om De vilde sige hende det.

Forventende Deres ærede Svar, er jeg Fruens
ærbødige
Svend Drejl.

Dét fik Fru Sasse til at holde sig i Ro. Og nu kendte Folkene hende igen, da hun gik ind i sit Soveværelse, lukkede Døren, rullede ned og blev der.

Hele den sollyse Dag laa hun og grundede over Sagførerens Brev og alt, hvad det førte med sig.

Den Tanke var ikke faldet hende ind, at Ingrid skulde blive fuldstændig afhængig af hende. Og havde hun for kort Tid siden sukket efter én, hun kunde være alt for, saa begreb hun dog nu, at det ikke var ment paa den Maade, at hun skulde være det, fra det Øjeblik Ingrid satte sin Fod over hendes Tærskel.

... Og hvis det nu var saadan, at hun ikke kunde med det Barn — slet ikke kunde med hende? Hvis de nu var saa vidt forskellige, at der ikke var den Ting, de kunde mødes i ...

Havde Fru Sasse kunnet lade alt gaa om igen — hun havde gjort det. Det, at hun ikke kunde, lagde en knugende Tyngsel over hende.

— Hvad har vi dog gjort, sagde Line.

Og nu havde Ane ikke noget Svar.

Det var begyndt at blæse. Inden Aften stod der en hel Storm ind fra Havet. Solen skjulte sig, Fuglene tav, og i Haven vendte alt Løvet Vrangsiden ud.

En Kvist slog uophørlig mod en af Ruderne i Soveværelset; Jens fik Ordre til at fjerne den. Et Vindue stod og huggede paa sin Stormkrog; Line maatte op for at sætte en Pind mellem Krog og Øsken. Senere blev hun kaldt

til for at tage Vinduet helt af og stille det ind i Stuen. Og saa til sidst maatte hun sætte det paa igen og lukke det. Men da laa Solopgangens svage rosa Farve som et Eventyr over Himmel og Jord.

— Kan Fruen da ikke falde til Ro?

— Nej.

— Og nu er Natten gaaet.

— Ja.

— Skal jeg ikke rede her paa Divanen? Saadan et helt friskt Leje, mon det ikke var godt?

— Prøv da! sagde Fru Sasse, idet hun traadte ud paa Gulvet.

Det blev gjort, og hun lagde sig igen.

— Hvad skal det dog blive til — klagede Line — i Dag kommer den unge Frøken, og saa er Fruen saa dødtræt.

Fru Sasse laa stille med et underlig sammenbidt Udtryk over sine Træk.

— Giv mig et Pulver, sagde hun.

Line saa uvilkaarligt til Sengebordet. Der laa flere sammenkrøllede Pulverpapirer, og Vandkaraflen var næsten tom.

— Gaar det dog ogsaa an? sagde hun og blev staaende.

Det saa ud, som om Fruen vilde rejse sig, men da var Line i en Fart henne efter Karaflen og ude af Døren.

— Jeg henter bare lidt friskt Vand, sagde hun, idet hun løb.

Et Øjeblik efter kom hun tilbage. Hun skænkede nu selv Vand i et Glas, og da hun rakte det frem med højre Haand, stak hun venstre til Støtte ind under Hovedpuden.

Fru Sasse saa op. Noget som et Glimt af Taknemmelighed var i hendes Øjne. Hun drak i Tavshed, men da hun lagde sig tilbage igen, sagde hun:

— I skal faa højere Løn alle tre.

Dette kom saa overraskende for Line, at hun ikke fik sagt Tak, blot det kejtede:

— Men det har vi da ikke bedt om.

Der rørte sig noget i hendes Frue ved det Svar. Hun havde en Følelse, som om hun pludselig havde set sig selv

i Spejl. Hvordan gik det til, at det Ord: Næstekærlighed lige med ét sprang frem for hende? Og saa siden, at hun stillede det i Forbindelse med sig selv? Hvorfor saa hun i dette Øjeblik Barnehjemmets Dagligstue, og Moderen, der kom ind i Overtøj og sagde: Karen Sofie har sendt Bud i Dag, om jeg ikke kunde se derhen. Jeg gaar med det samme. — Karen Sofie var Forældrenes gamle Kokkepige, der var blevet daarligt gift og altid havde det saa svært.

Fru Sasse kneb sine Øjne til, som om et alt for stærkt Lys havde ramt dem.

— Gaa nu — sagde hun brat til Line, der stadig puslede om hende — nu tror jeg, at jeg kan sove.

Det passede ikke, det kom ogsaa saa underlig hastigt, at det snarere røbede Uro. Men Line gik.

Og det var godt, at hun gjorde det; hun var med sin stilsfærdige Hjælpsomhed for første Gang en Mindelse om, at meget var forsømt.

... Hvad var alt dette ... hvad betød det? Fru Sasse tvang sig til at give sine Tanker en anden Retning.

Ingrid var kommet. De havde alle sammen set hende, og nu sad hun oppe hos sin Faster.

Fru Sasse talte om, dengang hun havde mødt hende. Hun kunde huske det Tøj, Ingrid havde haft paa, at det var saadan og saadan, spurgte, om det ikke passede, sagde, at hun ikke havde forandret sig ret meget — det var egentlig kun Haaret, der var blevet mørkere, talte længe om disse smaa Ting, som om hun var bange for, at naar det Æmne var opbrugt, vilde de sidde der stumme og ikke vide deres levende Raad.

Fru Sasse saa saa meget paa Ingrid. Det var slet ikke til at blive de Øjne kvit.

Og Ingrid? Ja, en Gang imellem stred hun for at holde Graaden tilbage, og af og til saa hun, men i Smug, paa Fasteren. Hun skulde jo være glad for hende, men — hun var det ikke. Der var noget, som hele Tiden holdt hende paa Afstand. Ikke én eneste Gang kunde hun tænke

sig af sig selv at gaa hen og slaa sine Arme om hende. Selv Fru Sasses hæderlige Forsøg paa at undgaa Stilhed mellem dem gjorde blot, at Ingrid sad og tænkte: For min Skyld skal du saamænd ikke snakke, som du gør — nej, men hvis jeg blot et Øjeblik maatte komme hen og lægge mit Hoved i dit Skød, og hvis du saa vilde stryge mig over Haaret, som Farmor gjorde, saa . . .

Fru Sasse talte om sine Folk og om Marcus Niete. — Men lige paa én Gang havde hun rejst sig og var gaaet ned ad Loggiaens Trappe. Dervedefra sagde hun op mod Ingrid:

— Naar du nu blot maa kunne holde ud at være her.

Ingrid svarede ikke, fordi — nu k u n d e hun ikke kæmpe mere mod den Graad, der vilde frem.

Havde Fru Sasse set op i det Øjeblik, havde hun straks set, hvordan det stod til, men hun havde vendt sig bort og opfattede ikke andet end, at Ingrid tav. Dette gjorde et pinligt Indtryk paa hende. Der havde ligget saa meget i hendes Ord, og nu var det, som om hun var blevet vist tilbage. Ind over hende brød en stærk Følelse af, at hun endnu aldrig havde været sammen med et Menneske, der var hende mere fremmed. Ja, selv dét, at de var i saa nær Slægt, forhøjede Afstanden mellem dem.

Men lidt efter havde hun pludselig Ingrids Arm under sin.

— Vær ikke vred, Faster Hillebert,, jeg skal nok være god. Det er bare nu — lige i denne Tid. —

Ingrid gjorde det beundringsværdige, at hun tog sig sammen i saa høj Grad, at endogsaa Line sagde til Ane: Mon hun i Grunden har nogen videre Følelse?

Ingrid Funcke uden Følelse! Aa, saa skulde de have set hende den Aften, da hun blev alene paa sit Værelse. Er d e n uden Følelse, der kaster sig paa sin Seng og kvæler sin Hulken i Hovedpuden? Nej, men Ingrid havde aldrig været som andre, fordi en Mand al hendes Tid var hende baade Far og Mor, Støster og Bror og Ven tillige.

Det var maaske ogsaa derfor, det pludselig pinte hende næsten lige saa meget som hendes dybe Sorg, at hun ikke

en eneste Gang havde faaet sagt sin Faster Tak — saadan rigtig Tak.

Hun huskede et Godnat, som havde manglet Varme, og hun skammede sig. Og saa, som hun laa, maatte hun op og ned i Stueetagen.

Hun listede sig til sin Fasters Sovekammerdør, bankede paa og lukkede op — Stuen var tom.

Hun gik derfra igen, ind gennem Værelserne. I Døren til Loggiaen stod Fru Sasse. Maanen var oppe. Dens Lys faldt i store Rudetavl ind over Gulvet.

Ganske stille kom Ingrid hen bagfra og slog sine Arme om hende.

Fasteren gav et Udraab. Straks efter sagde hun:

— Hvad vil du, Barn? Hvorfor er du ikke i Seng endnu?

Stemmen var saa underlig ubehersket, men Ingrid gav det Skylden, at Fasteren var blevet opskræmt. Derfor sagde hun, hvad hun havde Trang til at sige:

— Jeg kunde ikke sove, før jeg havde takket dig anderledes, end jeg gjorde, da jeg sagde god Nat.

— Det var meget sødt af dig, sagde Fru Sasse.

— Jeg var ved din Sovekammerdør, Faster Hillebert.

— Var du det —

— Ja, og jeg blev saa skuffet over, at du ikke var derinde.

Fru Sasse lagde begge sine Hænder paa hendes Skuldre.

— Men hvis jeg nu havde været der? Hvis jeg nu havde sovet —?

— Saa tror jeg, at jeg havde vækket dig.

Ingrid sagde det med et lille, varmt Smil, men Fru Sasse sagde i synlig Uro:

— Gør aldrig det! Bliver jeg vækket, er min Nat ødelagt, og — du vil nok meget snart lære, hvad en ødelagt Nat betyder for mig.

— Er du da syg, Faster Hillebert? Ingrids unge Hjerte slog hende straks i Møde.

Fru Sasse svarede ikke. Hun klappede blot Niecens Kind og sagde:

— Nu skal vi ikke staa her, du! Gaa nu op!

Ingrid tøvede et Øjeblik.

— Maa jeg ikke nok hjælpe dig til Ro, Faster?

— Nej Tak, det gør Line.

— Line — nu —

— Ja, er det saa underligt?

— Nej — ja, det vil sige — saa sent —

— Line faar en høj Løn, sagde Fru Sasse.

Noget skød sig op mellem dem for de Ords Skyld. Ingrid var kun lidt over seksten Aar og havde selvfølgelig unge Tanker om de fleste Ting, men hun havde ogsaa et Sind, der hurtig kunde blusse op i Varme og Heftighed for, hvad hun fandt var Ret og Uret. Og nu var hun skuffet og stod der med to Øjne, som forraadte hende.

Fru Sasse studsede, men sagde ikke mer og gik forbi hende ind i Stuen.

— God Nat! sagde Ingrid lidt efter hende ved Døren til Trappen.

— God Nat! sagde Fasteren. Og saa skiltes de.

Ensomheden fulgte Ingrid op og ind paa hendes Værelse. Og den blev hos hende. Det var, som om det rolige Maaneskin ubarmhjertigt talte til hende om alt, hvad hun havde mistet. Det talte slet ikke om, at hun havde fundet et nyt Hjem; klart og koldt gik det sin Gang — gik endelig bag en Sky og blev borte.

Der blev ikke ringet saa ofte paa Line næste Morgen. Fru Sasse havde kun faaet varmt Vand ind i Soveværelset og havde saa hjulpet sig selv.

Klokken halv ni sad hun ved Morgenbordet sammen med Ingrid.

Under Maaltidet gjorde hun sig Umage for at glemme, at det ikke var som ellers, hvor hun sad ene og kunde tie, hvis hun ikke ønskede at tale. Det betød et Tag i sig selv.

Line, som gik til og fra, vidste det og fandt, at det var godt gjort. Hun gik og glædede sig.

Fru Sasse sagde engang, da Pigen ikke var i Stuen.

— Jeg vilde sætte Pris paa, om du gik ned i Køkkenet og talte lidt med Ane — Line kender du jo allerede. De to Piger betyder ikke saa lidt her i Huset, de er mig, rent ud sagt, uundværlige.

Line kom med Kaffen i det samme, og Fru Sasse vendte sig til hende.

— For mig er det som en Drøm det dér, sagde hun og klappede Ingrids Haand.

Og da de kom ind i Dagligstuen efter Maaltidet, sagde hun:

— Hvad Jens angaar, vil jeg give dig et godt Raad: Sig aldrig til ham, naar der er et eller andet, du ønsker: Tror De ikke, De kan gøre det i Dag — sig blot: Jens, vi skulde gerne have dette gjort inden Aften. Paa det første vil han svare, som om han blev overbebyrdet, paa det sidste med et villigt: Ja, Frøken, det skal nok blive ordnet.

— Og saa er der Marcus. Dersom du vil interessere dig lidt for König og Mirza og saa af og til høre paa hans Snak, saa har du en Ven for Livet. Og hvis du skulde faa Lyst til at ride, saa lad altid Marcus hjælpe dig i Sadlen; en Damefod i en lakeret Støvle er nu engang hans Sværmeri. Og det vil jeg sige dig — bedre Rideknægt faar man ikke.

De gik sammen ned i Haven. Hele Tiden var det Fruen, som viste og forklarede, og Ingrid, som var stum.

Det trættede Fru Sasse. Men hendes Træthed meldte sig ikke i Forvejen, den kom altid pludselig, som om hun blev slaaet i Jorden — lammet. Hun sank ned paa en Bænk og lagde Haanden over sine Øjne.

Ingrid blev staaende foran hende. Fru Sasse følte det og maatte hele Tiden blot tænke paa dét. Da hun saa op igen, stod Ingrid der endnu og stirrede frem for sig. Men nu saa hun paa sin Faster og sagde:

— Hjemme var jeg Stuepige, jeg kan godt hjælpe med mange Ting, Faster Hillebert.

Dette kom saa helt uden for alt, hvad der havde været talt om. Fru Sasse maatte smile.

Saa satte Ingrid sig ved Siden af hende og saa igen ud som enkelte Gange i Gaar, hvor Hjertet havde tittet frem i hendes Øjne.

— Holder du af Stranden, Ingrid?

— Ja, Faster.

— Saa skulde du gaa derned.

— Vil du da helst være af med mig?

Det varede et Øjeblik, inden Fru Sasse sagde:

— Hvis jeg nu vidste, at du ikke misforstod mig — ja, Ingrid, lidt — kun lidt, du.

Ingrid rejste sig straks.

— Maa jeg saa ikke følge dig op først, Faster?

Hun fik Lov. Hun var med Fru Sasse ind gennem Stuerne til Sovekammerets lukkede Dør.

— Skal du hvile dérinde? spurgte hun.

— Ja, Ingrid.

— Du gaar da ikke rigtig i Seng, Faster?

— Maaske.

— Aa—aa! sagde Ingrid og blev tilbage.

Men Fru Sasse sagde:

— Kald da paa mig om en Time. —

Ingrid mærkede, at der ikke er nogen Tid, der sniger sig langsommeliggere hen end den i et fremmed Hjem. Hun stod og gik og sad og havde ikke ét Øjeblik, hvori hun ikke følte Minutternes Uendelighed. — Saa gik hun til Stranden.

Men med Fru Sasse var der hændet det mærkelige, at hun var faldet i Søvn næsten øjeblikkelig, og at hun sov, til Ingrid tog i Dørlaasen.

Pigebarnet kom hen og satte sig hos hende.

— Faster!

— Ja.

— Nu har jeg været ved Stranden.

— Naa, og var der saa ikke smukt?

— Jo, det var der. Vi skal gaa derned sammen, naar vi har spist, ikke?

— Nej, det er mig umuligt — Fru Sasse saa helt forfærdet ud — nej, men holder du ikke af at køre?

— Jo, det kunde Ingrid da godt lide.

De kørte mellem Frokost og Middag.

— Nu skal du se Kong Valdemars Gurre, sagde Fasteren.

Og saa kørte de langs Klosterris og Horserød Hegn, om Gurre Sø til Ruinen.

— Hvor det dog er smaat! sagde Ingrid og saa meget skuffet ud. Alligevel bøjede hun sig ned og tog en lille Flis af den forvitrede Mur med sig derfra.

Der var i det Øjeblik noget i hendes Ansigt, som i høj Grad tiltalte Fru Sasse.

— Du har nok Interesse for det, som er gammelt? sagde hun med et helt nyt Tonefald i Stemmen.

Og Ingrid sagde.

— Det har jeg fra Farmor. Du skulde blot have siddet og hørt hende fortælle om alt muligt, Faster Hillebert.

— Saa lignede Mor sig selv, sagde Fru Sasse. Men det kom saa vemodigt, at Ingrid gjorde et Skridt frem foran hende for at kunne se hende ind i Ansigtet. Da hun mødte hendes Blik, sagde hun:

— Om Forladelse, det skulde jeg vist ikke have sagt.

Fasteren drejede Hovedet til Siden i det samme, og Ingrid saa, at det skælvede i Linierne om hendes Mund.

De kom Arm i Arm ud til Vognen og saa ud, som om de nu var blevet helt gode Venner.

— Det var en dejlig Tur, sagde Ingrid, inden hun gik op paa sit Værelse. Hun talte frejdigere og gav sin Faster et Kys.

Kort inden Middag kom hun stille ud i Loggiaen, hvor Fru Sasse sad. Hun satte sig afsides, og det var let at se, at hun havde grædt; de unge Træk saa pludselig saa gamle ud.

— Ingrid —! Fru Sasse rejste sig og kom hen til hende.

Saa var Graaden der. Men Ingrid vilde ikke græde, og saa græd hun blot heftigere. Det lykkedes hende ikke engang at blive helt rolig, inden de gik til Bords, og heller ikke under Maaltidet.

Fru Sasse vidste ikke andet end at lade hende sidde uden at tvinge hende til at tale. Det var et meget stille Maaltid.

Nede i Køkkenet sagde Line.

— Jeg er saa gruelig beklemt; for sidder de nu ikke deroppe og ser ud, som om de har rent forset sig paa hinanden.

— Ja, det var jo ligesaa godt, sagde Ane og ræbede efter Formaden, idet hun rejste sig og gik hen og taptede en Kop Vand fra Hanen over Vasken.

Mod Aften kom Fru Sasse og Ingrid fra Stranden. Da havde Fruen kun ét Ønske: at afkorte denne lange, trælsomme Dag; men der var noget over Niecen, som hele Tiden gjorde det umuligt — eller var det maaske snarere dét, at hun selv stod midt i en Pligt?

Hun var nødt til at anvende Ordet Pligt; stadig havde hun Følelsen af, hvor fremmede de var for hinanden, og nu, som hun gik dér, forekom det hele hende ganske haabløst . . . Hvad havde hun haft ud af Dagen? Ingen-ting! Det var snart Sengetid, og saa skulde de skilles som i Aftes uden at være kommet hinanden nærmere . . .

Hun kom til at tænke paa, hvad Sagførereren havde skrevet om Ingrids Forhold. . . . Var det dog ikke, som om alt skulde lægges over paa hende? . . .

De gik op i Loggiaen. Og dér begyndte Ingrid at tale. Hun sagde, at hun vilde lære Sprog — alle tre Sprog, og saa vilde hun rejse. — Saa var det jo ligegyldigt, hvor hun kom i Verden; for saa kunde hun altid klare sig.

— Far havde ogsaa sagt, at hun skulde kunne i hvert Tilfælde ét Sprog rigtig godt. Men naturligvis — havde han levet, var hun ikke kommet ud — ikke saaledes da — nu var det jo noget andet —

Fru Sasse opfattede baade hendes Ord og Udtryk, som om hun ønskede at slaa fast, nu straks, at her var hun ikke bundet.

Der blev stille lidt, saa var det Fasteren, der spurgte:

— Og hvad er det saa, du vil derude i Verden?

— Vil! Aa, først vil jeg se mig om, og siden finder man vel nok paa et eller andet.

Fru Sasse sad og saa paa hende.

— Der skal mange Penge til at rejse saadan, sagde hun.

Svaret fulgte straks:

— Far havde da altid Penge, naar det gjaldt om at komme ud.

... Herregud, tænkte Fru Sasse, derfor er det maaske ogsaa, at du ingen har nu.

De sad lidt tavse, saa sagde Ingrid.

— Far havde lovet mig, at jeg skulde komme paa en rigtig lang Rejse sammen med ham.

— Havde han det, Ingrid!

— Ja, og det skulde have været snart.

Denne Gang tav Fru Sasse.

Ingrid blev ved.

— Vi skulde have været til Spanien.

— Naa!

— Der stammer vi jo næsten fra. Og saa — —

Ingrid blev pludselig veltalende. Men Fru Sasse hørte ikke efter; hun sad og grundede paa det ubarmhjerterige i, at hun skulde sige Pgebarnet derhenne, hvordan hun var stillet.

— Du hører jo ikke, hvad jeg siger, Faster Hillebert!

Fru Sasse rejste sig.

— Undskyld Ingrid, men jeg er saa lidt vant til, at der sidder én og fortæller mig noget. Man kan ogsaa glemme at være Tilhører, du.

Og Ingrid sagde:

— Det bli'r underligt selv at faa Penge mellem Hænder. Men jeg tror nok, at jeg skal kunne passe paa dem.

... Saa var Lejligheden der allerede ...

Fru Sasse følte sig tvunget ud i det.

— Ingrid — sagde hun med helt forandret Stemme

— der er noget, jeg skulde sige dig. Som din Fars Sagfører har bedt mig om at sige dig — —

... Var det rigtigt, at hun gjorde det nu ...? Skulde hun ikke hellere have ventet ...?

Ingrids stirrende Blik havde forvirret hende.

— Kan — kan du huske, Ingrid, har din Far nogen Sinde talt til dig om sine Pengeforhold?

— Nej, aldrig.

— Men du, har du skænket det en Tanke, om han var rig eller ej?

— Nej.

— Han v a r ikke rig, Ingrid.

Der blev meget stille — en pinlig Stilhed en Tid.

Ingrid røg pludselig op og brød den Stilhed.

— Penge er mig saa ligegyldige. Hvad Far og jeg levede af, tænkte jeg ikke paa og bryder mig ikke om at vide nu. Er der ikke en rød Øre, saa har jeg to raske Hænder — jeg skal nok klare mig. Far har kun brugt, hvad han havde Lov til, og vi har delt a l t sammen; Far var — var saa nøjsom med sig selv.

Da dette var afleveret, satte hun sig brat, pudsede sin Næse og saa udfordrende paa sin Faster.

Fru Sasse tog ogsaa Plads og sagde:

— Men Barn! du maa da ikke tage det, som om jeg har villet — villet tale ilde om — eller — eller har villet saare dig. Jeg har udrettet en ubehagelig Pligt — det v a r min Pligt at sige dig dette.

Ingrid havde taget Øjnene til sig. Nu sad hun med bøjet Hoved og saa nok saa fredelig ud.

Fasteren saa ikke paa hende, da hun sagde:

— Det var min Mening, dengang jeg skrev efter dig, at du virkelig skulde have et Hjem herude. Jeg skrev, inden jeg vidste noget om, hvordan du er stillet, men — Ingrid, hvorfor skulde vi to ensomme ikke kunne være sammen om mer end bare Hjemmet?

Hun rejste sig igen og gik hen til Niecen.

— Se paa mig!

Ingrid lagde sig ind til hende, men skjulte sit Ansigt. Fo'r saa op og sagde:

— Du — du v e d slet ikke, hvor dejlig Far var —!

Det kom næsten som et Skrig, og straks efter var hun ude af Loggiaen.

Fru Sasse drak sin Aftente alene. Ingrid var gaaet til Ro — havde sendt Hilsen med Line, som var oppe for at hente hende — Hilsen og Godnat — troede nok, at hun kunde sove nu med det samme. —

Det gav et lille Stik i Fru Sasses Hjerter . . . Ingrid vilde vel ikke se hende . . . Og i Morgen kom en ny Dag, ikke mindre anstrængende og — maaske med samme Resultat, naar det blev Aften igen? Og i Overmorgen, og den næste Dag . . .

. . . Hvad skete der med hende? Sad hun dér og fik en pludselig Længsel efter selve den Ensomhed, hun havde lidt saa meget under? Ønskede hun sig virkelig tilbage i den . . .?

Med den mest knugende Følelse af, at hun havde grebet grundigt fejl, da hun tog Ingrid til sig, gik hun til sit Soveværelse.

Line blev sendt bort — hun vilde være ene.

Ingrid fandt en Karabinhage nede bag Stalden. Den blev Aarsagen til, at hun kom i Samtale med Marcus, og til, at han helt glemte, at hun var en Funcke.

Han havde været hende lidt imod, denne sortsmod-sede Gamle med det løjerlige Sprog; nu tabte det sig, og han sprang frem, som den han yndede at gøre sig til — Kostis-Sasses raske Ridknægt.

. . . Og som h a n kunde tale! Ingrid sad i én Undren.

Brogede Billeder skiftede: Hun var med Kostis-Sasse i Manegen, og med Marcus i Circusstaldene. Konger og Fyrster gik ud og ind, dejlige Damer havde kun ét Ønske: et Blik fra Sasses mørke Øjne — Tusinder af Mennesker hyldede ham. —

— Kostis-Sasse var selv som en Konge. Aldrig havde

Marcus set smukkere Mand. Og han delte Smil ud og Blikke — aa — so und so! Marcus gjorde det efter, baade til højre og venstre, det var latterligt, og Ingrid lo.

Marcus tillod hende at le. Han lo selv med, men talte i det samme om Fru Sasse — om at, selv om Sasse delte Smil og fagre Ord ud til alle, der ventede, saa var Hjertet dog hendes — hendes alene. Og hun vidste det saa sikkert. De var meget lykkelige — ingen kunde være lykkeligere. —

Marcus blev alvorlig og saa ikke mer paa Ingrid. Nu fortalte han stille om, hvordan den danske Frues Øjne af og til havde kunnet staa fulde af Taarer. Det var, naar hun græd af Længsel efter sit eget Land, sin Slægt, sit Sprog. —

Lige med ét rejste han Hovedet og saa helt forandret ud. Øjnene gnistrede, han fægtede med Armene i Luften, og da han talte igen, var det i sit Modersmaal — en rivende Strøm af Ord. — Han havde hadet — h a d e t alle dem, der kunde lukke deres Døre for de to. —

— Hver Taare, han havde set i Fruens Øjne, havde nærret det Had. Derfor var han flygtet, dengang Kosti-Sasse døde. Han tænkte nok, at Fruen vilde vende hjem igen, og i Danmark kunde han ikke være; for dér var jo de, som havde gjort hende Fortræd. —

Ingrid var helt ilde til Mode. Som hun sad dér, syntes hun, at det var hende, han hadede. Hun rejste sig.

Han strakte en skælvende Haand ud og holdt hende tilbage.

— Alt dette — sagde han roligere — havde han aldrig talt om til nogen anden. Men hun var én af Slægten, og dersom h u n nu kunde blive som et Lys i Fruens Mørke, saa vilde han — Marcus — stryge og slette ud og bare velsigne i Stedet for at forbande. —

Han vilde have sagt mer, men tav.

Hjertet sad oppe i Ingrids Hals, og alligevel sagde hun:

— Fortæl mig lidt endnu om min Faster og hendes Mand!

Han føjede hende, og hans Ord blev en Lovsang til Ungdom og Skønhed.

— Men har da Faster ogsaa været saa smuk og saa lykkelig? spurgte hun engang.

Og da sagde han:

— Wenn man hende stod for, blef man so glat, wenn jeg hende nun ser, blife jeg so, at jeg hafer das Wasser i Øjner.

Det havde han forøvrigt, uden at Sindet kom i Bevægelse — hans Øjne løb altid i Vand.

Da Ingrid endelig kunde slippe fra ham, maatte hun finde sig i, at han kyssede hendes Haand. Han havde revet Hatten af og stod som i en stille Tilbedelse.

Henne ved Trappen saa hun sig tilbage. Han stod der endnu i samme Stilling — Hovedet bøjet, Hatten trykket ind mod sit Bryst — —

Ingrid var blevet bange. Hun skyndte sig ind.

Det var Barnet i hende, der straks fik hende til at spørge efter Fasteren. Ikke for, hvad hun havde hørt af godt og kønt om hende, ikke for at fortælle sin Oplevelse, nej — bare for at blive tryk igen. —

Efter Samtalen med Marcus kom Fru Sasse nu alligevel til at staa med noget af Eventyrets Glans over sig.

. . . Tænk — at man virkelig kunde sidde paa Gammeltorv om Vinteren og i Rosenvænget om Sommeren, og saa en skønne Dag staar Eventyret der og kalder ad én . . .

Ingrid plagede pludselig sin Faster for at faa hende selv til at fortælle om det hele, men dér mødte hun Modstand — Fru Sasse kunde ikke saadan lige paa én Gang rive sig ud af mange Aars Tavshed.

At afvise Ingrid betød imidlertid, at hun ikke kom igen. Men endnu kendte Fru Sasse hende ikke, anede ikke, at havde hun grebet til nu, saa var Vejen gaaet lige ind til det bedste i hende.

Havde de endda kunnet sidde med en Bog hver, men begge troede de i denne første Tid, at de skulde

underholde hinanden, og begge laa det saa lidt for, før de var kommet hinanden nærmere.

Fru Sasse udholdt Anstrengelsen en halv Snes Dage, saa maa tte hun skaffe sig Ro — hun kunde ikke mer. Hun var skuffet, men med Skuffelsen kom Trætheden, de hyppige nervøse Anfald, det nedtrykte Sind. —

Ingrid kom ned en Morgen og saa, at der kun var dækket til én.

— Kommer Faster ikke? spurgte hun Line, som bragte Teen.

— Nej, Fruen er ikke rask i Dag.

— Men, hvad er der da i Vejen?

— Aa, Fruen er jo ikke stærk, men det ved Frøken Ingrid maaske ikke?

— Jo — o — ja, det vil sige, jeg ved ikke, hvad Faster fejler.

Line ordnede noget ved Bordet.

— Ja, jeg kan jo lige saa gerne sige det: Vi har været meget forundrede over alt, hvad Fruen har kunnet holde til, siden Frøkenen kom.

Ingrid saa overrasket op.

— Har kunnet —! Ja, men hvad har vi da gjort, som kan have overanstrengt hende?

— Meget, lille Frøken, det kan jeg forsikre Dem. Deres Faster lever et ganske andet Liv ellers.

Ingrid havde sat sig, men var ikke begyndt at spise, nu rejste hun sig og sagde, idet hun gik mod Døren:

— Saa vil jeg se til Faster, inden jeg drikker.

— Nej, for alt det — Line gjorde en hastig Bevægelse mod hende — gaa dog blot ikke derind! Fruen vil have fuldstændig Ro.

Ingrid vendte sig om og saa paa hende.

— Man skulde næsten tro, at De var bange for min Faster — sagde hun — men nu gaar jeg alligevel.

— Ja, som De vil da! Men jeg har ingen Skyld; jeg har advaret.

Ingrid traadte ud paa Gangen, kom tilbage og spurgte:

— Sover Faster da?

— Sover — ja, naar hun endda kunde sove.

— Hun sover altsaa ikke?

— Nej.

— Ja, saa gaar jeg virkelig ogsaa derind.

Hun kom til sin Fasters Dør og bankede paa, men lukkede sig ind, inden hun hørte Svaret. Hun kom helt hen til Sengen.

Fru Sasse løftede Hovedet ganske lidt fra Pudsen og lagde det om til den anden Side.

— Har Line ikke sagt dig, at du ikke maatte komme ind?

Ingrid blev en Smule forbløffet, men sagde:

— Kunde du ikke sige mig, hvad der er i Vejen med dig? Har du mange Smerter? Du ser saa forandret ud.

— Det er — det er en Gang imellem, Ingrid, saa kan jeg ikke taale at være oppe.

— Aa—aa, men det var da slemt! Er du da rigtig syg — saadan — altid, Faster?

Fru Sasse vilde slaa efter hende med den ene Haand. Ingrid misforstod det, greb om den og knugede den i sin; i det Øjeblik var der slet ingen Afstand mellem hende og Faster Hillebert.

— Faster dog, du maa ikke være syg, hører du!

Fru Sasse forandrede ikke Stilling. Ingrid saa sig raadvild om.

— Kan du ikke taale Dagslyset, Faster?

— Nej.

— Det er da kedeligt! Du ved slet ikke, hvor dejligt Vejret er i Dag. Det er helt stille, og Vandet er saa smukt.

— Saa gaa derned, Barn!

— Nej, jeg skulde da have dig med! Tror du ikke, du kan staa op siden?

Fruen udstødte et dybt Suk, det lød næsten som en Klage.

— Sig mig nu, hvor det gør ondt?

... Herregud, Ingrid var jo et forfærdeligt Menneske! Kunde man da ikke faa Ro mere i sit eget Hus...?

— Du kommer til at gaa; jeg kan ikke taale at have dig herinde.

— Maa jeg give dig et Kys, Faster? Hun bøjede sig ned og havde allerede gjort det, inden Tilladelsen kom.

— Hvor du lugter dejligt! sagde hun og kyssede én Gang til.

Da kom Fru Sasse til at smile mod sin Vilje, men hun sagde alligevel:

— Gaa nu, Ingrid, ellers maa jeg ringe og faa dig ud.

Der var et eget Tonefald i disse sidste Ord, ét, som sagde den lydhøre Ingrid, at Fasteren ikke var vred, og maaske endda en lille Smule bedre, end hun havde troet.

— Mener du saa ikke, at du kommer op siden? begyndte hun igen.

— Ingrid —

— Ja, vil du ikke nok prøve?

— Ingrid, gaa nu!

— Ja, nu gaar jeg. Men prøver du saa?

Fru Sasse rakte ud efter Klokken.

Nu var det Alvor. Ingrid fløj mod Døren, lukkede op og var udenfor, lukkede i og havde ingen Støj gjort.

Paa Vejen tilbage til Spisestuen mødte hun Line.

— Tog Fruen saa virkelig imod Dem, Frøken Ingrid?

— Ja, selvfølgelig.

— Men De vil da ikke sige mig, at De har været dér al den Tid?

— Jo, dét har jeg. Og jeg tror ogsaa nok, at Faster kommer op i Eftermiddag. —

Det var nu at vente sig vel meget — Fru Sasse kom ikke op, men efter Frokost kaldte hun Ingrid til sig, og da sagde hun:

— Sæt dig lidt herhen! Der er noget, jeg maa sige dig.

Ingrid satte sig paa en Stol ved Sengen.

— Jo, ser du, lille Ingrid, saadan som det gik i Formiddag, maa det ikke gaa oftere. Du maa gøre som

Folkene, rette dig efter, hvad jeg ønsker, og — ønsker jeg at være alene, saa — saa vil jeg være alene — —

— Nej, se nu ikke saa underlig ud! Men ikke sandt — nu skal jeg jo ikke behøve at sige dig dette oftere?

Fru Sasse laa lidt tavs, saa sagde hun:

— Jeg lover dig, at jeg paa min Side skal gøre, hvad jeg kan for at stramme mig op, saa du ikke skal faa det alt for trist herude. Er vi saa enige?

Det kom meget brat, da Ingrid rejste sig og blot sagde:

— Jeg skal nok rette mig efter Faster, og saa gik derfra i det samme.

. . . Ubegribeligt, hvor den unge Pigeskikkelse med ét havde set ensom ud . . .

Fru Sasse kunde ikke komme fra det — kunde ikke tænke paa noget andet.

En styg Følelse plagede hende . . . Havde hun været haard? . . . havde hun faaet sagt det haardt . . .

Hun kastede sig om til Siden . . . Men — skulde da hendes Liv og Vaner helt forandres for Ingrids Skyld! . . . Skulde hun ikke engang have Lov at være syg, naar hun var syg . . .

Det nyttede ikke. Broderdatterens stiltfærdige, men bestemte Svar kom igen. Fru Sasse kunde ikke heller faa dét paa Afstand. —

Samme Aften, da Ingrid kom ned i den store Dagligstue, sad Fasteren der. Hun saa op fra den Bog, hun havde læst i.

— Du lader ikke til at blive forbavset over at se mig her? Fru Sasse havde en Haand udstrakt.

Ingrid kom ogsaa hen til hende, tog den, bøjede sig og lagde sin Kind mod hendes Tinding, men tav og kunde ikke forhindre, at en varm Taare dryppede lige ned paa et af Bogens Blade.

Fasteren klappede hendes Kind.

— Det var da ellers kun for din Skyld, jeg kom herind, sagde hun og blev ved at stryge sin Haand over den bløde Kind.

Ingrid bøjede sig dybere, tættere ind til hende og sagde:

— Det skulde Faster saamænd ikke have gjort.

Saa vidste Fru Sasse ikke mer — hverken hvad hun skulde sige eller gøre. Men lidt efter, da Ingrids Taarer blev ved at falde, sagde hun med et lille Smil:

— Du græder mig jo Skødet fuldt, Barn.

Og da gik Ingrid ud og stillede sig i de aabne Glasdøre.

Men Fruen sukkede, saa hen for sig og saa ud, som om hun igen var ude af Ligevægt.

Det gik nu saadan en Tid, at hver Morgen førte dem til hinanden, og hver Dag skilte dem. Uagtet de begge blot ønskede at komme ud over dette, var der dog stadig et eller andet, den gode Vilje strandede paa.

Skulde de drøfte noget eller foretage sig noget sammen — det maatte gøres om Formiddagen; ventede de længer, forstod de ikke hinanden. Der var altid det ubegribelige, at en Mur rejste sig mellem dem. —

Midt i denne Periode fik Fru Sasse Meddelelse om, at hvis hun endnu ønskede at udtage noget af Broderens Dødsbo, var det at faa til Købs nu.

Denne Gang viste hun sig virkelig opfindsom for at skaane Ingrid, og da hun havde bestemt, hvordan hun vilde bære sig ad, følte hun en pludselig, stærk Glæde, og hun blev forhippet, som et Barn bli'r det, naar et eller andet forestaar.

En Morgen lige efter Te sagde hun det. Hun var gaaet med Ingrid ind i Havestuen, havde bøjet sig over nogle blomstrende Pelargonier og talte uden at se op, alt mens hendes Fingre pillede ved Blomsterne.

— Ingrid — sagde hun — kunde du ikke en af de nærmeste Dage give mig en Liste over de Ting, du gerne vil have sendt herud fra dit Hjem? Du ved jo, at Lejligheden er sagt op, og forstaar jo nok, at vi maa have Orden paa alt, inden den skal rømmes?

Ingrid stod længe tavs; endelig sagde hun:

— Jeg vil helst ikke have noget af det.

Fru Sasse vendte sig overrasket lige mod hende.

— Det forstaar jeg ikke! Vil du slet ikke have noget som helst fra dit Hjem?

Blodet var skudt op i Ingrids Kinder, hvor det stod og bankede.

— Jo — sagde hun lavt — jeg vilde gerne have alle Portrætterne, baade dem fra Fars Skrivebord og dem fra Væggene. Og saa Billedet af Mors Hjem.

— Og ikke andet, Ingrid?

— Nej, Tak.

Fru Sasse gik hen til hende, noget i Pigebarnets Holdning var hende paafaldende.

— Hvorfor dog? spurgte hun og lagde Haanden paa hendes Skulder.

Og da Ingrid ikke sagde noget, spurgte hun mere indtrængende:

— Kunde du ikke sige mig det?

Ingrid mødte hendes Blik og brast sammen. Det var en fuldstændig hjælpeløs Graad, der overvældede hende — der var ikke andet at gøre end at lade hende græde ud.

Da hun saa endelig blev rolig igen, saa hun op paa sin Tante og sagde:

— Er du meget rig?

Det Spørgsmaal var Fru Sasse ikke forberedt paa.

— Hvad mener du? spurgte hun forvirret.

— Er det da ikke saadan, at du skal købe de Ting, Faster?

— Og det vilde være dig imod? Fru Sasse saa inderlig skuffet ud.

Men Ingrid sagde:

— Nej, Faster, det vilde det ikke, men —

— Tal nu ud, mit Barn! du maa ikke gemme noget, hører du!

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal faa det sagt. —

— Du kommer til at prøve, Ingrid — prøv, du skal se, det gaar nok!

Saa sagde Ingrid:

— Dengang jeg var i Huset hos Sagførerens, kom der en Dag en Herre hjem og talte med ham om Fars Forhold. De vidste ikke, at jeg var i Stuen ved Siden af, men jeg sad der og hørte, hvad de sagde. — Og nu maa du ikke blive vred paa mig, Faster, men jeg vidste det godt alt sammen, da du for nogen Tid siden vilde tale med mig om det. Jeg var bare saa styg — jeg er slet ikke sød mod dig, men det skal blive anderledes — det skal — —

Fru Sasse indskød:

— Hvordan skal jeg saa forstaa, at du lod saa uvidende?

— Kan det ikke være ligemeget nu! sagde Ingrid.

Og et Øjeblik efter sagde hun:

— Jeg ved ikke, hvad jeg havde ønsket at faa herud, hvis alt derhjemme havde været mit. Det kan jeg ikke sige noget om; for det har jeg nu saa længe ikke turdet tænke paa. Men — Faster, hvis jeg skal blive helt glad igen, saa maa jeg ud af alle de gamle Minder. Og derfor tør jeg ikke faa noget herud — — Du forstaar mig nok ikke, Faster, hvordan skulde du ogsaa kunne forstaa mig? Men saadan er det nu alligevel. —

— Saa synes jeg ogsaa, at naar jeg ikke har mere Ret til det derhjemme, end at der skal betales for det, saa maa det hellere gaa til fremmede. —

— Det forstaar du naturligvis heller ikke, men naar jeg nu synes det — —

— Ja, ja, sagde Fru Sasse og vuggede det unge Hoved, som nu laa ved hendes Bryst. Og hun tænkte ikke paa, at hun ikke havde faaet nogen Tak; men da det dukkede op og skulde til at gøre hende fattig, havde hun Ingrid's Arme om sin Nakke, og hendes Stemme tæt ved sit Øre:

— Hvad du har villet gøre for at glæde mig, skal jeg aldrig glemme — —

Hen paa Efteraaret kom Line en Dag op for at gøre rent paa Ingrids Værelse. Alt var ordnet undtagen Gulvet, som skulde vaskes.

— Men hvad er nu dét! sagde hun og stod lige inden for Døren og saa sig om.

Ingrid kom hen til hende.

— Det skal jeg vise Dem! Og hun tog baade Spand og Gulvskrubbe fra Line, inden hun kunde sætte sig til Modvæрге.

— Aa, nej da! Line rakte ud efter sine Redskaber.

— Aa, jo da! Ingrid var allerede i Gang med Gulvet.

— Sæt Dem nu ned — sagde hun — saa skal De se, at jeg kan vaske et Gulv.

Line blev tvunget ned i den nærmeste Stol.

— Det maa jeg sige! kom det lidt efter anerkendende.

Ingrid arbejdede, saa Blodet hedede hendes Kinder, og da hun kom hen i Nærheden af Line, sagde hun ivrigt:

— Saa, flyt sig saa!

De lo begge. Og saa pustede Ingrid ud i den aabne Dør med Ansigtet vendt mod Line og det unge Bryst rettet under de sunde, dybe Aandedrag. Hun saa saa udmærket godt ud, at Line ikke kunde faa sine Øjne fra hende.

Ingrid spurgte, om hun maatte gøre i Stand deroppe hver Dag.

— Det maa vi tale med Fruen om, sagde Line.

Samme Dag gjorde hun det, men Fruen satte sig imod det.

— Jeg tror nu ellers, at det vilde være godt for Frøkenen, om hun fik noget bestemt at tage sig for, sagde Line.

Der blev tænkt lidt over det, og saa blev Tilladelsen givet.

I November Maaned stillede Ingrid i Kælderen tidlig om Morgenen paa en Strygedag.

— Jeg kan godt stryge. Skal jeg hjælpe Dem, Ane?

— Nej, Tak, det er ikke nødvendigt.

Ingrid blev staaende.

— Hvorfor maa jeg nu ikke?

— Vi har da altid før kunnet det uden Hjælp, sagde Ane.

— Ja, men da havde I jo heller ikke mig.

— Nej, men — men det skal Frøken Ingrid nu alligevel ikke.

Ingrid satte sig paa en Køkkenstol. Ane strøg. Der var nu kun Lyd af Jernets lette Gliden over det hvide Linned.

Saa sagde Ingrid:

— Kunde jeg nu ikke lige saa godt stryge, som jeg sidder her?

— Skal Frøken Ingrid da absolut blive siddende?

— Ja, jeg bli'r her lige til Frokost.

— Til —

— Ja, det gør jeg. Vejret er modbydeligt, og Faster sagde i Aftes, at hun vilde ligge længe. Ingrid satte sig godt til Rette.

Lidt efter skulde Ane skifte Jern. Hun hentede nu et Strygebrædt til, tog et Jern, prøvede det og sagde:

— Stryg saa da!

Ingrid fløj op.

— De er dog et dejligt Menneske, Ane! Nu skal De bare se, hvad vi skal naa.

Ane gav hende Besked paa at begynde med Pudevaar — en bestemt Slags, som laa —

— Nej, ikke i den Kurv — i den dér til venstre!

Ingrid fik fat i nogle store Folkevaar af Bomuldslærred. Hun saa lidt misfornøjet ud, men gav sig dog trøstigt i Lag med dem.

Ane skottede til hende, saa, at det gik udmærket og gav hende Lov til at stryge Lommetørklæder. Det endte med, at Ane ikke tog sig af, hvad hun fik Lyst til at staa med.

Siden hjalp Ingrid, hvor hun kunde.

En trist Morgen nogle Uger efter skete der noget mærkeligt. Line kom netop ind med varmt Vand til Fru Sasse, da Fruen rejste sig over Ende, sad op i Sengen og lyttede.

— Hvem synger?

— Frøkenen, sagde Line, som var standset midt paa Gulvet med den store Emaljekande i Haanden. Hun stod der og saa saa tindrende glad ud.

Over Fru Sasses Ansigt gled ogsaa et lyst Skær.

— Aaa — ja, men saa begynder hun vel at blive glad igen!

Line nikkede hende fra Døren.

— Det var da en sød Stemme, sagde hun.

Inde i Dagligstuen bag Kabinettet blev et Par Akkorder slaaet an paa Flygelet. Derefter blev det stille et Øjeblik, og saa spillede en lille Melodi, som de to i Soveværelset ikke kendte. Saa en ny Stilhed, og nu — nu akkompagnerede Ingrid sig selv.

Hendes Stemme var lys og ren, men havde ingen Skole.

— Jeg vidste ikke, at min Niece kan synge, sagde Fru Sasse.

Senere holdt Latteren sit Indtog. Den kom en Dag som en hel Kaskade vældende op fra Kælderen, hvor Marcus var gaaet til Bunds i den store Tørvekasse. Ingen kunde sige, hvordan det gik til, men lige med ét forsvandt alt paa ham undtagen Benene, som stak i Vejret. Jens maatte tilkaldes for at faa ham op igen.

Det var Ingrid, der lo over Anes forfærdede: Men, Jøsses da! Og saa naturligvis over hele Situationen, som var uimodstaaelig og blev det endnu mer, fordi Marcus laa og skældte paa Bunden af Kassen, opbragt over, at Jens lo med, saa han tabte Kræfterne.

Midt i det hele ringede en Klokke.

— Fruen kalder, sagde Line, og væk var hun.

Da hun kom op i Soveværelset, laa Fru Sasse der med det mildeste Ansigt.

— Hvad er det, som er saa morsomt, og hvis Latter er det, som overdøver Jeres?

Line kom til at le igen.

— Det — det er Frøken Ingrid, som — —

Der skyllede en ny Latterbølge op mod dem. Den fik Fru Sasse til at le med.

— Kald hende herop! Lad hende selv komme og fortælle mig, hvad I ler ad.

Den Besked kom Line ned med. Men da Ingrid var gaaet ovenpaa, lod de Døren staa aaben for at kunne høre, naar hun lo videre oppe hos Fruen.

Julen nærmede sig. Og saa blev Ingrid stille. Barneminderne kom ét for ét, og fordi der stod Glans af hver Jul, hun huskede, blev hun nu saa inderlig længselsfuld efter det Hjem, der var ophævet.

En Dag gik hun til Fasteren og bad om, hun maatte faa Lov til at tage til København for at se til sin Fars Grav.

— Paa denne Aarstid! sagde Fru Sasse uvilkaarligt og saa til Vinduet, som Sneen fæg forbi.

— Jeg skulde da ikke være bange for lidt Sne — sagde Ingrid.

Fru Sasse saa hen paa hende.

— Ja, men jeg skulde vel have været med —

Svaret faldt i det samme.

— Faster har jo ikke kunnet tænke sig den Rejse hele Sommeren, og saa er det da en hel Umulighed nu.

Nogle Minutter gik.

— Kan du naa det fra den ene Dag til den anden?

Ingrid kom hen og lagde begge sine Hænder om Fasterens Kinder.

— Du maa ikke blive ked af det, men jeg havde jo tænkt mig at være derinde et Par Dage.

Fru Sasse unddrog sig de Hænder.

— Og hvor vilde du saa bo?

— Hos Fars Sagfører.

— Hos Drejls — men dem sagde du jo, at du egentlig ikke kunde lide?

Ingrid gik hen i Stuen og stod og bladede i et illustreret Hefte.

— De har bedt mig saa meget om at komme, sagde hun.

— Derfor kommer man da ikke, naar man — naar Folk er én imod.

— Fejlen var maaske min, Faster. Du ved jo selv, hvordan jeg var lige efter Fars Død?

Fru Sasse saa igen ud ad Vinduet.

— Hvornaar vil du saa af Sted? spurgte hun.

— Naar det passer dig, Faster.

— Mig kan det vel passe naar som helst.

Og lidt efter, idet hun rejste sig og gik fra Vinduet:

— Du sagde: et Par Dage, vil det sige to?

En let Rødme gik op i Ingrid's Kinder.

— Kan jeg blive borte i otte?

Fru Sasse spurgte:

— Disse Drejls har jo en Datter?

— Ja.

— Og hun er to Aar ældre end du?

— Ja, Faster.

— Hvordan er hun? Hvad tager hun sig til?

— Tager sig til —

— Ja, er hun huslig?

Ingrid kom til at smile.

— Nej, det kan man ikke kalde hende, men ellers tror jeg nok, at hun kan alt.

— Moderne altsaa, sagde Fru Sasse og gik til sit Skrivebord, og uagtet hun ikke havde noget at gøre der i Øjeblikket, satte hun sig dog ved det.

— Imorgen skal jeg have Vogn til Helsingør, saa kan du jo komme med ind, sagde hun.

Ingrid bøjede sit Hoved og spurgte stilfærdigt:

— Hvorfor er du vred paa mig?

— Vred — jeg er ikke vred. Jeg begriber blot ikke, hvad du vil gøre derinde i otte, lange Dage?

Der blev ikke talt mere om dette. De var endnu sammen, men havde ikke noget at sige hinanden. Kort efter gik saa Ingrid op til sig selv.

Hun forstod slet ikke sin Faster, blev ved at undre sig, mens hun tog en Haandtaske frem og begyndte at lægge forskellige Smaating ned. Da hun var færdig, satte hun sig med en Bog, til Middagen blev meldt.

Det blev et løjerlig trist Maaltid. Fasteren var tavs, og Ingrid havde pludselig faaet det saadan, at Ordene sad fast i hendes Hals. Hun vidste, at hun ikke havde gjort noget galt, og alligevel sad hun der som under Trykket af en hel Ulykke.

Straks da de havde spist og var kommet ind i Dagligstuen, sagde Fru Sasse:

— Rejser du saa?

Ingrid saa overordentlig forbavset ud.

— Det troede jeg var afgjort, sagde hun.

Saa kom Kaffen. Og da Line var ved at gaa ud af Døren, sagde Fruen hen efter hende:

— Sig til Jens, at han ikke skal tage Arbejdsvognen i Morgen — min Niece skal med, og der skal køres til Ellevetoget.

Et lille, lynsnart Blik fra Lines Øjne fo'r fra den ene til den anden; noget i Fru Sasses Stemme havde gjort hende urolig. Hun tøvede ved Døren.

— Der var ikke mer, Line.

Saa maatte hun gaa. —

Men efter Sengetid var det hende, der sad paa Ingrids Sengekant og talte med hende og trøstede hende, uagtet hun ikke havde Anelse om, hvad Pigebarnet græd for.

Et Spørgsmaal kom igen og igen. Line spurgte i en hel beklemmende Ængstelse:

— Er der kommet noget mellem Dem og Fruen — er der?

Og hver Gang rystede Ingrid paa Hovedet. Og hver Gang fandt Line paa ny mange, gode Ord.

Men hvem var det, som skulde have siddet der? Ingrid græd pludselig, fordi det kun var Line.

Nej hvor var det, hun selv skulde have været nu?

Ingrid hulkede, fordi en Grav gemte alle hendes.

Næste Morgen sad hun i Solskinnet og talte sine Penge. Beholdningen var ikke stor, men det fik være; bede sin Faster om nogle, vilde hun ikke. Lidt grundede hun over, hvordan hun skulde klare sine Udgifter, og saa faldt hun i Tanker med Blikket langt borte i den høje, rene Frosluft.

Der laa Is og drev i Vandskorpen. Solbelyst Is med let Sne over — farvet som fine Rosenblade. Ingrid saa ud paa Herligheden og glemte næsten, at der forestod en Afsked, som hun ønskede vel bag sig.

Det bankede paa Døren. Line tittede ind og sagde, at Fruen ventede Frøken Ingrid ned.

— Det var tidlig, sagde Ingrid og gjorde sig færdig.

Idet hun kom ind i Soveværelset, viste en let Rødme sig i Fasterens Ansigt.

— Ingrid —

. . . . Hvor den Stemme dog var blød og mild

Ingrid gik hen til Sengen. Og lige med ét laa hun der paa Knæ med Armene om sin Faster.

— I Gaar var det mig, der var styg — sagde Fru Sasse — kan du tilgive mig, Ingrid? — Jeg var saa tosset; jeg blev saa angst for at miste dig, eller — det var maaske snarere det, at jeg pludselig saa, hvor lidt jeg har gjort for at vinde dig, og at jeg egentlig slet ikke har gjort noget for at holde dig fast.

— Men Faster da —

— Ja, saadan var det. Men nu skammer jeg mig baade over det ene og det andet.

— Har du da ikke givet mig et Hjem? Ingrid saa op i hendes Øjne og smilede ungt og varmt til hende.

— Jo, et altfor stille, et — et trist Hjem, sagde Fru Sasse.

Ingrid tav, og hendes Øjne løb fulde.

Fru Sasse tog sit Lommetørklæde og tørrede de Taarer bort.

— Der kan du se — sagde hun — jeg har Ret. Men lad nu det være godt da! Og se saa her! Du har vist saa lidt i din Portemonnæ — tag disse! Hun rakte i det samme ud efter nogle Tikronesedler, tog dem og lagde dem ind under Niecens højre Haand.

— Det kan jo være din Julegave.

Ingrid rejste sig.

— Fem! sagde hun, og hendes Øjne var meget store.

— Ja, har du ikke et Ønske — er der ikke et eller andet, som det kunde glæde dig at eje? Det er mig lige meget, hvad du bruger dem til.

De havde det godt sammen den Morgen. Talte om saa meget. Fru Sasse talte om sin Bror — ikke om den voksne, stive Bror, som havde staaet hende saa haardt imod, nej, om en Dreng, der ikke havde været Mage til.

Ingrid saa den Dreng springe lyslevende for sine Øjne Hun kunde ligefrem elske den lille, levende Skikkelse Men, at det var Far! Hvor havde hun svært ved at tænke sig, at Far og Drengen var én og samme Og saa sagde hun.

— Der var ingen Dreng i Far mer.

Men dertil sagde Fasteren med noget som et Smil i sine Øjne og en fast Stemme: — Du saa ham ikke, lille Ingrid, men det er jeg overbevist om, at havde din Far og jeg været sammen igen, saa havde jeg i hvert Tilfælde nok faaet Øje paa ham.

Line kom og sagde, at Frokosten var inde. Ingrid glemte det straks efter og blev siddende.

Line kom en Gang til og sagde, at nu maa tte Frøkenen komme og spise, hvis hun skulde naa at faa Frokosten.

Da sagde Ingrid, idet hun kyssede sin Faster:

— Nu kunde jeg næsten ønske, at jeg ikke skulde af Sted.

Fru Sasse havde lært at tænke over sig selv og sit eget. Det at have en ung i Huset havde lært hende det. Og nu i disse Dages Stilhed var der saa god Lejlighed til rigtig at fordybe sig i Emnet: Hillebert Sasse.

. . . . Mange mørke Slukter og for lidt Sol; mange tilsandede Kildevæld; mange Spirer, som Frosten havde svedet af; mange fine Blomster, ødelagt af tunge Tankers Muldvarpegering Det var hende

. . . . Og hun havde vovet at kalde et Barn til sig!

Mod Aften paa den første Dag sad hun lidt ude i den opvarmede Loggia. Der var stedsegrønne Planter omkring hende, og i et Hjørne brændte en lille rød Lygte. Udenfor var Vinterkulden, som havde trukket lange Palmeblade op langs Ruderne. Mod Øst fik Maaneskinnet dem til at glimre, kolde — is-hvide. Mod Syd, langt inde ved Muren, havde den kunstige Varme tøet dem op, saa de nøgne Træer saas som mørke Skygger bag Glas-sene.

Fru Sasse rejste sig og gik hen og aandede paa en Rude. Gennem Kighullet, hun fik lavet sig, saa hun op mod de drivende Skyer, der jog frem under og over den lyse Maaneskive —

. . . . Hvis hun nu havde haft to bløde Arme om sin Nakke? Hvis hun havde mærket en Kind mod sin

. . . . Ingrid

. . . . Tidligere havde hun ogsaa kaldt, men da var det paa Sasse — altid paa ham

. . . . Var hun da ved at glemme ham, eller havde hun endelig faaet stilnet de Raab, som ingen hørte, og — ingen besvarede?

Hun saa til den Stol, Ingrid plejede at sidde i. Hun

var henne i Døren ind til Havestuen Ofte havde hun staaet der, naar Ingrid sang

Pludselig tog hun sig til Hovedet og sank ind mod Dørkarmen.

. . . . Saa var det vel det da, at Livet havde Bud til hende endnu en Gang.

Lidt efter ringede hun og bad Line om at tænde.

Der blev bragt en Lampe ind — hun vilde have mange. Hun vilde se Lys overalt — Lys som til Fest.

Line adlød, men mer og mer skælvede hendes Hænder — hun var blevet bange.

Og saa — da alle Lamper var inde, alle Lys tændt, skjulte Fru Sasse sine Øjne bag sine Hænder og sagde:

— Nej, tag det bort — sluk! Det er alligevel for tidligt.

Line gav et Udraab, saa angst blev hun. Men Fru Sasse saa paa hende og sagde venligt:

— Hvis De forstod mig, vilde De være glad.

To Dage efter kom der et Brev til Jens. Det var fra Ingrid, og det blev læst højt ved Folkenes Middag.

Kære Jens! Jeg skriver til Dem, fordi det bliver Dem, der skal se at ordne, hvad jeg nu beder Dem om. Jeg kommer hjem i Morgen med samme Tog, jeg kom med, da De hentede mig første Gang. Saa kan jeg være i Villingerød til Middagen. Men — Faster maa ikke vide det. Maa ikke, Jens — forstaar De! Jeg vil overraske hende. De skal altsaa sørge for at være i Helsingør med Vogn. Dersom De ikke kan finde en Udvej til at komme af Sted, uden at Faster ser Dem, saa læg Deres Hoved i Blød sammen med Ane og Line. Men det vil jeg sige Dem, at enten De er ved Stationen eller ej, saa er jeg der ganske bestemt, og De vil vel ikke have, at jeg skal gaa i Vejen i Mulm og Mørke?

Ingrid Funcke.

— Det var det værste endnu! sagde Ane og saa rundt i Kredsen.

Jens kløede sig i Nakken og sagde:

— Ja, hvad mener I saa? I Morgen er nu en hel gal Dag.

Line rakte ud efter Brevet og løb det igennem.

— I Morgen — men det er jo i Dag, Jens!

— Hvad er det?

Han skulde selv se. Ane tittede med, og det var hende, der sagde:

— Vel er det det.

Der stod de og saa paa hverandre.

— Den var ellers køn, sagde Jens og satte sig til at grunde. —

Da Line fik Ærinde ovenpaa, sagde hun helt uskyl- digt til Fru Sasse:

— Jens maa nok køre ind efter noget, vi glemte at faa hjem i Forgaars?

Fruen saa ikke saa lidt overrasket ud.

— Glemte — sagde hun — I maa jo da skrive op. Det er dog for galt at skulle køre den Vej flere Gange om Ugen.

Line mumlede noget uforstaaeligt, der skulde gælde for en Indrømmelse.

— Hvad er det saa, der er glemt?

— Det — det er — —

Her afbrød Fru Sasse hende, inden hun fik bebyrdet sin Samvittighed med en Usandhed til. — Naa, det kan for Resten være lige meget, hvad det er, naar det dog er noget, I ikke kan undvære. Ja, ja, saa lad ham køre da! —

Nede i Køkkenet ventede de i Spænding paa Line og senere paa at faa Jens af Gaarde, uden at Fruen opdagede, hvilken Vogn han kørte med — —

I Skumringen sad Fru Sasse ude i Loggiaen. Det var stille, men isnende koldt. Hun mærkede det, da hun et Øjeblik havde Glasdøren aaben.

Næsten hele Dagen havde hun tænkt paa Julen

Der var jo nu Ingrid Hun kunde ikke godt forlange, at det unge Pigebarn skulde sidde hos hende Juleaften, uden at noget som helst mindede om Højtiden

. . . . Men hvad saa?

. . . . Ja, hun maatte vel sørge for at faa en lille Gran ind —der var jo nok i Plantagen. Og saa Lys, og Gaver

. . . . Ingrid havde jo faaet sin Gave. Halvtredsindstyve Kroner, var det ikke en god Gave? Jo, vist saa, men

. . . . Var der noget galt ved det ogsaa?

Hun faldt hen i dybe Tanker —

. . . . Hvordan var det i hendes Barndom og Ungdom? Hvordan gav Forældrene deres Gaver? Stak de hende og Broderen en Pengeseddel ud kort før Jul, og saa lod det være godt? Nej — hun huskede, at altid var Julebordet netop dækket med de Ting, de havde ønsket allermost. Og da hun engang havde spurgt, om Far og Mor da virkelig var alvidende, havde Mor sagt: Nej, men vi har Øjne og Øren med os Aaret rundt.

. . . . Men her — ja, hvad havde hun gjort andet end at tage Glansen af Ingrid's Gave

Der kom Uro over hende — hun kunde ikke blive siddende. Op maatte hun, ind i Dagligstuen. Gaa maatte hun, frem og tilbage for at døve den høje Tale i sit Indre. —

Det var, mens hun gik dér, at Vognen kom tilbage.

Hun hørte den, syntes ikke, det lød, som om det var Arbejdsvognen, og blev forbavset staaende ved det Vindeue, som vendte mod Indkørselen.

I Stuen var kun Ildskæret fra den store Kakkelovn med de aabentstaaende Messingdøre, og det naaede ikke saa langt ud over Gulvet, at det kunde blænde, naar man vilde se ud i Mørket. Fru Sasse saa to flakkende Lyskegler, som ikke kunde være andet end Flammen i et Par tændte Vognlygter Men paa Arbejdsvognen var der jo ingen Lygter

For Buske og Træer var det hende umuligt at faa Rede paa dette.

Da hun vendte sig om fra Vinduet, hørte hun Vognen køre ind i Gaarden.

Et Øjeblik efter gik Døren op, og dér stod — Ingrid.

Nej, hun stod ikke, hun løb frem over Gulvet, naaede sin Faster, slog Armene om hende og — —

Talte hun? Nej, hun havde ikke et eneste Ord, gemte blot sit Hoved ved Fasterens Skulder.

Men Fru Sasse stod med hende midt i Stuen og sagde, som om det gjaldt al Verden for hende:

— Hvorfor kommer du allerede, Ingrid — hvorfor kommer du, Barn?

Ingrid var saa underlig, som en lille, skræmt Fugl, der har Hjerte i hele Kroppen. Endelig løftede hun Hovedet.

— Faster — sagde hun — nu ved jeg, at der er bedst hos dig! Og hun tilføjede, idet hun trak Fru Sasse med sig:

— Kom, sæt dig lidt her! Her — Faster! Jeg var altsaa paa Kirkegaarden. Graven saa saa fattig ud — slet ikke, som jeg vil have den. Saa fik jeg pyntet den, og den blev køn. Men hvad kan det nytte! Jeg har grædt i Toget herud; for — allerede nu er vore Blomster jo visnet — —

— Saa gjorde jeg noget, man vist aldrig skal gøre — jeg var oppe ved den gamle Dør. Da jeg kom ind paa Trappegangen, var mit Hjem ovenfor — det var der, Faster — —

Fru Sasse nikkede stille.

— Det blev ved at være der, lige til jeg kom op og saa den lukkede Dør — det fremmede Navn. Saa — —

— Hvad saa, Ingrid?

— Saa var der kun en Grav. Og saa gik jeg ud til den igen — jeg kunde ikke andet.

Lidt sad de nu uden at tale. Ingrid med sit Hoved mod Fasterens Skulder, Fasteren med sin Arm om hendes Liv.

— Men Faster — Ingrid løftede sit Hoved og saa op — hvor er de døde?

Det gav et Sæt i Fru Sasse.

— Hvem ved dét, sagde hun tonløst og rejste sig.

Ingrid saa efter hende.

— Hvordan var de hos Drejls? spurgte Fru Sasse henne fra Stuen.

— De var saa venlige mod mig. Men —

— Hvorfor tier du, Ingrid?

— Det var saa underligt, Faster, men jeg kunde ikke være mig selv derinde.

— Men hvorfor dog?

— Nej, for ikke sandt — her gaar jeg jo dog ikke og græder i det daglige mer? Men dér syntes jeg næsten, at jeg ikke havde Lov til andet — endnu —

— De gjorde deres Hjem til et Sørgehus, mens jeg var der, klappede mig paa Skulderen og kaldte mig »lille Stakkel«, og naar Emma sagde et eller andet, som ikke passede ind, saa fik hun et Blik af Fru Drejl, og saa blev hun stille. Det var ikke til at holde ud —

— Saa skrev jeg til Jens.

— Du — skrev du til Jens —

— Ja. Og det har han haft i Formiddag. Jeg skrev, at jeg kom, og at han skulde være i Helsingør efter mig.

— Aa— sagde Fru Sasse — nu forstaar jeg det!

— Du har vel ikke været vred, Faster? For de har jo nok maattet lave et eller andet for at faa ham af Sted.

Fru Sasse stod et Øjeblik og saa paa hende og var saa ved hendes Side igen.

— Længtes du — længtes du virkelig en Smule efter det herude — efter mig — —

— Ja, Faster.

Saa kom der et Tak, som havde Lyd af en skælvende Glæde.

Men Ingrid tog sin Fasters Haand og kyssede den.

Mellem Jul og Nytaar døde den ene af Fru Sasses Heste af Tarmslyng. Det var Kønig, og det stod kun

paa et Døgn. Mirza blev skudt samme Dag, til stor Forargelse for Folkene. Men Fru Sasse kaldte Ingrid ind til sig og sagde:

— Sæt dig hos mig lidt!

Ingrid gjorde det. De sad sammen i en Hjørnesofa.

— Faster — sagde Ingrid og lagde sin Haand over hendes.

Da løftede Fru Sasse Hovedet og saa hende ind i Øjnene.

— Man skulde aldrig binde sig — sagde hun — hverken til Dyr eller Mennesker.

Ingrid tog uvilkaarligt sin Haand til sig.

— Men Faster Hillebert!

Der blev stille et Øjeblik, saa talte Fru Sasse igen.

— Ved du, hvad der er sket nu?

— Ja, Faster. Det kom saa lavt med noget af en Bebrejdelse i Stemmeklangen.

Fru Sasse blev ved at se paa Ingrid.

— De kunde ikke undvære hinanden de to Dyr — sagde hun med Vægt — og saa skulde de det heller ikke. Jeg var — var — —

Hun tav, bed sig i Læben og stængede for et Udbrud, rejste sig brat og gik hen i Stuen.

Ingrid rejste sig ogsaa.

— Faster — sagde hun hen efter hende.

Saa kom Fru Sasse tilbage og stod foran hende, bøjet frem og med sit Blik i hendes.

— Jeg var barmhjertigere end Gud, sagde hun.

Ingrid stirrede bestyrtet paa hende.

Fasteren vendte sig igen fra hende og gik hen til et af Vinduerne. Derhenne fra sagde hun:

— Jeg ved, at Marcus vil fordømme mig, at I vil gøre det alle sammen, men det faar saa være.

Hun kom tilbage paa ny og stod og saa paa Ingrid, og ganske langsomt sagde hun:

— Der skulde blot engang have været én, som havde haft Mod til at gøre for mig, hvad jeg nu har gjort for Mirza — jeg havde velsignet ham.

Ingrid fik i det Øjeblik den største Lyst til at gaa hen og kærtegne hende. Hvorfor gjorde hun det saa ikke, hvorfor blev hun staaende stiv og stum og saa paa, at Fasteren forlod Stuen? —

Det var Folkenes Skyld, at Marcus ikke blev Fru Sasses Fjende. De tæmmede det ene Anfald efter det andet af ligefrem Berserkergang. Han fik saamænd baade haard Tiltale og gode Ord. Ofte hjalp det ene, og ofte det andet, og saa fik de ham omsider skikkelig igen.

Der blev købt nye Heste. To smukke Dyr, som Marcus først ikke gad se til, siden taalte og til sidst fandt flere og flere gode Sider hos.

De var Skoleheste, der baade var tilkørt og tilredet — Fru Sasse havde ønsket det saadan for Ingrids Skyld.

En eneste Gang havde hun været i Stalden og set dem, det var alt; de interesserede hende ikke. Men hun havde haft Marcus oppe og havde forbudt ham at lære dem noget som helst — heller ikke vilde hun nogen Sinde mer høre den Fløjten, som Kønig og Mirza havde kendt. —

— Hvordan gaar det, naar Frøken Ingrid og Fruen sidder sammen? spurgte Ane.

Og Ingrid sagde:

— Ja, det er det underlige, men Faster er blevet saa rolig.

— Det kan saamænd gerne være — sagde Line — at det var det allerbedste, at begge Hestene kom bort.

Men Ane snurrede sig om mod Komfuret og sagde, idet hun rørte i en Kasserolle:

— Ja, der har vi det igen! Naar man har Penge nok, har man ogsaa Nykker nok. Jeg siger nu, at det er blodig Synd at ødelægge et sundt Dyr. Og kan jeg faa sagt det engang, saa skal Fruen ogsaa faa den.

Line maatte vende sig bort for at skjule et Smil; hun vidste, at saadan fik Ane aldrig sagt ovenpaa.

Det var sandt, hvad Ingrid havde sagt: Fasteren var

roligere, søgte stadig hendes Selskab, vilde gerne sidde og tale med hende. De var meget sammen, havde mange hyggelige Timer og fik fler og fler.

Saadan gik en lang Snevinter til Ende. Ret som det var, begyndte Solen at varme, saa al den stivnede Kulde over Landet tog paa at rinde. Det dryppede fra Istappe under Tagskæg, og Sneen blev tung over alle Veje, tyngede sig selv ud i det Vand, som tødede frem under den, sank, blev lavere og lavere og endte i Landevejspløret som hele Søer, der spejlede Himlen og dens lyse, trækkende Skyer.

En Storm rejste sig. I den skilte Sundet sig af med sit Isdække, brød det først sammen i et grødet Mask og sendte det derefter ud i det aabne Hav. Frigjort, tumlede de hvidtoppede Bølger i kaad Leg, drog sig bort fra Strandbredden i Fralandsvinden, sang Frihedssangen ind mod Land og kaldte paa de hvide Maager for at vise dem, at et Maaltid var beredt.

Og Fuglene kom. I store Flokke kom de. Kastedes som Boldte for Vejret, stred — fik Stilling igen — skar sig frem —

Men i smult Vande mellem to Bølger spillede en Fisk nok saa fornøjet. En i Maageflokken saa den og tog den. Andre var over Røveren i det samme, og i et Nu var det en rasende, kæmpende Masse, som hvirvlede baade op og ned. De huggede hverandre med store, stærke Næb, dængede Røveren til, saa han tabte Fisken — kæmpede videre i Blinde og opdagede for silde, at en snedig Kammerat var skudt ud af Flokken, pilsnart ned mod Vandet og havde grebet, hvad de stredes om.

Et Øjeblik tav de og hang blafrende i Luften som Skibssejl under en Stagvending, spredtes saa og blev til Enere, der en lille Tid hver søgte sit, til det samme gentog sig. —

Men en Aften, da Stormen var stilnet, brød Solen luerød frem og saa ud over Landet. Straks var der en lille Fugl, som hilste den med en Sommertrille. En anden faldt ind. Dæmpet og usigelig blødt takkedes der

for Aftenfreden — for, at Istid og Dyrtid var: Dage, der fo'r hen.

— Kom ud — raabte Ingrid — aa, Faster Hillebert, det er, som om det blev Sommer lige med ét!

Fru Sasse viste sig paa Loggiatrappen.

Ingrid løb op mod hende med udbredte Arme.

Men Faster, hvad er der dog sket med dig ogsaa?

Du er saa smuk — saa ung — —

Og enten Fru Sasse vilde eller ikke, fik Ingrid hende hen foran et Spejl.

Hun nægtede at se ind i det.

— Du skal — du skal, Faster!

Fru Sasse smilede og føjede hende.

— Jer har set det — sagde hun — og det er din Skyld. Men — tro nu blot ikke, at jeg derfor er blevet ligefrem jævnaldrende med dig. —

De gik sammen ud i Haven. De gik ned til Granplantagen. Derinde laa Tusmørket, men ogsaa Gyldenskæret fra den synkende Sol.

Fru Sasse standsede ud for en ung Gran.

— Hvad sidder dér? spurgte hun og pegede paa en Gren.

Ingrid bøjede sig og saa efter.

— Aa — sagde hun — det er en Lyseholder, som vi har glemt at faa af! Det er jo vor Julegran.

— Tror du ogsaa, den kan gro, Ingrid?

— Ja, det tror jeg! Og Faster, naar saa de mørke Efteraarsaftener kommer, saa begynder den at drømme.

— Granen —

— Ja. Mens Stormene rusker i den, synes den, at den hører smaa, fine Klokker ringe inde mellem de grønne Naale. Den drømmer om — —

Fru Sasse afbrød, idet hun gik videre:

— Det er nok dig, der er Drømmeren. —

Ingrid var et løjerligt, lille Menneske. Hun vidste Besked med saa meget, men al sin Viden flettede hun ind i Billeder — hun lod alle Ting eller Dyr tale, tænke og føle selv.

Det kom rigtig frem nu i Foraarstiden paa deres Spadsereture. En Grøftekant var et Vidunderrige — intet var for smaat for hende — alt, selv den mindste Plante eller den usseligste Orm havde Retten til at leve Livet efter sit Behov, og — hun kendte dette, som om hun selv havde staaet mellem vilde Blomster og taget ydmygt mod Dagens Sol og Aftenens Dug, eller som om hun havde været den lille grønne Larve, der maaler sig ind mellem skyggende Blade, naar Solen bli'r den for stærk.

Det var underligt at følge hende ind i den Verden, hun talte om — den, der er, men som ellers faar saa faa Tanker.

Fru Sasse sagde en Dag:

— Skriv noget af dette ned!

Men da lo Ingrid og saa paa hende i stor Forfærdelse — hun hadede at skrive.

Det var lidt paa Tale at lade Ingrid faa Undervisning i Sang. Men saa skulde hun til København i det mindste én Gang om Ugen, og det bad hun sig fri for foreløbig. Desuden — hun var jo endnu saa ung, at et Aar intet betød.

Alle i Fru Sasses Hjem holdt af hende. Hun var venlig og lige til, ofte dog en Smule drilagtig, og altid parat til Løjer.

Man bar hende paa Hænder, lukkede Øjnene for hendes Fejl — faldt hende til Fode.

Den store Forandring, der var sket med Fruen siden hendes Ankomst, havde gjort, at de saadan omtrent betragtede hende som en lille Heksemester, alt vilde lykkes for.

Hjemme havde hun gaaet meget alene og meget sammen med sin alvorlige Far. Her viste det sig, at hun trivedes mellem Mennesker — at hun ligefrem havde trængt til Mennesker.

Hun skyede Ensomhed. Mærkede hun, at hun træt-

tede sin Faster, var det altid blot om at træffe en af Folkene, og — det var nu blevet til, at Marcus var den, hun oftest spurgte efter.

Alt det fremmedartede hos ham, som ingen forstod, havde hun Nøglen til. Hun kunde tale med ham uden at finde hans blomstrende Sprog latterligt. Hun kunde le og græde med ham, og ingen kunde faa hans Mund paa Gled som hun. Det var helt mærkelige Samtaler, de to førte, de var saa sære, at Jens og Pigerne ofte var ved at sige, at — ret beset, saa var de nu lidt aparte begge to.

Marcus kom med Aarene mer og mer til at ligne en lille graa Troid. — Ingrid sagde, at inde i ham sad en Kongesøn og ventede paa Udløsning.

Men var Marcus blevet gal i Hovedet over et eller andet, og det kunde let ske, og Jens havde faaet en hel Flom af gebroknede Skældsord over sit syndige Hoved, saa maatte Ingrid ofte lide den Tort, at Jens sagde: Ja, i Dag var det nu i hvert Tilfælde ikke Kongesønnen, jeg var ude for. —

Ingrid gjorde sig ogsaa gode Venner med Fiskerne i Villingebæk og med Arbejderbørnene fra Teglværket. Men i lange Tider, naar hun gik til Stranden, havde hun Marcus i Hælene paa sig, og han ragede altid i Mundhuggeri med den lattermilde Ungdom.

Naar de saa gik hjem sammen, sagde Ingrid Gang paa Gang: Hvorfor udsætter De Dem ogsaa for det, Marcus! De kan jo blot blive hjemme og saa lade mig gaa, hvor jeg vil.

Men Marcus havde det med at være ængstelig for dem, han holdt af — han turde ikke lade hende færdes alene.

Med stor Taalmodighed fandt hun sig saa alligevel i at have ham med overalt, men da han ogsaa fandt paa at ville sidde i Strandsandet, naar hun badede, fik han strenge Ordre til at gaa højt op i Land og sætte sig med Ryggen til.

Det gjorde han lydigt, til det gik op for hende, at

han formelig blev et Skilt, der viste, naar hun var i Bad, saa forbød hun ham ogsaa det.

En af Sommergæsterne paa Hulerød Kro havde ofte set dem og kaldte dem: Dejligheden og Uhyret. Og da det var en ung Fyr med et let begejstret Sind, holdt han et fantastisk Foredrag om, at et af Underverdenens forkrøblede Væsener var steget op og havde sluttet Venskab med en Alf fra Lysets Rige. — Om de tvivlede paa hans Ords Sandhed, kunde de blot gaa langs Stranden ad Villingebæk til, saa traf de nok én eller anden Gang de to. —

Det gjorde dem ikke mindre interessante, da man fik opspurgt, hvor de hørte til. Adskillige Aftenture blev i den Anledning lagt om forbi Fru Sasses statelige Ejendom, og — heldigvis var Kaprifolierankerne paa den lave, gule Mur ikke højere, end at man nok kunde se over dem ind i den store, overordentlig smukke Have.

— Det er næsten generende, sagde Fru Sasse. Og en anden Gang sagde hun: Det er generende.

Ingrid lo og foreslog straks sin Fæster en Tur til Kullen.

— Ja for jeg skal sige dig noget — sagde hun — rejser du ikke en lille Tid med mig nu, bli'r jeg nødt til at forlove mig med Marcus; vi ses altfor meget sammen.

— Ja, saa maa vi virkelig af Sted, sagde Fæster Hillebert.

Og det utrolige skete, at Line en Dag maatte paa Loftet for at hente en Kuffert ned . . . Fru Sasse uden for Hjemmet — borte fra alle sine mange Bekvemmeligheder! Nej, om Frøken Ingrid saa ikke havde gjort et helt Under!

— Aber den Kull — sagde Marcus — den hafer so dibe Schlukter. Jeg kan se dem, wenn jeg sitze bei den Strand.

Det var, hvad han havde at sige.

Nogle Dage efter rejste de. Ingrid spruttende livlig, Fru Sasse noget ængstelig for det, hun havde indladt sig paa.

De var der i otte Dage — otte skrækkelig anstrengende Dage, hvor de turede om til Fods, til Vogns og i Baad. Aldrig længe paa ét Sted, altid i Bevægelse. Alt havde Tiltrækning for Ingrid, Klipperne, de dybe Kløfter, Havet, Fyret længst ude, Spadserevejene gennem Skoven — som en lille Tyran slæbte hun Fasteren med sig.

Det endte med, at Fru Sasse lovede hende en Dusør, dersom hun vilde lade hende have Fred to Timer hver Dag. Men da hun første Gang kunde trække sig tilbage og virkelig havde faaet Ro, var hun ikke i Stand til at nyde den; for . . . hvor var Ingrid nu? Hvad tog hun sig for i disse to Timer?

Ingrid fik Dusøren, men blev fritaget for Forpligtelsen.

En Ting rørte Fasteren. Det var, da Ingrid en Aften, efter at de var kommet i Seng, listede sig til at tage hendes Haand under Tæppet og sige: Saadan har man det vist med sin Mor. Den Aften kunde ingen af dem falde i Søvn.

Inden de skulde rejse hjem, gjorde Ingrid et stort Indkøb i Boderne neden for Hotellet. Hun var alene dernede, og hun købte brogede Forklæder og Træting. De havde ikke haft anden Haandbagage paa Udrejsen end Fru Sasses Haandtaske; paa Tilbagereisen baksede Ingrid med en uformelig Pakke, som stadig maatte ses til, fordi Papiret gik itu overalt, hvor lidt af Trætingene kunde faa Lejlighed til at pine sig igennem.

— Man skulde tro, du havde en levende Kat i den Pakke, sagde Fru Sasse.

I Helsingborg smuttede en lille Spiderok ud for at se Verden paa egen Haand. Den kom til at gøre en Hund Følgeskab ind i Byen.

Paa Skibet listede en Tobaksdaase sig til at skille sig af med sit Laag. Det trillede hen ad Dækket og knustes under en stor Mandsfod.

Da sagde Fru Sasse:

— Vil du ikke hellere stille alle dine Sager op paa Dækket med det samme, saa faar du dem hurtigere fra Haanden?

Ved de Ord brød Lystigheden rigtig ud. Ingrid lo, saa Matroser og Passagerer stadig maatte hen forbi hendes Plads for at fange lidt af hendes Solskinshumør.

Men hun var ved at bukke fuldstændig under, da en lille Gris med en rød Naalepude i Ryggen lige paa én Gang gav sig til at spadsere henad Bænken, de sad paa.

Det var et sandt Held for Pakkens Restindhold, at de snart naaede Helsingør og kom i Hus. — De sov dér den Nat.

Ingrid maatte hele Ejendommen rundt, da de kom hjem. Men da hun lidt senere stod ved et af Spisestuens Vinduer og saa ud paa Gaardspladsen, sagde hun til Line:

— Hvad er det for en Gang, Marcus har lagt sig til, mens vi har været borte?

Line fortsatte Borddækningen, idet hun sagde:

— Jeg ved det saamænd ikke. Vi har spurgt ham, om der er noget i Vejen med hans Ben, men han vrisser bare ad os. Han er blevet saa gnaven de sidste Dage.

Ingrid spiste alene den Morgen. Da hun var færdig og vilde gaa over til sin Faster, kom Line og sagde, at Marcus var faldet i Kælderen. Jens havde maattet bære ham op paa Kammeret, og nu laa han og stønnede — om Frøkenen vilde komme derind.

Ingrid gik straks.

Ane var der. Til hende sagde hun:

— Hvad er der i Vejen?

— Ja — sagde Ane — se, jeg tror nok, at jeg har faaet Rede paa det. Hvis Frøken Ingrid vil se her! Ligner det nu noget at gaa med saadan en Fod og ikke sige til i Tide?

Hun traadte til Side i det samme, saa Ingrid kunde komme til at se.

— Men Marcus dog! Ingrid vendte sig om og mødte et ganske hjælpeløst Blik.

Det kan nok være, Marcus kom i Forhør, og at hun i en Haandevending fik Sandheden ud af ham.

— Saa var det da for en Wocke siden, han gik og snublede over et gammelt Bræt ude bag Stalden, og der havde sitzet en Sym, og den var kommet ham i Foten.

Ingrid saa til Ane, og Ane rystede paa Hovedet.

— Ja, vi maa jo have Doktor til Dem, Marcus.

Han satte sig ikke imod det.

— Og saa maa Marcus finde sig i at komme rigtig til Ro og maaske ogsaa blive i Sengen en Tid — —

De havde gættet, hvad det var. En rød Stribe op langs Foden helt op ad Smalbenet havde vist dem det. Men de havde blot ikke tænkt sig, at Lægen skulde trække dem afsides og sige, at det var Livet om at gøre.

Marcus Niete laa i sin gode, rene Seng og blev daarligere og daarligere. Og Fru Sasse, som selv holdt Sengen, stod op og gik ind til ham. Hun gik til og fra, og hver Gang hun kom, glattedes hans Træk og viste en helt rørende Glæde.

De talte om Kosti Sasse og om de Aar, hvor de rejste i de mange fremmede Lande. De talte ikke om andet.

Stadig naar hun gik derfra, sagde hun:

— Jeg kommer snart igen, Marcus.

Hun gjorde det ogsaa, men alligevel sendte han ofte Bud efter hende.

Ingrid var meget hos ham. Men en Aften begyndte han at fantasere, og da tog han ud efter hendes Haand og kaldte hende Gretchen.

Alle de mellemliggende Aar var slettede. Marcus var ung igen og sad med sin Gretchen i sit Hjemland under blomstrende Frugttræer. Han talte om deres Fremtid, sagde, at han havde drømt saa stygt — ja, for det maatte

jo være en Drøm, at de havde begravet hende i Krogen ved Kirkegaardsdiget. Hvordan kunde hun ellers sidde dér lyslevende for ham igen? Marcus var meget lykkelig.

Og Marcus blev saa from efterhaanden som Sygdommen skred frem og gjorde ham bleg og stille.

De gik alle til og fra og undrede sig. De gik om ham i otte Dage, saa kom Afslutningen.

Døden blev for ham kun en Port ind til en stor Herlighed. Han nærmede sig den med Gretchens Haand i sin — han gik gennem den og troede, at hun fulgte ham — han var lykkelig som en Brudgom — —

Ane sagde:

— Herregud! han vilde saa gerne være smuk, og se, nu er han det jo.

Sydens Sol havde lyst over hans Vugge; Nordens korte Sommer aabnede ham sin Favn og gemte ham under et Blomstertæppe, ingen kunde ønske sig skønnere.

. . . . Var det ikke Ingrid, der engang havde sagt: Hvor er de døde?

Fru Sasse stod paa Esbønderup Kirkegaard og fik alle gamle Spørgsmaal og Savn og Lidelser ind over sig igen.

Præsten kom hen til hende.

— De har været god, Frue, mod Deres gamle Tjener, sagde han, idet han blottede sit Hoved og gav hende Haanden.

Hun vidste ikke, hvad hun havde svaret, hun vidste i Øjeblikket ikke andet end, at hun længe havde ladet gamle Marcus skøtte sig selv. Det ramte hendes Sind og gjorde ondt, og hun følte, at det vilde blive ved at gøre ondt.

Der kom nu en Tid, hvor Ingrid kun saa meget lidt til sin Faster. Hun gik derude de lange, lyse Dage, gan-

ske overladt til sig selv. Folkene talte om, at det var Synd for hende, og de tvang sig til at skubbe Dødsfaldets Alvor til Side for at live hende op, saa snart de kom i hendes Nærhed.

Ingrid havde holdt af Marcus og var meget betaget over hans Død, men hun havde ogsaa været plaget af ham, og nu da de andre snart begyndte at være som ellers, blev hun ogsaa sig selv igen.

Spøgen listede sig ind mellem dem, og Latteren fulgte med, men altid hed det fra én eller anden: Tys, Fruen kan gerne høre os!

Det kunde selvfølgelig ikke undgaas, at Fru Sasse alligevel hørte noget nu og da, og hver Gang følte hun det satte den store, dybe Bordunstemme længst ind i Krogen hører du! Jeg h a d e r Døden.

Det var saa fattigt, at ingen kom og tog i hendes Dør og vilde ind.

. . . . Men var det ikke netop det, hun havde ønsket? Jo, men hvordan havde hun da været, siden den altid saa udholdende Ingrid pludselig lod hende i Fred — mer end det, ikke engang var sand, naar de var sammen«

. . . . Var det ikke ogsaa, som om Ingrid havde faaet noget imod hende? Hun syntes jo næsten at undgaa hende.

Uden at ville det havde Ane gjort noget rent galt. Det var hende, der i Uforstand aabnede Ingrids Øjne for, hvor egenkærligt Fru Sasse handlede ved at trække sig saadan ind i sig selv og glemme alt andet. Paa sin djærve Maade havde Ane slaaet dette fast, og det kunde ikke nytte, at Ingrid sagde hende imod; hun blev ved sit og gjorde det saa godt, at Pigebarnet en skønne Dag gav hende Ret. Var det sket paa et tidligere Tidspunkt, havde Ingrid følt sig uheldig og forladt, nu blev hun vred paa sin Faster.

Men der skete det mærkelige, at mens Dagene gik, og Fru Sasse saa den gamle Mur rejse sig mellem dem, sagde hun til sig selv: Vi har haft det for godt sammen

til nu at glide fra hinanden, Skylden er vel nok min, og — ja, saa maa det vel ogsaa være mig, der gør det godt igen.

Og saa gik hun ud af Soveværelset, var i Stuerne, paa Loggiaen og i Haven, færdedes ved Stranden, kørte Ture, altsammen i Følge med Ingrid. Nogen Glæde var det ikke for hende, det var en Overvindelse, og Evnen til at kalde den svundne Hygge tilbage havde hun ikke. De var, og det stod hende selv klart, ved at gaa fejl af hinanden.

Fru Sasse tænkte paa at tale ud med Ingrid, men opgav det Hvordan skulde det vel ogsaa gaa til hvad skulde hun kunne sige til én, der altid saa vred eller forurettet eller højtidelig ud?

Alligevel havde hun virkelig Vilje til at gøre et eller andet, og saa bestemte hun sig til at lade Ingrid faa en Vinter i København. Men hvad saa med hende selv? Ja, det var netop det; der standsede hun. Ved det blev hun staaende. Hun var igen kommet ind paa det farligste af alt: at tænke paa sig selv, ynke sig selv, og hun kom til det Resultat, at som Sagerne stod nu, kunde hun lige saa godt give helt op.

Da hun saa var allerlængst nede, saa hun Ingrid's Ansigt, som det havde været, inden dette kom, og Ingrid's unge, levende Skikkelse og — Ingrid's Øjne Barneøjnene var det jo endnu med de mange Spørgsmaal i

En stærk Længsel kom op i hende Hun havde jo dog set de Øjne trygge og glade

. . . . Ingrid

. . . . Ja, havde hun haft hende ved sin Side nu, saa

. . . . Men der gik hun jo lige neden for Vinduet

Fru Sasse bøjede sig ud og kaldte.

Det fo'r gennem Ingrid's Hoved Saa, nu er der til mig! Hun havde ventet, at det vilde komme og bare undret sig over, saa længe det trak ud, og selv om der blussede noget af et Samvittighedsnag op i hende, saa

væbnede hun sig alligevel til Tænderne med sin Forurettelse. Dét var i hendes Ansigt, da hun kom.

Fru Sasse saa det straks og kunde ikke — kunde ikke møde hende, som hun havde tænkt sig.

Uden Varme i Blik og Stemme, sagde hun:

— Sæt dig! du ser saa hed ud. — Men sæt dig nu dog ikke lige i Trækken, Barn!

Ingrid flyttede over paa en anden Stol. Hun vidste ikke, hvorhen hun skulde se.

— Jeg har tænkt paa — sagde Fru Sasse — at du gaar her og bli'r gammel, inden du rigtig lærer noget. Der er f. Eks. din Sang. Og saa ved du, at jeg siger som din Far: ét Sprog maa du kunne.

— Vil du sende mig til København, Faster Hillebert?

Fru Sasse saa godt den Stejlhed, der rejste Ingrids Nakke.

— Send — sagde hun — er det ikke et lidt forkert Udtryk, Ingrid? Jeg vilde tilbyde dig en Vinter derinde med alt, hvad en ung Pige kan have godt af at tage Del i.

— Hvorfor kan jeg ikke tage ind og ud?

— Du har bedre af det andet, Ingrid.

.... Ak, det var jo slet ikke saadan, Ordene skulde være faldet, og ikke saadan, Stemmerne skulde have lydt

Fru Sasse sad, som om hun overvejede. Hun legede med en lille Sølvnips fra den nedslaaede Chatolklap, og der var meget stille en Tid.

Ingrid brød Stilheden og sagde:

— Ja, naar du ikke bryder dig om mig mer, Faster saa — —

— Men Ingrid — Fru Sasse rejste sig, men blev staaende ved Stolen — forstaar du da ikke, at det er for din egen Skyld.

Der kom en ny Pavse.

Og saa sagde Ingrid:

— Hvis du virkelig ønsker mig herfra i seks lange Maaneder, saa maa det jo alligevel være, fordi du er

ked af mig. Men — men saa var det ogsaa Synd — ligefrem en stor Synd, at du tog mig herud — for — for — —

Lige med et lystrede Stemmen ikke. I næste Øjeblik løftede Ingrid sine Hænder og klaskede dem mod sit Ansigt, og bøjet — helt sammenbøjet løb hun ud i Loggiaen, kastede sig i en Straastol og stortude.

Fru Sasse lagde uvilkaarligt Nakken tilbage og virrede med Hovedet, som om hun var blevet for varm, stod lidt med Haanden til Støtte mod Stoleryggen og gik saa ud til Ingrid.

Først vilde hun gaa hen, hvor Ingrid sad, saa betænkte hun sig og gik over til den modsatte Ende af Loggiaen. Der satte hun sig, tog en Bog og lod, som om hun læste.

Ingrid havde hørt hende komme, og uagtet hun laa med Hovedet paa sine Arme langt ind over Bordpladen, vidste hun, at Fasteren sad med den Bog.

. . . . Enten var Faster Hillebert altsaa saa vred paa hende nu, at hun aldrig mer vilde have noget med hende at gøre, eller ogsaa regnede hun hende ikke for andet end en tosset Unge, man ikke kan tage alvorligt — eller maaske var hun kommet herud, fordi hun slet ikke var vred? Maaske sad hun ikke og læste, men bare og ønskede, at hun vilde se op

Ingrid maatte prøve.

Et taareblændet Blik gled i Smug over til Fasteren —

Lige i det samme havde Fru Sasse ogsaa faaet Lyst til at se, hvordan det stod til med Ingrid —

Deres Øjne mødtes et Sekund.

Lidt efter maatte Ingrid til det igen Nej, Faster Hillebert læste ikke

En Haand ræktes ud mod hende.

. . . . Den var ikke til at modstaa

Ingrid rejste sig langsomt og gik uden om Bordet. Om hendes Mund laa Antydningen af et lille, flovt Smil, som klædte hende fortryllende.

Hun kom hen til sin Faster og kastede sig ind til hende. Fru Sasse maatte værgе for sig for at kunne aande.

Ingen af dem talte. Ingrid bad ikke om Forladelse, og Fru Sasse fordrede det ikke.

Men Ingrid kom pludselig til at le, da hun sad dér med Armene om sin Fasters Nakke.

Ind i hendes Øre blev der i det samme hvisket:

— Vi er vist rigtig dumme begge to.

Og da var det saa dejligt; for da smilede Faster Hillebert og saa saa god og sød ud.

.... Nej, det var alligevel sandt — de to var Venner

Fru Sasse overraskede Ingrid med at spørge, om hun ikke kunde have Lyst til at faa Sagfører Drejls Datter derud.

Dertil blev der kun svaret:

— Aa nej, Faster! Vi kan i Grunden saa daarligt sammen, og du vil desuden slet ikke synes om hende.

— Mener du da, at du helt kan lade være at invitere hende? Drejls har dog —

— Jeg ved, hvad du vil sige — afbrød Ingrid — men jeg kan godt lade være.

Fru Sasse maatte give efter; men senere sagde hun ofte: Du skulde have jævnaldrende Selskab, Ingrid, hvordan skal jeg dog skaffe dig det? —

Det blev Ingrid selv, der hen paa Sommeren kom og fortalte, at nu havde hun truffet en ung Pige, som var saa »storartet« — om hun maatte tage hende med hjem en Dag?

— Hvem er hun? spurgte Fru Sasse lidt forsigtigt.

— Hendes Far er Orgelbygger og hedder Skov, hun selv hedder Tone. Hun er saa ensom, Faster Hillebert, hun har Stedmor.

— Du har hende vel ikke her udenfor, Ingrid? Jeg

synes altid, du spørger, efter at du har arrangeret dig?

— Nej, det har jeg virkelig ikke, men jeg tror nok, at hun venter paa at faa Lov til at komme her i Morgen.

— Tone — sagde Fru Sasse — det var ellers et dristigt Navn.

— Finder du? Jeg synes, det er saa kønt.

Fru Sasse smilede over den Maade, det blev sagt paa. Hun kunde ikke lade være at sige:

— Kan du da tænke dig en stor, klodset Kvinde gaa rundt og hedde Tone?

Tone Skov bli'r aldrig stor og klodset!

— Naa, nej, hende kender jeg jo ikke.

— Nej, men naar du har set hende, vil du give mig Ret; hun passer til sit Navn. — Maa hun saa komme? —

Det blev bestemt, at Tone Skov skulde drikke Eftermiddagste med dem næste Dag. Ingrid var henrykt. —

Hun viste sig i den Anledning som den sødeste, lille, travle Værtinde. Alle afskaarne Blomster fik et ekstra Tilsyn, og mange blev skiftede med ny.

— Hvad skal du have paa? sagde hun til sin Faster.

— Jeg, men Barn, hvad mener du i Grunden?

— Aa jo, for — ikke sandt, du skal være rigtig smuk?

— Du er en Nar, Ingrid! Og der er det uheldige ved dig, at du bli'r det mer og mer.

Ingrid sukkede og indrømmede det og gik igen til sine Blomster.

Lige inden hun skulde gaa sin ny Bekendt i Møde, var hun ved sin Fasters Sovekammerdør.

Line kom hen og lukkede Døren op paa Klem.

— Fruen skal nok være inde i rette Tid, sagde hun og vilde lukke.

— Men maa jeg da ikke sige Farvel?

Begge hviskede. Og nu sagde Line igen hviskende:

— Lad hellere Fruen være i Ro saa længe som mu-

ligt. De ved jo, at det har været snavs med Sønnen i Nat.

Saa gik Ingrid. —

En Times Tid efter sad Fru Sasse i Loggiaen og saa dem komme. To unge, hvidklædte Skikkelser. Ingrid lys og rank og kraftig, Tone Skov mørk og lille, med let dukket Hoved og spinkle Skuldre.

. . . . Hvor de klædte hinanden

Fru Sasse blev siddende og saa dem nærme sig. De havde endnu ikke lagt Mærke til hende.

Pludselig saa Ingrid op.

— Dér sidder min Fæster, sagde hun og vinkede med store Armbevægelser.

Fru Sasse tog imod dem i den aabne Dør. Hun gjorde det, som om hun ogsaa havde glædet sig.

Men — hvor var det svært at finde paa noget at tale om. Ingrids Gæst talte kun, naar hun blev tiltalt, og om det saa var Ingrids Mund, saa var den gaaet i Staa.

Det var Fru Sasse, der fik dem til at le ved at sige:

— Dersom de unge Damer ikke er lidt mere talende, naar de er ene, gad jeg nok vide, hvad de faar Tiden til at gaa med.

Line kom med Teen i det Øjeblik, Latteren brød løs. Hun saa sig glad paa den fremmede, unge Pige, sendte Ingrid et lille, anerkendende Sideblik og gik igen.

—Hvad taler Ungdommen om i vore Dage? spurgte Fru Sasse, mens Ingrid skænkede i Kopperne.

— Ja, hvad har vi talt om? Ingrid holdt op at skænke og saa over paa sin Gæst.

— Der var saa meget forskelligt, sagde Tone.

Fru Sasse spurgte ogsaa om, hvad Frøken Tone tog sig til.

Men da var det Ingrid, som vendte sig mod Veninden:

— Maa jeg — maa jeg sige det?

Stakkels Tone, hvor blev hun rød og forlegen.

Fru Sasse saa det og sagde venligt:

— Det er nok en Hemmelighed? Men saa vil jeg virkelig ikke vide den.

— Aa, det gør saamænd ikke noget, vel? Ingrid lagde Armen om Tones Liv.

— Nu siger jeg det! Ingrids Ansigt var tæt ved hendes, endnu en Gang ude efter en Tilladelse.

Den kom ikke. Tone sad og pillede ved Fryndserne paa Servietten, saa ikke op og sagde blot et stille: Aa du!

Og saa sagde Ingrid:

— Jo, Faster, hun skriver, og nu er det jo — —

— Men saa ti dog stille, Ingrid, naar du ser, det er din Gæst imod.

Nu saa Tone op.

— Det gør ikke noget — sagde hun — det hele betyder ingenting.

— Aa, det er noget godt Snak — kom det fra Ingrid — du skulde blot høre, Faster. Og det skulde slet ikke undre mig, om du ogsaa kom paa Papiret; for — —

— Ingrid —

Denne Gang var det Tone, som vilde standse hende. Det lykkedes ikke.

— Ja, men Faster, ikke sandt — du ved da ellers nok, at du er en meget interessant Person herude? Og naar der nu kunde skrives — —

Fru Sasse slog efter hende, saa hun stoppede brat op.

— Er hun nu ikke utaalelig? sagde hun over til Gæsten.

Men nu sad Tone og lo og saa paa Ingrid med beundrende Øjne.

Der blev budt Te én Gang til; da den var drukket sagde Ingrids Faster:

— Skal du ikke vise Frøken Skov dit Værelse — eller Haven, Ingrid?

Et Øjeblik efter var de ovenpaa, og nu hørte Fru Sasse, at Snakketøjet var endogsaa i særdeles god Orden hos dem begge.

Mens hun sad dér og lyttede til de unge Stemmer,

dukkede Mindet op om hendes egen Ungpigetid
Saadan havde hun ogsaa haft det med sine jævnaldrende, og — saadan skulde Ingrid have det herefter.

Derfor opfordrede hun Tone til at komme igen, og derfor sagde hun senere til Ingrid:

— Jeg havde aldeles ikke noget imod, at den indtagende Pige fik sin Gang her.

Ingrid havde altsaa Lov at komme med hende, naar hun vilde, og da hun gerne vilde, blev det snart til, at Tone kom der daglig.

Fru Sasse vænnede sig til at se de to sammen — hun vænnede sig til, at de var sammen alle tre. Og var der en Dag, Tone ikke kom, savnede hun hende.

Hver ny Dag havde nyt Indhold; men — hver ny Dag tog ogsaa et Stykke af den Rest, der var tilbage af Sommeren.

— Hvor du er lykkelig, der kan blive herude, sagde Tone til Ingrid og sukkede ved Tanken om Hjemmet i København, som ikke havde været noget godt Hjem — i hvert Tilfælde ikke for h e n d e, siden Faderen giftede sig igen. —

Eftersommerens Regnskyl plaskede hen over Landet, og det var blæsende og koldt. Fru Sasse lod Jens fyre op med store Brændestykker i Dagligstuens Kakkellovn. Det var den sidste Aften, Tone sad hos dem. De sad i Ildskæret, Fru Sasse i en lav Lænestol, de unge Piger paa Tæppet ved hendes Fødder.

Pludselig begyndte Tone at tale om sin Far. Hun sagde:

— Jeg har engang set Far bygge et Orgel op. Det var saa underligt; for Far var en hel anden Mand. Ingrid, du ved, hvor alvorlig han altid er. Da han gik dér, var han glad.

— Jeg kan se ham endnu — jeg forsikrer, om saa al Verdens Herlighed havde været i den Kasse, alle de enkelte Dele var kommet i — han kunde ikke have været gladere.

— Og saa som han talte! Det kan blot gøre mig ondt, at jeg ikke rigtig forstod ham.

— Hvordan ser et Orgel ud indvendig, spurgte Ingrid?

— Det skal jeg sige dig. Inde i det ligger der som et helt Gulv over Bælgene. I det er hvert Bræt gennemhullet, og til hvert Hul passer en af Stemmedelene. Der er baade smaa og store Metalrør, men de dybeste Stemmer er af Træ. Far sagde, da de gennemhullede Brædder var lagt: Saa, nu gaar jeg ind med Lys og Forjættelse, og saa satte han de mindste Piber i de mindste Huller. — Senere tog han dem, der var lidt sværere, og saa sagde han: Nu staar vi midt i Sommerdagen. Alt, hvad der gav Løfter, har indfriet dem — Styrken er over os — vi naar ikke mer, ikke videre. — Og da han satte den store, dybe Bordunstemme længst ind i Krogen til højre, sagde han: — Den kommer sidst. Den høres ikke i Højsommeren, først mod Aften toner den med; men den har været der hele Tiden — det er den, der har sagt os, naar vi gjorde noget galt, og det er den, der taler til os om Afslutningen.

— Far sagde meget mer, men det har jeg glemt. Jeg kan bare huske, at dengang han var færdig og havde stemt Orgelet og satte sig for at prøve det, sad jeg i en af de tomme Kirkestole og hørte ham spille Stemmerne sammen.

— Havde det bare været nu — i den Alder, jeg har nu! men jeg var for ung, jeg kunde slet ikke følge ham.

Hun tav et Øjeblik og sagde saa:

— Siden har jeg elsket Fars Kunst, og en Kunst er det, en stor Kunst, om ogsaa der er dem, der kalder det for et Haandværk.

Fru Sasse bøjede sig frem og mødte hendes Blik.

— Der er mange forskellige Kunstarter — sagde hun — meget mer end det, De nævnede dér, som ikke regnes for Kunst, og mange af de mest trofaste, som ikke regnes for Kunstnere.

Ingrid vidste straks, hvad Fasteren tænkte paa, og

i en pludselig Trang til at kærtegne sin Faster gik hun om bag hendes Stol og stod der og strøg sin Haand over hendes Haar og Kind.

Henne fra Tones Plads kom det:

— Far spiller saa dejligt.

— Det kan jeg næsten tænke, sagde Fru Sasse.

Og idet hun lagde sig tilbage i Stolen og tog Ingrids Haand ned til sig og sad og legede med den, sagde hun:

— Og saa kaldte han sin lille Pige: Tone. Jo, nu forstaar jeg det saa godt.

De var nu alle tavse en lille Tid. Ingrid havde været henne at lægge et Par Brændestykker paa Ilden. Dem sad de og saa paa.

Fru Sasse rørte sig først. Hun rejste sig halvt og satte sig paa ny.

— Hvad er der, Faster? spurgte Ingrid og gik igen hen til hende.

Saa rejste Fru Sasse sig helt og sagde:

— Nu skal du og Tone se noget. Og hun gik over til Chatollet, trak en Skuffe ud og kaldte:

De kom straks og stod og saa ned i den. Men i den svage Belysning kunde de kun se noget, som hverken havde Form eller Farve.

Fru Sasse tændte et Lys og holdt det for dem.

Der laa noget skinnende sort og gult Silketøj: en Jockeydragt.

— Tag det kun op alt sammen, sagde Ingrids Faster.

De gjorde det. De tog det forsigtigt, Stykke for Stykke. De følte paa den svære, bløde Silke og paa Benklæderne, som var af fint, gult Skind, blødt som Fløjl.

Huen var der ogsaa, gul og sort som det øvrige. Og en Ridepisk med et kostbart Haandtag, hvis Knap var en stor, slebet Smaragd — en Gave fra en Fyrste, oplyste Fru Sasse.

Ved hver Del var en egen hengemt Duft, som begge

de unge Piger kendte — de havde jo hver i sit Hjem haft saadan en Skuffe med Minder om en afdød.

Fru Sasse satte Lyset paa Chatolklappen.

— Kønig var min Hest, sagde hun til Ingrid, idet hun tog Ridepisken op og stod og svippede med den.

Hun blev ved at staa med den Pisk. Og hendes Ansigt havde faaet et ganske forunderligt Udtryk, nærmest som om hun var helt betaget. Men pludselig sprængtes Udtrykket — som man ødelægger et blankt Spejlbillede med et Stenkast, saadan bristede det, Pisken fo'r ud af hendes Haand, hen i Stuen, og selv sank hun sammen i den nærmeste Stol.

Baade Ingrid og Tone løb til.

— Hvad var det — hvad var der dog? raabte de begge paa én Gang.

Fru Sasse lænede sig ind til Ingrid.

— Jeg ved det ikke, jeg — jeg syntes, at — — men det var vel den — den gamle Lyd — —

Og idet hun blev roligere, sagde hun:

— Ingen af jer forstaar det, men det, jeg lider er — —

Hun tav og sad og smaastønnede, foroverbøjet.

Faster! sagde Ingrid.

— Fru Sasse! sagde Tone. De stod begge hos hende og var rørende kærlige.

Lidt efter talte hun igen.

— Der er noget herinde — sagde hun — noget som en Ild, der aldrig slukkes — en — Trolddom. Jozseph Benja tog mig med sig ind i Bjerget. Dér gik jeg og glemte, hvordan Livet var, til jeg en skøn Dag stod udenfor og skulde leve det igen — skulde ja, men kunde ikke —

Hun rejste sig brat og gik et Par Skridt fra dem, vendte om og kom tilbage, standsede foran dem og sagde dæmpet:

— Jeg har hørt, at bærer man en stor, stor Længsel med sig overalt i Verden, saa kan det vare kort Tid eller længe, den stilles engang, og ved I hvornaar? Jo, lige inden man skal dø.

— Saadan var det ogsaa med Marcus. Han fik Lov til at møde sin Ungdoms Elskede. Ikke sandt Ingrid, du husker, hvor smuk han blev, da han fangede sin Lykke ind?

Hun tav igen og vendte sig fra dem, vendte sig paa ny og saa paa Ingrid.

— Hvis du er hos mig, naar jeg skal dø — sagde hun langsomt — saa sig mig ikke imod! Lad mig glide ind i de Billeder, jeg vil faa at se! Lover du mig det?

Hun rakte sin Haand frem.

Ingrid lagde sin højre Haand paa Ryggen i det samme, vendte sig halvt bort og sagde:

— Hvorfor taler du om Døden nu? Du maa ikke, hører du! Jeg hader Døden.

Fru Sasse saa til Tone, tog dem begge ind til sig og gik med dem op og ned ad Gulvet.

— Vil I gerne have tændt Lampen? spurgte hun omsider.

De sagde begge Ja. Saa ringede hun og gav Line Besked, og saa begyndte hun at tale om den kommende Vinter.

Ingrid havde for længe siden indvilget i at tilbringe den i København, og nu sagde Fru Sasse:

— I har flere Gange spurgt om, hvordan jeg vilde ordne det for dig, Ingrid. Og nu skal jeg sige jer noget: Jeg var kommet til den Bestemmelse at lukke Hjemmet her, saa vi kunde have været sammen i København de Maaneder, det drejer sig om — —

Deres forbavsede Ansigter fik hende til at afbryde sig selv.

— Nej, nej, det bli'r ikke til noget! Hørte I ikke, jeg sagde var? Jeg havde altsaa taget den Beslutning, men i Gaar havde jeg Besøg af Deres Far, Tone — —

— Far — var Far her —

Tones Øjne blev pludselig et eneste straalende Spil.

— Men hvis jeg dog kunde faa Lov at tale ud! Om

Fru Sasses Mund laa et varmt, lille Smil, som slet ikke passede til den Maade, de sidste Ord blev sagt paa.

— Kan vi begynde igen? spurgte hun, og Smilet blev større.

— Ja, ja, sig det — sig det nu!

— Deres Far sagde, at De, Tone, maaske ikke havde noget imod at dele Værelse med Ingrid i Vinter — at jeg jo kunde spørge Dem; for han — —

— Fru Sasse —

Tone greb efter hendes Haand og knugede den i sin.

— Maa hun — maa hun det? Hun saa lige op i Fru Sasses Øjne.

— Men Tone, det er jo mig, der spørger Dem —

Og saa stod Ingrids Faster alene midt paa Gulvet, men henne i Stuen dansede de to Pigebørn i hinandens Favn, saa Prismekronen i Loftet gav sig til at klinge.

— Det passer jer nok betydelig bedre, end om I havde faaet mig med derind? sagde Fru Sasse.

Ak, det skulde hun ikke have sagt; nu kom de styrtende frem. Det kunde af og til være strengt nok med én, men hun skulde i det Øjeblik lære, at det var langt værre, naar to tog sig for paa én Gang at overbevise hende om deres Følelsers Varmegrader.

Ganske fortunlet slap hun endelig ned i en Stol. Der sad hun og viftede sig med sit Lommetørklæde.

— Nej — sagde hun — hvordan Folk, som har mange Børn, beholder Livet, er mig en fuldstændig Gaade.

Kort efter havde hun nær været Genstand for et lignende Attentat, men da fik hun afværget det i Tide. Det var da hun sagde:

— Naar Ingrid er rejst, vil jeg lade det Værelse gøre i Stand, som ligger bag hendes. Det skal være Deres. Naar hun saa kommer, venter jeg ogsaa Dem. Det maa jeg jo nok? —

Uagtet Tone havde følt baade Ængstelse og Uhygge den Aften, blev Ingrids Faster dog nu hendes stille Sværmeri. Og allerede faa Timer efter, da hun laa i sin Seng, blev Fru Sasse Hovedpersonen i en Digtning. — For

Tiden skulde alt Tones være i bundet Stil, og da dette var for rigt et Stof til et Digt, kaldte hun det »Digtning« eller —

. . . . Maaske det snarere skulde hedde et »fortællende« Digt? Og det skulde staa midt paa Siderne og have mange Mellemrum; det var saa talende, mange Gange næsten mer end selve Ordene Og den første Linie skulde se saadan ud:

Under Sorgens Tryk er tungt at vandre —

. . . . Og den næste? Ja, det blev vel noget med: andre — andre — — andre —

ensom mellem andre —

. . . . Altsaa

Under Sorgens Tryk er tungt at vandre
ensom mellem andre —

. . . . Ensom

Tones Øjenlaag blev tunge. Et Par Rim til faldt hende ind, saa sov hun.

København, d. 8. November 1881.

Kære Faster Hillebert! Har jeg virkelig været otte Dage fra dig? Jeg kan slet ikke forstaa det. Du har vel modtaget en lille Hilsen, hvori jeg skrev, at jeg var kommet velbeholden herind? Men det er nu tosset, at jeg kun maa skrive til dig én Gang om Ugen; for enten bliver der saa meget, at jeg aldrig faar sluttet, og alt det gider du saamænd ikke engang læse, eller ogsaa faar jeg aldrig begyndt.

Jeg stoler paa, at du skriver til mig lige straks efter dette Brevs Modtagelse. Jeg bli'r rasende, hvis du ikke gør det. Hvis du lader mig vente blot én Dag over, saa har du mig selv, inden du ser dig om, og det vil du vel ikke risikere?

Skovs var paa Banegaarden efter mig. Ham kan jeg forfærdelig godt lide, men du ved nok, at at Fruen er mig imod. Saadan et farveløst Ansigt

med gulgrønne Øjne uden Bryn, og saa hendes Hænder — jeg tror hun har bidt Negle engang.

Mit Værelse — eller rettere Tones er stort og luftigt, saa det ikke gør noget, at der nu staar to Senge. Det vender mod Vest. Jeg kan se Aftenrødmnen, men ikke selve Solen, og det er saamænd godt; for jeg tror nok, at jeg saa vilde tænke alt for meget paa det derhjemme.

Jeg traf Familien Drejl i Frederiksberg Have forleden. De standsede og spurgte, om jeg var her i Byen. Det kunde de vel se, jeg var — ikke sandt? Naa, jeg maatte saa ud med, at jeg skulde blive her hele Vinteren. Saa sagde de, at jeg maatte da endelig komme derind snart, og — rigtig ofte.

Emma er nu fuldstændig Dame. Og tænk, hun gaar til dansk Oplæsning hos en af Skuespillerne ved det kongelige Teater.

Tone har faaet Lov til at være med om de tyske Timer. Det er vi vældig glade for.

Men nu skal du høre lidt om Sangen! Jeg blev prøvet i Tirsdags, og det gik vist meget godt. Men da jeg var derhenne i Dag og havde sunget det, jeg havde faaet for, sagde Fru Finse, at jeg tog proppert paa det. Jeg spurgte, om det var en Ros; for det lød saa kedelig tørt. Dertil svarede hun: Ja, foreløbig er det netop Properheden, det kommer an paa; Materialet er der. Se, det er, hvad jeg ved om den Ting.

Hvordan klarer du det uden mig? Jeg kan næsten ikke udholde at tænke paa, at jeg er borte. Er der dog ikke meget tomt derude? Savner du mig rigtig grundigt? — Du maa helst savne mig. Og saa maa du gerne kalde mig hjem. Sangen — du har jo selv været glad ved den, som den var, og det er vel ikke din Mening, at jeg skal være Sangerinde? Og det tyske — du kan jo selv al Verdens Sprog, hvorfor kunde du saa ikke under-vise mig?

Hils nu alle fra os begge. Du selv hilses mest —
 aller mest fra

din egen

Ingrid Hillebert.

E. S.

Det er saa morsomt, at jeg hedder det samme
 som du — ikke?

København, d. 15. November 1881.

Kære, søde Faster! Hvor var det dog et dejligt Brev, jeg fik fra dig. Det vil sige — egentlig var det et rigtig væmmeligt Brev; for ikke en eneste Gang siger du, at du savner mig noget ganske forfærdeligt. Du skriver kun ét Sted kort og godt: selvfølgelig savner jeg dig.

Tak for Teateraftenen, den var dejlig. Men du kan tænke dig, jeg skal derhen igen i Aften. Kammeranger Overgaard er Fru Skovs Bror, ham skal vi høre. Tones Far gi'r Billetterne, men Tone maa ikke komme med; hun har faaet daarlige Øjne, kan ikke taale stærkt Lys og skal nu have Arbejdsbriller. Jeg er saa bedrøvet over det. Hun gaar herhjemme med en ækel, grøn Skærm, heftet om Panden.

Overgaard er saa flink. Tænk — fra det Øjeblik, der blev sagt, at Tones Øjne skulde skaanes, har han taget sig paa at adsprede hende. Han kommer her ofte og synger for hende i Mørkningen. Synes du ikke, det er pænt?

Og Skov har et stort Orgel, og han spiller — aa, dersom du hørte det! Jeg ved, du vilde synes om det, saadan som du elsker Musik.

Skov er en prægtig Mand, men jeg kan ikke forstaa, hvad han har set paa sin Kone; for jeg kan ikke finde noget som helst kønt eller blot rart ved hende. Men jeg gad vide, om han ikke ogsaa fortryder det; for det kan man nu snart se, at han har det bedst, naar han sidder inde hos Tone og mig, eller naar han spiller.

Til Jul faar du noget, jeg selv har syet. Hver Gang jeg sidder med det, tænker jeg paa dig og jer alle sammen.

Tak, fordi du spørger, om mine Penge slaar til. Jo, alt er i den skønneste Orden. Jeg skriver hver Øre op, jeg giver ud, og min Regnskabsbog er saa reel, at du godt kan faa Lov at se den — efter Jul altsaa!

Hvem synger for dig nu? Gør Ane?

Tusinde Hilsener.

din

Ingrid.

København, d. 22. November 1881.

Kære Fru Sasse! Tak fordi De tænker saa kønt paa mig. Det var morsomt, at Brevet fra Dem denne Gang var til os begge; men nu bliver De maa-ske ked af, at det er mig alene, der skriver i Dag, men Ingrid er bedt paa Udflugt med Emma Drejl og en Del andre unge — det kunde hun ikke mod-staa. Saa lovede jeg at skrive ogsaa for hende. Selv skriver hun en af de første Dage.

Turen har været bestemt længe, de ventede blot paa Sneen, og da det nu har sneet i flere Dage, og den ligger ren og hvid og tyk, drog de af Sted — fem Kaner. De skulde til Fortunen, Eremitagen, og jeg ved ikke hvor.

De maa slet ikke ængste Dem for mine Øjne. Det hele betyder ikke andet end lidt kedelig Paapas-selighed i nogen Tid.

Ingrid og jeg har det dejligt sammen. Vi taler meget om Dem, kære Fru Sasse, og ønsker begge, hver Gang Mørket falder paa, at vi sad ude hos Dem, paa Tæppet ved Deres Fødder, og saa ind i Brændeilden i den store Kakkelovn. Den Ild var anderledes end den i de ækle Ovne hos os.

Der var i det hele taget anderledes hos Dem end alle andre Steder; men det holder De maaske ikke af, at jeg siger?

Det gaar saa godt med Ingrids Sang, og hun er saa dygtig i Tysk. Alt falder hende saa let. Hun er helt misundelsesværdig.

Min Stedmor roste hende altid i Begyndelsen, hun var her, men det fik Ingrid snart vænnet hende af med, for hun har stillet sig saadan med det huslige, at hun nærmest paa det Punkt bli'r betragtet som en ren Klovn. De maa endelig ikke skænde paa hende for dette; hun gør det for min Skyld, og vi har siddet herinde hos mig og er kommet til at le ved Tanken om, at dét er hende, der hjemme i Villingerød nød baade Lines og Anes fulde Anerkendelse.

Det ser vist saa kedeligt ud, at jeg skrev ovenstaaende, men De vil nok se paa det uden at blive vred og dadle mig. Jeg skrev jo egentlig kun af Taknemmelighed mod Ingrid, hvis varme Hjerte har saa mange aabne Veje, naar hun kan være til Hjælp.

Det er underligt at tænke paa, at et tilfældigt Møde ved Stranden sidste Sommer blev Indgangen til al den Glæde, jeg nu har faaet Del i.

Vi er begyndt at tale meget om Julen. I Aar faar jeg jo baade Jul her og saa den med Ingrid hos Dem. Jeg kan ikke sige, hvor jeg glæder mig. Blot De nu selv, kære Fru Sasse, maa være rask, naar vi kommer.

Kærlig Hilsen fra

Tone.

I Begyndelsen af December kom Tone en Dag ind paa sit Værelse i synlig Ophidselse. Ingrid sad derinde over sin tyske Grammatik. Hun saa op, smækkede i det samme Bogen i og lod sin Haand falde ned paa dens Bind.

— Nej, nu har jeg aldrig kendt Mage, Tone, kan du blive gal i Hovedet som en anden én?

Tones blide Øjne gnistrede, da hun vendte sig mod hende.

— Gal i Hovedet — aa, jeg er rasende paa det Kvindemenneske!

Ingrid gav sig til at le.

— Tys — sagde hun — er du rigtig klog? Tænk, om én eller anden hørte dig! Hvad har hun gjort dig? Ja, for det er vel din Stedmor, du taler om?

Tone nikkede og dirrede i Stemmen, da hun sagde:

— Det er det værste, jeg nogen Sinde har hørt. Hvad kommer det hende ved, hvordan din Faster lever sit Liv, hun — hun skulde — —

— Faster — afbrød Ingrid — har hun talt ondt om Faster?

— Ja, hun har. Hun har sagt, at — at hun slet ikke er svag, bare hysterisk; at hun ingen Vilje har — at — at blot der var én, som kunde sætte sig op mod hendes Slaphed, saa kunde hun komme sig, og saa — — saa sagde hun, at det var ikke et Sted for mig at komme.

Tone standsede brat for et Udtryks Skyld, som havde vist sig i Ingrids Ansigt.

— Aa — sagde hun og gik hen og satte sig hos hende — hvad har jeg dog gjort? Du maa ikke, maa ikke faa noget rigtigt mod min Stedmor!

Dertil sagde Ingrid blot:

— Som om jeg ikke havde det i Forvejen. Du ved jo godt, Tone, at hun aldrig har været af mine Folk.

Men nu lagde Tone sin Arm om Ingrids Nakke og bad indtrængende:

— Lad hende ikke mærke noget paa dig, hører du! Hvis hun faar noget mod dig, kommer du til at tage herfra. —

Julen kom, og — saa maatte Tone ikke rejse.

— Nej — sagde Fru Skov — det kan der ikke være Tale om. Sneen ligger hvid herinde, men hvordan ligger den saa ikke og blænder og skær i Villingebæk! Og Luften er skarp hér, men hvordan er den saa ikke derude ved Stranden — dér vil Øjnene saamænd blive betændte af bare Kulde. Nej, naar man skal være forsigtig som Tone, saa holder man sig fra den Slags.

Ingrid gik til Skov selv netop for de samme Øjnes Skyld, der jo ogsaa vilde have Skade af at græde. Han var meget ked af det og sagde, at det gjorde ham ganske overordentlig ondt for Tone, men hans Hustru handlede kun efter Samraad med Øjenlægen.

Saa gik Ingrid op til Overretssagfører Drejl. Dér fortalte hun alt, som hun mente, det var, og spurgte:

— Hvor gammel skal man være for at have Lov til at flytte fra sit Hjem?

Drejl sad lidt og saa paa hende og sagde saa:

— Det Spørgsmaal vil slet ikke komme til at ligge for hér, Ingrid. De maa ikke paa nogen Maade foreslaa Deres Veninde noget i den Retning. Tag De nu foreløbig ud til Deres Faster og hold Jul! Ja — jeg har ikke bedre Raad. —

Det betød altsaa tabt Slag. Baade Ingrid og Tone græd, skrev lange Breve til Fru Sasse og mente ikke, at de nogen Sinde forvandt, hvad der nu var overgaaet dem.

Lillejuleaftens Dag rejste Ingrid hjem. Der var stille, køn Julestemning over Landet, men en Verdens onde Storme i hendes Sind.

Hun kom til Villingerød og saa ud, som om hun havde budt Jorden og alt, hvad dens var, Trods. Hun var saa sikker paa, at Faster Hillebert delte hendes Vrede, og da hun kørte gennem Gitterlaagen og saa de kendte, gulhvide Mure mellem Buskenes bladløse Grene, forestillede hun sig, at baade hun og Fasteren straks, de saa hinanden, vilde give denne Vrede Luft. Det Øjeblik tog hun Forskud paa og følte, at det vilde være hende til stor Husværelse. —

Hun bøjede sig frem, da de svingede ind paa Gaardspladsen . . . Jo, der var Ane i et Kældervindue og Line paa Trappens øverste Trin . . .

Vognen holdt. Ud for Ingrid, stormede op ad Trappen, tog fat i Line og ruskede hende.

— Hvor har I det dejligt herude! Jeg h a d e r København!

Fru Sasse kom til i det samme. Hende fløj Ingrid om Halsen.

— Saa, saa, Barn! Hvor er du dog voldsom!

Fasteren holdt hende ud fra sig og saa hende smilende ind i Øjnene.

Ingrid undrede sig; for . . . hos Faster Hillebert var ingen Vrede; der var bare Glæde, saadan en god, stille, mild Glæde, som hun egentlig aldrig havde set hos hende før.

Lidt skuffet tav hun med sit, til hun var kommet inden for Dagligstuedøren, saa busede det ud:

— Faster, er det ikke skammeligt?

Da gik der som en Skygge over Fru Sasses Ansigt, og hun sagde alvorligt:

— Jo, hvis det er, som du tror, men det har vi nu skrevet frem og tilbage om, lad os ikke begynde med dét straks, vi ses!

Ingrids Skuffelse var lige ved at stryge Hyggen af de første Timer derude. Hun kunde have grædt, men Faster Hillebert var saadan, at man m a a t t e være sød mod hende; det blev en dejlig Dag.

. . . Og saa det, at Faster kunde holde ud at være sammen med hende uden at trættes, sidde der og være saa mild og sød og tale med hende, næsten som om de var jævnaldrende . . .

Om Aftenen, lige inden de skulde i Seng, forvirrede hun sin Faster ved at sige:

— Hvorfor holder vi i Grunden Jul?

Fru Sasse tav, men Ingrid blev ved:

— Ja, Far gik ikke i Kirke, og saa gik jeg heller ikke. Og du —

Uden at se paa hende sagde Fru Sasse:

— Den ydre Jul holdt jeg aldrig, da jeg var alene.

Hun gjorde et Ophold og sagde saa, langsomt, som om hun søgte efter de rette Ord:

— Hvad jeg tænkte og følte —

Nu rejste hun sig og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet, standsede foran Ingrid og sagde:

— Oftest skød jeg Julen fra mig, og saa gik Juleaften som alle andre ensomme Aftener — uden Forskel.

Fra Ingrid kom det i det samme:

— Det var da underligt, var det ikke?

— Men Ingrid, du taler jo mod dig selv!

Svaret faldt straks, og det overraskede Fru Sasse; Ingrid sagde:

— Det gør vi vist alle, Faster, naar vi kommer ind paa de Ting.

Lidt efter sagde hun:

— Der er vist ikke noget som helst, der kan vendes og drejes som alt det, vi ikke forstaar.

Hun var sytten Aar og talte pludselig, som om hun til Bunds havde gennemtænkt Spørgsmaalet: Tro eller ikke Tro.

Fru Sasse spurgte:

— Hvem drøfter du de Ting med?

— Aa, jeg kan huske noget af, hvad Far sagde, og saa — saa gaar Tone i Kirke.

— Har du været der med hende?

— Ja, et Par Gange.

— Var du glad ved det?

— Nej, jeg kedede mig.

— Hvorfor gik du der saa?

— For Tones Skyld. —

Mens Ingrid havde denne Samtale med sin Faster, fik hun lige med ét Øje paa en lille, nervøs Trækning i hendes venstre Kind. Hun kunde ikke lade være med at spørge:

— Hvad er der med din Kind, Faster Hillebert?

Fru Sasse mente ikke, der var noget usædvanligt.

— Kan du da ikke mærke, at det trækker i den?

— Det har det gjort i mange Aar, Ingrid.

Ingrid paastod, at hun aldrig havde set det før.

Hvad var der i hendes Stemme eller i hendes Øjnes Udtryk, som fik Fasteren til at sige:

— Gaa nu ikke hen og forse dig paa mig!

De Ord gjorde Ingrid opmærksom paa sig selv. —

Juleaften i Skumringen blev hun pludselig en lille Pige, der trængte til et Kærtegn. Hun kom til sin Faster og var uimodstaaelig, og de havde igen en vidunderlig Mørkning sammen.

I den fik hun Fru Sasse til at love, at blev det uundholdeligt at være hos Skovs, saa maatte hun flytte.

— Skal du for Resten ikke ind til Træet, Faster? spurgte hun pludselig.

— Nej, Jens tænder.

— Jens —

— Ja.

— Men Faster, de Par Lys —!

Det puslede ved Fløjdøren til Havestuen. En var ved Haandtaget, én der vilde tvinge det ned, men betænkte sig, én, der tvang det ned, og endda betænkte sig. —

Fru Sasse og Ingrid fulgte det Haandtags Bevægelser.

... Nu ... nu da ...

Begge Halvdøre blev slaaet op. Bag Jens straaledet et Lyshav fra Gulv til Loft.

Fru Sasse saa spændt paa Ingrid. Hun ventede et Udbrud.

Det kom ikke. Som Ingrid stod, saa hun nærmest kritisk ud, og nu sagde hun blot:

— Det har I jo Ære af.

Vendt mod Fasteren sagde hun i det samme, næsten som en Bebrejdelse:

— Men det skulde jo have været vor lille Gran fra sidste Aar. —

Senere paa Aftenen sagde Jens til Pigerne:

— Det var nu Synd, at Frøken Ingrid ikke kunde være saadan rigtig — hvad jeg vil sige: storartet glad; for se, det slog nu ligegodt Fruen haardt.

Han talte om sin Frues, ikke om sin egen Skuffelse, der dog var mindst lige saa stor — Træet, som det stod, var hans og Lines Værk.

København, d. 2. Februar 1882.

Kære Faster Hillebert!

En stor Nyhed! Emma Drejl er blevet forlovet, saadan med Ring og det hele, med den Skuespiller, hun læser hos. Jeg var inviteret derhen i Tirsdags, men det er jeg da ganske klar over, at nu er der slet ikke til at komme; for — sidde med de gamle Drejls i én Stue, naar de to forlovede sidder og hvisker og tisker og kysses i en anden — ved du hvad, det er der sandt for Dyden (undskyld) ikke meget ved.

Hvad vilde du sige, hvis det havde været mig, som var blevet forlovet? Bliv nu ikke bange! Jeg tror aldrig, jeg bliver gift, men det kunde altsaa godt have været mig. Nej, nu skrev jeg vist noget, som du misforstaar — jeg kunde naturligvis ikke have faaet Emmas Kæreste, men jeg mener, de faa Aar, hun er ældre — hun har en Bekendt i min Alder, som blev forlovet for en Maaned siden. Har du nu forstaaet mig?

Tak for Teateraftenen! Den var dejlig. Men bare du selv engang vilde komme ind og gaa med mig. Du er ligesom saa langt borte fra Virkeligheden, sidder derude næsten som en fortryllet Prinsesse, og saa er du jo alligevel saa dejlig af Kød og Blod som vi andre.

Jeg vil sige dig en Ting — Kammersanger Overgaard har saadan en Lyst til at se dig i dit Hjem.

Tones Øjne er bedre. Hun er da blevet fri for den væmmelige, grønne Skærm. Overgaard kommer her i Aften. Han siger, at han vil brænde den. Jeg tænker nok, at her bli'r en værre Fest med den — han er rædsom grinagtig.

Fru Skov er blevet saa utrolig venlig mod mig. Jeg kan slet ikke forstaa Grunden; for jeg gi'r saamænd ikke Anledning. Selvfølgelig er jeg høflig, det kan du jo nok forstaa, og desuden — naar jeg nu bor her, og saa for Tones Skyld, men vise hende

noget som helst andet end netop bare den skyldige Høflighed, det kan jeg nu engang ikke.

Hun skulde blot se, hvad jeg skrev nu — naa da!!!

Hils alle.

Din
Ingrid.

København, d. 18. Marts 1882.

Kæreste FASTER! Du maa endelig ikke blive vred paa mig, fordi jeg ikke kommer hjem paa Lørdag. Jeg vilde forfærdelig gerne, men det er jo det Karneval, som jeg saa alligevel sagde ja til. Og ikke sandt, maaske faar jeg aldrig mer Lejlighed til at komme til Kunstnerkarneval?

Som jeg sidder nu, slaar det ned i mig, at du har da vel forstaaet, at dette har været paa Tale? Du har jo selv sagt, at jeg ikke mer skal ligefrem spørge dig, naar der er et eller andet, jeg gerne vil, men du forstaar jo nok, at jeg da gerne alligevel vil ligesom have dit Samtykke. Min Dragt er i Orden og har kun kostet mig et Par Silkebaand. Emma havde én liggende, jeg lige kunde krybe i. Jeg faar kun Udgift til Sko og Handsker — nej, ikke engang det; en frisk Dalkulla gi'r den vist ikke i Handsker?

Hvad skal jeg gøre, dersom du ikke har forstaaet det og — ikke synes om, at jeg tager med?

Jeg længes efter dig. Hils alle! Dette i Hast.
Ingrid.

København, d. 29. Marts 1882.

Kære FASTER Hillebert! Hvorfor skriver du ikke til mig? Er du vred paa mig? Det er nu omtrent fjorten Dage siden, jeg har hørt fra dig, og da var det kun saa lidt mod ellers. Du er da vel ikke syg? Det vilde være saa kedeligt; for nu har jeg netop saa meget at bestille, at det ikke saa godt kan lade sig gøre at smutte herindefra.

Fru Finse holder paa mig og vil ikke tillade mig at forsømme en eneste Time. Jeg tror nok helst, hun vil have mig Maj Maaned med — ja, egentlig tror jeg, at baade hun og Overgaard havde ikke saa lidt Lyst til, at min Stemme skulde rigtig uddannes, hun har slaaet paa det, men — vel, det synes vi to ikke?

Ved du, hvad jeg er kommet til at tænke paa? Jeg skulde vist ikke have taget Emma med hjem i forrige Maaned. Du var saa underlig — eller blev det først, da det Vrøvlehed af et Pige-barn gav sig til at drille mig med Overgaard. Kære Faster dog! Du kan da nok begribe, at en virkelig Kammer-sanger ikke ser til mig. Og selv om han gjorde det, saa ved du jo meget godt, at jeg foreløbig aldeles ikke tænker paa den Slags — jeg tror ligefrem ikke, det ligger for mig.

Naar jeg kommer hjem næste Gang, skal jeg tage hans Portræt med og vise dig. Jeg fik det forleden Aften. Han bad om mit, og jeg havde jo ét, og saa kunde jeg da ikke lyve — han har faaet det.

Vi er meget fine Venner. Han er nu virkelig forfærdelig flink og rar over for mig lille Pige. Tone siger, at man vist ikke kan være Ven med en Mand; men det synes jeg er helt hen i Vejret, og jeg kan ikke se andet, end at hvis Kærligheden altid skal melde sig hos en af Parterne, saa er den da virkelig kun til Ulejlighed.

Maa han komme ud til os engang til Sommer? Han har spurgt om det, og jeg ved ikke, hvad jeg skal svare ham; det er da saa underlig uhøfligt at sige nej.

Du kunde saa med det samme se, at han er for gammel til mig — hele femten Aar ældre. Tænk, alene det er da til at le ad.

Men nu har jeg skrevet nok om ham. Jeg vilde bare bede dig om hellere at skænde, hvis du er

misfornøjet med mig — din Tavshed kan jeg ikke holde ud.

Tusinde Hilsener fra din

Ingrid.

Kort Tid efter sad hun og tyggede et Penneskaft itu for et Brevs Skyld, hun havde svært ved at faa skrevet. Det var til Fasteren og kom til at se saadan ud:

Kære Faster Hillebert! Jeg kan slet ikke forstaa dit sidste Brev. Hvordan skal jeg dog kunne undgaa at være saa meget sammen med Overgaard? Han kommer her jo, og naar han nu er Fru Skovs Bror! Uden for Hjemmet her — ja, men Tone er jo næsten altid med os, og jeg kan da ikke pludselig gaa hen og gøre mig sær.

Jeg sidder her med dit Brev foran mig. Du skriver ogsaa, at jeg bruger andre Udtryk, end jeg er vant til, og — end du ønsker at høre. Hvad har jeg dog sagt, da jeg sidst var hjemme? Hvordan vil du da, jeg skal være? Det skriver du ikke noget om, og — er jeg anderledes end ellers, saa er det da nok kun, fordi jeg har været »kedelig« før.

Paa Lørdag kommer Tone og jeg altsaa — det var godt, at hun endelig kunde faa Lov! Hvis du vidste, hvor vi glæder os, saa glemte du alt det, som ikke er morsomt.

Din

Ingrid.

Og senere skrev hun:

Kære Faster! Tak for dit sidste Brev! Ja, om ti Dage er jeg færdig med de tyske Timer, saa rejser Fru Schadow. Sangtimerne mener du altsaa ogsaa, at jeg skal afbryde.

Tak, fordi du har ladet mit Værelse gøre saa fint, jeg glæder mig til at se det.

Saa siger jeg ogsaa Tak for Vinteren, der gik, men — er det ikke underligt, jeg er en ganske lille,

bitte Smule vemodig ved at skulle forlade Byen igen. Jeg holder nu alligevel meget af København.

Nu siger du naturligvis, at jeg er en underlig én, der drager bort med Taarer og — vender tilbage med — —

Nej, det passer ikke! Græder gør jeg ikke ved at rejse herfra. Og ét er sikkert: dersom du er sød mod mig, saa vil jeg være saa glad over at være hjemme igen. Men du maa ikke skrive til mig, som du nu har gjort det et Par Gange! Jeg ved jo, hvordan du kan skrive med Hjertet siddende i Pennespidsen. I dine sidste Breve har det vist kun siddet i Skaftet — helt øverst oppe, og dér har du saa endda bidt det bort fra, da du satte Pennen til Papiret. (Bider du ikke i Penneskaftet? Naa nej, men det gør jeg). Naa, men altsaa — jeg endevendte dit Brev og søgte mellem Linierne og bag Ordene uden at kunne finde det, jeg søgte.

Faster Hillebert — jeg har ikke gjort noget galt, og jeg er nu og altid

Din

»lille« Ingrid.

Der var en hel lille Skare paa Banegaarden den Dag, Ingrid forlod København. Skov og Frue, og selvfølgelig Tone, Fru Drejl og Emma, og i sidste Øjeblik, inden Toget skulde køre, kom Overgaard i Løb gennem Perrondørene hen til Ingrids Kupé. Han havde en Buket Roser med, som han rakte op til hende, og han bredte sig foran Kupeen og talte, som om han stod der alene.

— Tak for i Vinter — sagde han — og hav det nu godt derude! Sig til Tante, at vi kommer engang alle sammen! Gør vi ikke, Frøken Drejl?

Emma sagde:

— Jo, hvis Ingrid skaffer os en Invitation, ellers ikke.

Da Toget satte sig i Bevægelse nikkede Ingrid rundt i Kredsen og beholdt Tones Blik i sit. Hun lagde ikke Mærke til, at Overgaard gik med — ikke før han havde

faaet fat i hendes Haand. Han stod paa Trinbrædtet, da han sagde:

— Vi ses nok snart.

Og da han blev nødt til at slippe hendes Haand og springe ned, raabte han:

— Jeg skriver. —

Ingrid vinkede fra Kupévinduet. Hele Tiden saa hun mest efter Tone, som hun næsten ikke havde faaet sagt Farvel til . . . Hvorfor havde hun pludselig Taarer i Øjnene, da hun trak sig ind i Kupeen? . . . Hvorfor var der noget i hendes Bryst, der gjorde ondt, noget, der knugede, som en rigtig stor Sorg kan knuge . . .

Hun blev angst . . . Hvis det nu varer ved . . . Hvis hun nu ikke kunde føle Glæde eller vise Glæde ved at være hjemme igen . . .

. . . Hvad var der dog i Vejen med hende? Elskede hun da Overgaard? Nej, saadan som hun havde det, kunde det umuligt være Kærlighed. Hun brød sig jo ikke om andet end lige netop at se ham — hun brød sig egentlig ikke om at være sammen med ham. Han var saa underlig — altfor lige til. Og saa var han jo saa meget ældre end hun . . .

. . . Men hvorfor kunde hun saa længes efter ham, ønske at træffe ham, savne ham, naar hun ikke havde set ham i nogen Tid . . .

Hun havde tænkt sig, at Kærlighed var en Tryghedsfølelse, men — Tryghed følte hun aldrig over for ham. Hun havde ogsaa tænkt sig, at Kærlighed var Glæde, men hun havde altid mest Lyst til at græde, naar hun havde været sammen med Overgaard.

. . . Nej, det var saamænd ikke Kærlighed! Det var nok bare det, at hun trængte til at komme fra Byen. Hun blev nok sig selv igen, naar hun kom ud i Stilheden og i den friske Luft . . .

. . . Men Faster Hillebert . . .! Havde hun dog blot det Møde overstaaet . . . Ja, for hun var bange for Spørgsmaal . . .

Toget rullede nordpaa, og hun saa, at det var ble-

vet Sommer. Noget næsten som en Skamfuldhed kom op i hende . . . Saa langt havde hun været borte i sit, at dette Aars Løvspring var gledet hende forbi . . .

Toget kørte videre, gennem de sidste Skove, til den fri Udsigt over den blaa Strand.

Ingrid rejste sig og hilste den. Hun var ene i Kupeen, og hun strakte begge Arme ud, som om alt, hvad hun saa, var hendes. —

Blandt Folk paa Perronen opdagede hun sin Faster, men hun bøjede sig ikke ud og vinkede, hun trak sig tværtimod ind i Kupeen og lagde hurtigt Overgaards Blomster op i Pakkenettet over Sædet. Saa lukkede hun selv Døren op og var nede af Trinnene i samme Øjeblik, Toget holdt.

Med et Udraab stormede hun hen, hvor Fru Sasse stod. Hun slog sine Arme om hende og var saa høj-røstet glad, at Fasteren maatte tysse paa hende. Hele Perronen var hendes — der var pludselig ikke noget som helst andet end bare det, at hun var hjemme igen.

— Men Ingrid dog! Og jeg som troede —

— Sig det ikke — sig ikke, hvad du troede! Ingrid kæmpede allerede med Graaden.

Fru Sasse saa paa hende.

. . . Disse duggede Øjne med et let irriteret Aarenet, saa de ikke ud, som om de havde grædt en Del . . .

— Ingrid —

— Ja, jeg er meget urimelig, Faster; for du har været haard mod mig. Nu ved du det, sagde Ingrid og knugede hendes Arm i sin. Og nu lo hun med sine kære, levende Øjne lige i Fasterens. —

Ude ved Vognen fik Jens et Haandtryk og Hestenes bløde Muler en let Massage under Ingrids Handske. Saa kaldte Fru Sasse. —

I Sol og Sommer kørte de hjemad. Ingrid sad og gjorde sine lagttagelser — der var saa meget hos Fasteren, som viste, at der var sket en stor Forandring med hende.

— Du har det jo slet ikke godt? sagde hun.

Fru Sasse svarede med bortvendt Ansigt:

— Det har jeg ikke haft længe.

I det samme vendte hun sig om mod Ingrid, og da sagde hun:

— Men nu er du jo kommet — saa —

— Ja, men Faster, saa har du det jo alligevel bedst, naar du har mig — din Plageaand!

— Ja, saadan er det nok, sagde Fru Sasse og klappe hendes Kind.

... Hvor den smalle Haand dog var nervøs — ikke stille et Øjeblik! Og hvor hver lille Lyd pinte Faster Hillebert! Blot det, at Smaakviste af og til blev brudt under Hjulene, eller at en Fugl nu og da satte op med et Sæt fra en Græstue ved Vejkanten ...

Forandringen viste sig paa mange Maader; ogsaa ved, at Jens snart kørte for hurtigt, og snart for langsomt, og flere Gange maatte høre, at han holdt for langt til højre, naar han veg til Side for andre Vogne.

En Gang blev det ogsaa forbudt ham at smutte forbi en stor, tungt belæst Arbejdsvogn. De luntede da efter den et Stykke Vej, saa havde Fru Sasse glemt, hvad hun havde sagt, og vilde køre til. Men da hun saa Arbejdsvognen tæt ind paa Siden af sin egen Vogn, blev hun vred og gav ondt af sig.

Ingrid sagde:

— Men Faster Hillebert! Er du blevet ængstelig for at køre?

Det svarede Fru Sasse ikke paa. Men lidt efter sagde hun:

— Det forfærdeligste, jeg kan tænke mig, er at blive lemlæstet ved en Kørselsulykke.

— Stoler du da ikke mer paa Jens?

— Jens — Jens tror de Heste alt for godt — — hvad er nu det, hvordan er det, han kører i Dag — —

Hun greb om Vogndørens lille, opstaaende Elfenbenshaandtag og trak Laasen tilbage. Ingrid forhindrede hende i at faa Døren op.

Stakkels Ingrid! Omkring hende straaede alt i For-

sommerens lyse Herlighed, men her sad hun og blev ængstelig; for det var hun allerede blevet ret grundigt oplyst om, at Fasteren nu var meget vanskeligere at gøre til Pas.

Hun kom tilbage til et Hus, der igen var indrettet for en syg. Ingen talte uden at dæmpe Stemmen, ingen gik naturligt. Dørene blev listet op og i, og skete det en enkelt Gang, at én faldt lidt for haardt til, kunde det hænde, at Forskrækkelsen fik Synderen til at aabne igen for at lukke den lydløst anden Gang.

— Men hvorfor har I dog ikke ladet mig det vide? spurgte Ingrid, da hun blev ene med Line oppe hos sig selv.

— Jeg vilde ogsaa have skrevet, Frøken Ingrid, men Ane har jo været ligesom lidt fortrydelig over, at Frøkenen ikke kom oftere hjem, og saa — —

... Naa, saa Ane havde ogsaa »ordnet« den Ting! ... Det var det første, Ingrid tænkte. Det næste — ja, da var Line gaaet — det næste skulde hun ogsaa helst have Lov at være alene med.

Hun stod henne ved Balkondørene og saa ud over Stranden — var standset der paa Vej til Skrivebordet med sin Brevmappe. Om den foldede hun Hænderne og blev staaende ubevægelig en Tid.

En underlig Følelse var kommet over hende — hun forstod, at de uansvarlige Aar var forbi, at hun var gledet fra den pur unge Piges Ret til blot at modtage. Det var intet mindre end Livets første Bud efter hendes Kræfter, og hun var ikke blind for, hvor Arbejdet laa, men — hun var bange.

Det kunde være kommet paa en anden Maade — en festligere. Dette var en Byrde, lagt over paa hende, en Pligt, som, uprøvet, allerede var ved at tvinge hende i Knæ.

I dette dødsstille Hus skulde hun leve Dagene hen, stadig ængstelig for at forse sig ... Hun skulde blive

lige saa stille som de andre — tvinges til at blive det. Aldrig have et Ønske for sig selv — i hvert Tilfælde aldrig komme frem med det . . .

Hun vendte sig om og saa ind i Stuen . . . Hvor var den smuk nu, alt ordnet med Faster Hilleberts sikre Smag . . . Og saa, at der var stillet saa mange Blomster ind — en Brud kunde ikke komme ind i noget festligere . . .

. . . En Brud . . . hvor faldt dét hende ind . . .

. . . Uh, det tossede Blod, som altid skulde op og staa og brænde i hendes Kinder . . . !

Line kom og spurgte, om Frøkenen vilde komme ned til Fruen.

— Ja, sagde Ingrid, men blev dog staaende lidt og svaalede sig i de aabne Døre. Saa gik hun ned.

Fasteren var i Dagligstuen.

— Pakker du ud, Ingrid?

— Ja, jeg var begyndt.

— Kunde du ikke gerne vente til i Morgen?

— Jo, det kan jeg godt. Var der noget, du vilde, Faster?

— Ja, jeg vil se dig.

Ingrid gik hen til hende og stillede sig op med Ansigtet mod Lyset.

— Hvad er der — sagde Fru Sasse — hvorfor staaer du ret dér?

— Du vilde jo se mig.

— Aa, din Nar! Du kan vel nok forstaa, at jeg mener, jeg vil se dig færdes her om mig.

Det var underligt, men det gik som en Leg . . . Hvor var Pirreligheden? Hvor var alt det, som var svært . . .

Kun én Gang kneb det; det var, da Ingrid skulde sige Godnat, og Fru Sasse tog hende om begge Skuldre og sagde:

— Du har vel i Dagens Løb adskillige Gange tænkt: Hvordan skal jeg holde hende ud — har du ikke?

— Faster —

Fru Sasse spurgte ikke mer, men pludselig tog hun

Ingrid ind til sig og kyssede hende, slap hende lige saa hurtigt og sagde:

— Gaa saa til Ro da!

Enten skal man være meget syg eller ogsaa meget sær og indesluttet for at kunne staa imod, naar Ungdom kalder ad én. Fru Sasse kunde det heller ikke. En Dag maatte hun give ét op, en anden Dag et andet, og saa havde Ingrid hende endelig ude i Sollyset igen.

Tones Forældre var flyttet ud, og hun havde paa ny faaet sin Gang der. — De var to om at ordne en Siddeplads til Fru Sasse. De havde saa travlt inde paa den forreste Plæne, hvor der baade var Skygge og Solvarme. Fru Sasse stod paa Loggiatrappen og saa derned.

— Men min Liggestol, raabte hun.

De saa begge op, og Ingrid svarede:

— Vi mente, at naar du sad i en af de magelige Lænestole — kom, skal du se, det bli'r dejligt — —

. . . . Hvor de Pigebørn kunde snakke! Og gik de nu ikke med hende, som om hun var et Barn, det kun gælder om at holde hen, til det har glemt et Lune

Fru Sasse saa ud, som om hun blot tillod dem at løbe lidt til i en Line, saa var det h e n d e s Sag at stramme den. Men — hun strammede den ikke. —

De læste højt for hende, sad og smaadrillede hinanden, fik hende til at smile, til at le. Og Ingrid smaadrillede ogsaa h e n d e, fik hende en Gang imellem vred, men saa, at den Vrede ingen rigtig Art havde; den gik ikke helt op i Fasterens Øjne og viste sig ikke om hendes Mund — hun turde godt drille videre, og hun gjorde det.

De gik ogsaa Ture sammen som i gamle Dage. Men paa disse var dog kun Ingrid med — Fru Sasse holdt ikke af at være fler end to, naar hun spadserede.

Det var en stolt Dag, da de naaede ned i Dronningekløften, som tidligere havde været Fruens Yndlingsplet.

Oven for Kløften var en Slette, hegnet af Graner; der hvilede de ud i Græsset.

Sommervinden kom strygende og legede med de smaa Blaaklokker, og Humlebieerne kom summende, gik til Bunds i de dybe Kalke og vaklede berusede ud derfra igen til en lav, tung Fart mod andre Blaaklokker, som bød deres uberørte Bægre frem.

Alt var Sommer, og intet var der, som kunde faa Ingrid til at tænke paa Jalmer Overgaard. Alligevel var han der lige med ét, saa hun ikke saa noget andet end ham — ham overalt.

Og saa, som hun laa og bed i et Græsstraa, sagde hun:

— Faster Hillebert, hvordan saa du paa alt omkring dig, dengang du begyndte at — at synes om din Mand? Hvordan havde I det sammen — jeg mener, inden I blev forlovet?

Fru Sasse saa først ud, som om hun vilde undgaa at svare. Men lidt efter løftede hun sit Blik, saa hen over den solbelyste Slette og sagde langsomt:

— Din Onkel og jeg havde det saadan, at for os blev Livet med ét en eneste lys Dag som — som denne —

Der var stille et Øjeblik. Ingrid bed videre paa sit Straa og spurgte omsider.

— Hvordan var han, Faster Hillebert?

Igen blev der stille. De hørte Græshoppers høje Synge, og af og til et fjernt Klunk, naar en lille Bølge rislede ind mellem Stenene nede i Havstokken.

— Du spurgte, hvordan Jozsef Benja var — ja, hvad skal jeg sige? Han havde saa fint et Sind.

— Altid, Faster?

— Altid —

— Ja, var han altid, som du kunde ønske ham — aldrig — aldrig anderledes?

— Ja, han var, Ingrid.

— Saa var du altsaa ubetinget lykkelig helt fra Begyndelsen?

— Ja. Men Ingrid — sidder du og spørger mig ud for en Sammenlignings Skyld?

Fru Sasse havde sat sig over Ende og sad nu og saa paa Ingrid. Hun saa kun Hatteskyggen og lidt af en fast tegnet Hage — andet ikke.

Nu rejste Ingrid sig, stod et Øjeblik og saa ud, som om hun vilde sige noget, tog sig i det og vendte sig bort.

— Gaar du, Ingrid?

— Blot lidt ned til Stranden, Faster. —

Fru Sasse lod hende gaa. Selv blev hun siddende, saa efter Ingrid, lagde sig igen tilbage i Græsset og glemte Verden om sig.

Det var Ingrid, der noget efter kom og spurgte:

— Skal vi saa gaa hjem?

De talte ikke sammen. Men Ingrid gik med sin Arm under Fasterens, og hun var meget omhyggelig for hende. —

Samme Aften, efter Te, satte hun sig til Klaveret, slog et Par Akkorder an, brød af og kom ud i Loggiaen, hvor Fasteren sad.

— Du sang ikke, Ingrid?

— Jeg kunde ikke i Aften.

Deres Øjne mødtes og gled fra hverandre igen; de saa nu begge ud over Havet.

En Dør gik bag dem. Det var Line, der kom.

— Var der noget? spurgte Ingrid og gik ind i Stuen til hende.

— Ja, et Brev til Frøkenen. Jens kom med det.

Ingrid kendte ikke Skriften. Endnu lidt efter at Døren havde lukket sig efter Line, stod hun der og saa paa den meget store Udskrift. Omsider brød hun Konvolutten.

Kære Frøken Ingrid!

Ja, nu er jeg altsaa i Deres Nærhed. Jeg kom i Formiddags og bor ikke hos min Søster, men paa Hulerød Kro; der er man mere fri — forstaar De. Og nu er jeg parat til alt muligt. Først og fremmest til at faa set og talt med Dem.

Vilde det være ubeskedent, hvis jeg bad Dem om at møde mig ved Stranden engang i Morgen Formiddag inden to? Det kan der da ikke være noget ondt i saadan ved højlys Dag — vel?

Op til Dem tør jeg vel ikke komme? Men kunde De ikke arrangere noget i den Retning? Jeg vil gerne betale Billetten med en Sang, hvis det kunde kvikke »Tante« op.

I Haab om, at De viser Dem velvillig, sender jeg de venligste Hilsener.

Deres uforbederlige

Jalmer Overgaard.

Ingrid vidste ikke, hvordan hun skulde tage dette. Hjertet hamrede i hendes Bryst, men hun følte egentlig ingen Glæde, og alligevel — nej, hun var blot saa usikker, saa fuldstændig ude af Stand til at bestemme sig. Med Brevet i Haanden gik hun ud til sin Faster.

— Hvis du ikke er for træt, saa — saa var der noget — jeg — jeg har faaet et Brev — —

Hun var nu helt henne ved Siden af Fru Sasse og stak hende det i Haanden.

— Det er fra Overgaard. Ingrid gik om bag Fasterens Stol. Der blev hun staaende.

Fru Sasse sad med Brevet, men spurgte uden at se i det:

— Er det værd, jeg læser det?

Og Ingrid sagde stille:

— Ja, jeg vil helst have det.

Saa begyndte Fru Sasse at læse. Ingrid skiftede Stilling, saa hun kunde se sin Fasters Ansigt.

— Synes du om det? spurgte Fru Sasse et Øjeblik efter.

— Jeg ved det ikke, Faster.

— Ved du det ikke.

— Nej.

— Ja, men Barn, du maa vel have været over for ham, saa han synes, at han kan tillade sig dette?

Ingrid stod tavs og saa paa Brevet i Fasterens Haand.

— Ikke sandt?

— Jeg ved det ikke, Faster.

— Ved du heller ikke det? Fru Sasse saa lige ind i Ingrids Øjne Sad der ikke et Smil om Pigebarnets Mund?

— Ingrid dog —

To blanke Taarer, som pludselig piblede frem under Ingrids Øjenvipper, fik Fasteren til at sige:

— Pas paa, hvad du gør!

Ingrid flyttede sit Blik fra hendes og sagde helt be-
drøveligt:

— Nej, det er vel nok ikke alle, det gaar, som det gik dig; for du har naturligvis været sikker paa dig selv lige straks?

Fru Sasse rejste sig.

— I hvert Tilfælde, Ingrid, kan jeg ikke tro, at det er, som det skal være, naar en ung Pige vakler baade frem og tilbage, som du gør nu.

Ingrid tog Brevet, som Fasteren havde lagt paa Bordet ved sin Stol.

— Det skal altsaa være Huj og Hej? sagde hun.

— Men Ingrid, det var da et sært Udtryk.

— Ja, men Faster —

Fru Sasse lagde sin Haand paa hendes Skulder.

— Nu skal jeg sige dig noget: Du skal ikke gaa til Stranden i Morgen, hvis du vil lyde mit Raad.

— Og saa skal du indtil videre holde dig fra al Forbindelse med ham; for hvordan du saa end har det over for ham — han synes at — —

— Nej, Faster Hillebert — afbrød Ingrid — det er netop Sagen! jeg tror ikke, han mener noget med det.

De Ord gjorde Fru Sasse tavs. Først noget efter sagde hun:

— Men hvis han nu mener det, hvad saa?

Ingrid rødmede dybt, men tav.

— Naa saadan! sagde Fru Sasse.

Og nu blev der meget stille.

— Kender du noget til hans Liv? spurgte hun lidt senere.

Og da hun ikke fik noget Svar:

— Er han et ordentligt Menneske?

— Han er Kunstner, Faster Hillebert.

Fru Sasse vendte sig brat mod hende.

— Vil det sige, at du ogsaa dømmer de Folk efter særlige Love?

Ingrid sagde meget lavt:

— Kan man andet, Faster?

Men saa kom det næsten heftigt:

— Ja, Ingrid, ganske bestemt, ja.

Ingrid sagde i samme lave Tone:

— Emma siger nej, og hun er forlovet med en Kunstner. Alle ægte Kunstners Liv er vist som de frie Fugles, Faster. Emma siger, at det kun er de smaa Naturer, der gaar og — og —

Et Udtryk i Fasterens Øjne fik hende til at stoppe op.

— Og det kunde ikke tænkes, at din kloge Emma tog fejl? Om Fru Sasses Mund viste sig et lille koldt, næsten haanligt Smil.

Ingrid tav.

— Jeg har kendt Kunstnere, Ingrid — alle Arter af Kunstnere, der var Mennesker som andre. Jeg har set dem leve i Maadehold og Afholdenhed paa alle Punkter, derfor ved jeg, at hvad der siges, har ingen Steder hjemme, og derfor siger jeg, at jeg beklager Emma Drejl, der har truffet én, som allerede har gjort hende saa fattig.

Fru Sasse havde talt sig varm. Nu sænkede hun Stemmen og sagde roligt, idet hun kom hen til Ingrid:

— Jeg har ikke mer at sige dig. Du maa nu selv om, hvad du vil, men husk paa, at det aldrig er saa let at trække sig ud af et Forhold, som slet ikke at komme ind i det.

— Jeg skal huske paa alt, hvad du har sagt, sagde Ingrid og kyssede sin Faster.

— Har du noget imod, at jeg gaar op nu? spurgte hun i det samme.

— Nej, gaa du blot.

. . . . Dette kunde altsaa blive til, hvad det skulde være; Ingrid's Hjerter var ikke frit

Det kom tidligere, end Fru Sasse havde tænkt sig, og det kom anderledes, end hun forstod sig paa. Hun saa efter Niecen og rystede paa Hovedet, da Døren faldt i efter den unge Pigeskikkelse.

Næste Dag, kort efter Frokost gik Ingrid hjemmefra. Hun gik og undrede sig over, hvad hun havde for, og alligevel blev hun ved at gaa.

Ved Stranden stod Overgaard i Samtale med en Fisker. Hun kunde se, de talte om en nytjæret Baad, som laa der med Kølen i Vejret. Han havde ikke set hende, og saa gik hun et Stykke henad Vejen.

Da hun endelig bestemte sig til at vende om, havde de lave Bakker skjult ham for hende, men saa snart hun naaede tilbage til den sandede Nedkørsel, saa hun ham igen.

Han vendte sig om, saa ind over Land og — saa hende.

Han svingede med Hatten og næsten løb hende i Møde.

— Aa, saa kom De dog! Jeg var ved at blive bange. De var jo ikke saa lidt af en Snerpe.

Han stak ugenert sin Arm ind under hendes og gik tilbage med hende til Stranden.

— Slip mig, Overgaard!

Han gjorde det ikke hurtigt nok.

— Alle kender mig her, sagde hun og trak sin Arm til sig med et Ryk.

Overgaard lo, saa de hvide Tænder blottedes. De viste Guldplombering, og hun kunde ikke fordrage Guldplumber.

— Ja — sagde han — med mig er det jo rigtigt nok

lige modsat; for — her er jeg ganske fremmed og kan gøre, som jeg vil.

— Har De saa den Invitation med fra Tanten? spugte han endnu med et stort Smil, som lagde hele det skægløse Ansigt i Folder.

— Nej.

— Ja, men hvad skal vi saa gøre? Vil De virkelig have, at vi skal gaa her i denne Solbrand? Han saa saa morsom raadvild ud.

— Vi kan jo gaa hen til Skovs, foreslog Ingrid.

Det vakte en tilsyneladende Forfærdelse hos ham, men han skiftede straks Udtryk og sagde resolut:

— Tør De gaa med mig til Hulerød, Frøken Ingrid?

— Ja, men jeg vil ikke.

— Ih, nej dog, hvor De er sikker!

— Jeg kom blot for at hilse paa Dem, sagde hun med komisk Værdighed.

— Mange Tak! særdeles forbunden.

— Det maa være kedeligt for Deres Søster, at De ikke bor hos hende? Ingrid talte stadig med den samme Værdighed.

Men nu slog Overgaards stormende Latter sammen om hende.

— Nej, hør, ved De nu hvad! Skal vi to gaa her og »konversere«, som om vi ikke havde andet — andet — —

Han standsede forvirret ved Udtrykket i hendes Ansigt.

— Frøken Ingrid, hvad tænker De paa nu?

Med ét gik hendes Bryst stærkt, og hun sagde i stor Hast:

— Jeg vilde bare sige Dem — De maa ikke skrive til mig oftere! Og saa vil jeg heller ikke træffe Dem mer — jeg vil — jeg vil slet ikke — —

— Gud bevares! Jeg skal saamænd ikke genere Dem, bedste Frøken. Han gjorde en alt for dyb Bøjning mod hende. Men saa blev han meget alvorlig, og da han saa, at det trak om hendes Mund, sagde han:

— De er et stort Barn. Men netop det — aa nej, De bryder Dem vel ikke om at høre, hvad jeg har at sige —?

Hun havde ikke engang hørt hans sidste Ord, hvor kunde hun saa svare. Hun gik blot og var saa forfærdelig angst for at komme til at græde her — midt paa den aabne Strand — sammen med ham — —

Han tog efter hendes Haand.

— Kære, lille Frøken dog! kom og sæt Dem her, og sig mig saa: hvad er der i Vejen med Dem? De er jo forfærdelig nervøs.

Han fik hende til at sætte sig i Sandet. Selv satte han sig ogsaa, og nu sad han og saa paa hende — blev ved at se — —

Frøken Ingrid, hvorfor er De vred paa mig? Hvad har jeg gjort Dem?

— De har ikke gjort mig noget.

— Ja, men saa forstaar jeg da ikke —

— Jeg kan ikke gøre for det — sagde Ingrid hjælpeløst — det er vist bare det, at jeg har levet saa stille, siden jeg kom fra København.

Han saa ikke mer paa hende, men sagde:

— Jeg havde nok en Anelse om, at den Tante slider paa Dem. Er det ikke saadan?

Over Ingrids Ansigt gled en mørk Rødme, og nu fo'r det ud af hende:

— For Resten lever jeg ikke mere stille, end jeg selv har Lyst til.

Han saa overrasket paa hende.

— Saa — aa! Da veksler Deres Lyst temmelig grundigt. Har De glemt, at De i Vinter netop havde saa særdeles Lyst til — til at more Dem?

Ingrid bed sig i Læben.

Der var stille lidt, saa sagde Overgaard:

— Ja, men det er jo meningsløst, at saadan en god, lille, glad Pige skal gaa herude og bare være om en van-skelig Tante! Nej, men vent nu — jeg har fundet paa noget! De skal se, nu bli'r her Løjer i Villingerød.

Ingrid rejste sig i det samme.

— De maa ikke gøre noget rent vildt, Overgaard, hører De! Man ved aldrig, hvor man har Dem.

— Jeg gør, hvad jeg vil, Frøken Ingrid, naar jeg vil mere mig, og denne Gang gælder det Dem ogsaa. Jo, De kan tro — vent nu blot! Han var Fyr og Flamme, havde spillevende Øjne og sit aller elskværdigste Smil.

— Vil De hjem? spurgte han, da han saa, at hun begyndte at gaa.

— Ja, men — —

— Naa, hvad vilde De sige?

— Jo, jeg vilde sige, at — at saa — saa kommer jeg ikke herved oftere.

Denne Gang blev han ikke vred, han lo blot og sagde:

— Gør heller ikke det mindste; for herefter kommer jeg til Dem.

— Nej — sagde Ingrid alvorlig forskrækket — nej, det maa De ikke!

Han lo endnu, da hun tog Afsked med ham, han lo med den Latter, der var saa overvældende kaad og drilsk.

Ingrid vilde ikke gaa gennem Haven, da hun kom hjem, hun ønskede at komme uset op paa sit Værelse, og saa skyndte hun sig gennem Gitterlaagen op ad Kørevejen.

Fru Sasse kom gaaende paa den anden Side Buskene. Hun skimtede noget hvidt, der hastede forbi og kaldte:

— Ingrid —

— Er det ikke Ingrid?

Bag Buskene lød Trin, der kom tilbage.

— Jo, det er, Faster.

De mødtes nede ved Laagen. Ingrid beklemt og forlegen, Fru Sasse med alt for forskende Øjne.

— Ingrid —

En Haand var udstrakt mod hende.

— Ingrid, se paa mig! Sig mig — tager jeg fejl, kommer du fra Stranden?

— Ja.

— Du var altsaa blevet sikker paa, at det var rigtigt?

Ingrid tav og bøjede Hovedet.

— Var du?

Ingrid kastede sig pludselig grædende ind til sin Fæster. Men Fru Sasse holdt hende ud fra sig.

— Barn, men Barn dog!

Hun gik med hende ned mod Plantagen, hvor ingen kunde se dem hverken fra Vejen eller Huset. Der sagde Ingrid:

— Jeg bli'r vist aldrig mer sikker paa noget som helst.

Men Fru Sasse sagde:

— Hvad er nu det! vist gør du saa. Du er blot for Tiden inde i noget, som ikke er helt let.

De havde sat sig paa en Bænk, og der var Skygge og helt stille. De sad tavse med hinanden i Haanden.

— Naar du saa endda var rask! kom det ganske umotiveret.

— Jeg, men Ingrid! hvad har du at klage paa mig nu?

Ingrid blev ved:

— Ja, eller bare glad. Hvorfor er du heller aldrig glad?

— Men jeg begriber da ikke, Ingrid, hvorfor du lige med ét falder over mig med Bebrejdelser?

De sad begge og saa forurettede ud. Saa rejste Fru Sasse sig.

— Er der i Grunden nogen Mening i, at vi to bli'r fortrydelige paa hinanden for et Menneskes Skyld, som du ikke engang vil have, og som, efter hvad du selv siger, ikke vil have dig?

— Det har jeg aldrig sagt!

— Ja, ja, saa husker jeg forkert, men — —

Fru Sasse standsede brat. Ingrid var sprunget op og stod foran hende med en Holdning, som om hun skulde til at kæmpe med en Fjende.

— Og hvis jeg nu sagde, at jeg elskede ham —

— Har jeg forbudt dig det?

— Nej, men —

— Saa, saa, Ingrid, nu ikke mer, før du ser helt anderledes ud! Men det vil jeg sige dig, at saa længe du ikke kommer med et straalende Ansigt og et Sind, som ler hele Verden i Møde, saa længe tror jeg ikke paa, at han er den rette.

Hun vendte sig om og gik derfra.

Dér stod Ingrid. Men kun et Øjeblik, saa løb hun efter Fasteren, naaede hende, slog Armene om hende og sagde, som en lille Pige vilde have sagt:

— Om Forladelse, Faster Hillebert!

— Kunde du dog blot komme til Klarhed, sagde Fru Sasse.

Samme Aften, da Maanen var kommet frem, spadserede de i Haven.

— Hvor er her dog smukt, sagde Ingrid og standsede ved Laagen ud til Vejen. Hun gik hen og stod og saa ud over Markerne til Vandet, der laa og glitrede som Stænk af blankt Sølv.

Fru Sasse kom og stod hos hende.

— I min Ungdom holdt jeg ogsaa af Maanelyset — sagde hun — nu gør jeg det ikke.

Hun mødte et forbavset Blik fra Ingrid.

— Hvorfor ser du saadan paa mig Barn?

— Jo, for — kan du ikke se, at det dér er smukt — vidunderligt —

— Smukt — jo, vist er det smukt, men den, der har mistet og føler sig ene, har saa let ved at føle sig mere ene endnu, og Maanelyset i en Stilhed som nu — ja, jeg synes, der ligger Aarhundreder i den. Det er, som om Tiden ikke er mer, alt er forstenet Ro, og i den er jeg det eneste, som har Liv — som lever med min Længsel. Saadan har jeg følt det Gang paa Gang, tror du saa, man elsker Maanelyset?

Et eller andet Sted i Nærheden blev en Mandolins Strenges slaaet an. De drejede begge Hovederne efter Lyden.

— Det er én, der kommer herhen, sagde Ingrid.
Endnu lidt nærmere hørtes Strengespillet — stadig nærmere — —

Nu saa de ham, der spillede. Det var en stor Skikkelse i en mørk, folderig Kappe, som han havde slaaet tilbage over begge Skuldre. Maanen lyste i smaa, hastige Blink i Mandolinens indlagte Perlemor —

Manden selv saa skummel ud med sin store, bløde Hat, trukket dybt ned over Panden.

— Kom — sagde Fru Sasse — lad os gaa op!

Ingrid stod, som om hun ikke havde hørt det.

— Ingrid, kom nu!

Lige ud for Laagen standsede Manden, holdt op med sit Spil, løftede paa Hatten og sagde ind til dem:

— Jeg gøre Musik for Damer. Jeg synge — jeg elske spille for Damer.

Fru Sasse trak i Ingrid. Hun hilste ikke ud til den fremmede.

— Frue gaar — sagde han — hun lide ikke min Musik, men Kunstner er Kunstner, og jeg være ved Opera i Milano, hvis jeg ikke var saa fattig og mere ung.

— Ingrid! Fru Sasse kaldte meget bestemt denne Gang.

Saa fjernede de sig.

Men bag dem sang en Mandsstemme daarende blødt og skønt en lille italiensk Serenade.

Det gav et formeligt Ryk i Ingrid, som standsede og sagde:

— Faster, du maa tro mig, jeg er ganske uskyldig i dette, men det er Overgaard.

Fru Sasse sendte hende et vredt Blik.

— Saa kan du sige ham fra mig, at han er en Nar, sagde hun.

— Men Faster —

— Ja, kunde han ikke have gjort en ordentlig Visit, naar han er saa forlegen for at komme her.

— Faster, han kan bestemt høre dig.

Fru Sasse vilde gaa videre, men blev holdt tilbage.

— Aa, Faster, hør, nu synger han igen, bliv nu et Øjeblik!

Med ét stod Fru Sasse saa og lyttede. Skulde hun være ærlig, havde hun ikke i mange Aar hørt saa pragtfuld en Stemme.

Ingrid saa, at hun var betaget, og hun lagde sine Arme om hendes Hals og sagde:

— Maa han faa Lov at komme herind?

Fru Sasse nikkede, gik hen til en Bænk og satte sig. Der modtog hun ham.

Han havde taget sin Hat af og den mørke Paryk, som havde fuldstændiggjort hans Forklædning. Nu var han sig selv — lys og smilende.

I straalende Humør kom han med en Masse Undskyldninger, sagde, at Fruen da ikke maatte faa det Indtryk, at han altid var Bajads, vendte sig til Ingrid og sagde:

Jeg er da virkelig ellers saadan et pænt Menneske — —

Fru Sasse mumlede et Par Ord, som de ikke opfattede. Der blev en Pavse, som ikke var helt hyggelig; saa tilbød han at synge igen. Han gjorde det. Han stod lidt inde paa den store Plæne og sang.

— Saadan har De aldrig sunget før, sagde Ingrid, da de siden fulgtes ad op mod Huset.

De var lidt bag efter Fru Sasse, og Overgaard sagde:

— Det er ogsaa første Gang, jeg har sunget under saa ejendommelige Forhold. Først for De m, Frøken Ingrid, i disse vidunderlige Omgivelser, saa for et Menneske, der bogstavelig levede sig ind i hver Tone.

Ingrid saa ikke paa ham, da hun sagde:

— Jeg tror, De tager fejl, Hr. Overgaard; Faster havde vist sine Tanker andre Steder.

Han saa lidt skuffet ud, men sagde straks:

— Ja, ja, men selv om saa var, saa gjorde min Sang maaske godt alligevel. Dét vil De vel ikke tage fra mig?

Hun fik ikke svaret ham; de havde naaet Loggiatrappen, hvor Fru Sasse ventede dem. —

Den Aften blev Ingrid endelig klar over sig selv Jo, hun elskede ham! Saadan som han var nu, var han netop, som hun helst vilde have ham. Og — saa hun paa sin Faster, kunde hun ikke tro andet end at hendes Vrede havde lagt sig. Det blev en dejlig Aften.

Men forsigtig og taalmodig var Overgaard ikke. Da han blev alene med Ingrid, begyndte han straks:

— Jeg har aldrig før følt nogen Trang til at knytte en Kvinde til mig — ikke før jeg lærte Dem at kende, Ingrid. Nu føler jeg, at skal jeg blive en rigtig stor Kunstner, saa maa jeg vinde Dem. Jeg maa kunne bringe Dem alt, hvad jeg synger — dele mine Sejre med Dem — —

— De har kendt mig som en Galgenfugl, ved Dem skal jeg blive, som jeg har været i Aften. Jeg — jeg vel-signer disse stille Timer — — Ingrid — —

Hun gjorde en pludselig Bevægelse, overvældet som hun var af hans Ord.

— Han misforstod den og skiftede Udtryk.

— Hvorfor har De staaet og hørt paa mig — sagde han hastigt og næsten hæst — naar De ikke kan — kan modtage min Kærlighed?

Ingrid rystede paa Hovedet og vilde tale; han kom hende i Forkøbet.

— Er det dét, at jeg er for gammel? Herregud, jeg er da endelig kun lidt over tredive Aar!

— Det er jo slet ikke det — ikke saaledes, sagde Ingrid og blussede.

Han fik ikke andet ud af det, end at hun havde afvist ham, og saa sagde han:

— De kan tro, at det er ofte et ensomt Liv, ensommere, jo længer man naar. Men derfor er det saa godt — maa det være saa godt at have et Hjem — et lykkeligt. Og — Frøken Ingrid — det havde jeg altsaa tænkt mig hos — —

De hørte Fru Sasses Trin i Sideværelset.

— Deres Faster kommer, sagde han med fuldstændig forandret Stemme, idet han gik hen i Stuen.

Da Fru Sasse traadte ind, stod de et Stykke fra hinanden — tavse —

Overgaard vendte sig mod hende og tog Afsked, kom tilbage til Ingrid og tog ogsaa Afsked med hende.

— Farvel og — lev vel! sagde han.

Fru Sasse alene fulgte ham gennem Loggiaen. Derude sagde hun:

— Rejser Kammersangeren? Jeg hørte De sagde: lev vel.

— Ja, Frue, jeg rejser i Morgen.

— Det har jeg slet ikke haft Indtryk af, sagde hun.

Han stod lidt og saa frem for sig, saa sagde han, og nu saa han paa hende:

— Der er slukket et Lys for mig i Aften, nu maa jeg se, saa godt jeg kan, at føle mig ud af Mørket.

Fru Sasse forstod ham, men tav. Hun stod der og saa underlig kold og tillukket ud.

Idet han rakte hende sin Haand, sagde han:

— Aa, nu har jeg glemt min Mandolin og det andet Ragelse.

Hun sagde blot:

— Hent det da!

Overgaard gik ind i den Stue, hvor han havde lagt det hele fra sig. Der laa Ingrid næsegrus over en Stols Sæde.

Et Øjeblik blev han staaende og saa hen paa hende; i det næste var det forbi med hans Ro, og han løb hen og bøjede sig over hende — nej knælede ned ved hendes Side og sagde:

— Ingrid, hvad er nu dette? De er jo ikke glad — ikke lettet — —

Hans Haand laa paa hendes bøjede Nakke, og nu — nu kyssede han hendes Haar.

— Stakkels — stakkels Ingrid! sagde han med sin Tinding mod hendes.

Der faldt i det samme en Taare paa hendes blottede Arm.

. . . . Græd han græd han over hende — over sig selv

Hun saa op og mødte hans Blik, og da græd og lo de begge paa én Gang.

Det Ansigt, Faster Hillebert satte op, da de igen kom ud i Loggiaen, drev alt Blodet til Ingrid's Kinder Hvordan i al Verden skulde hun faa overtydet Faster om, at hun elskede Overgaard?

De sad sammen i Straasofaen, og hele Tiden var det ham, der talte — over til Fru Sasse, ikke til Ingrid. Men han havde lagt sin Arm om Ingrid og trykkede hende af og til ind til sig — hun kunde føle hans Hjerter slaa.

. . . . Hvorfor gjorde hun Modstand; hun elskede ham jo Det var vel dét, at Faster Hillebert's Øjne saa ofte mødte hendes, og — Faster Hillebert's Øjne generede hende i Aften.

Overgaard talte om Fremtiden — sin Fremtid. Stadig sagde han jeg og jeg og jeg; det stødte Ingrid, at han saa godt som aldrig sagde vi.

Han sagde ogsaa til Fru Sasse, at nu blev det Ingrid's Sag at passe paa ham; for han var forfærdelig ufor-sigtig, og han kunde ikke tænke sig større Ulykke end at miste sin Stemme — —

. . . . Hvor han dog snakkede Ingrid saa som i et pludseligt Glimt, at han forgudede sig selv.

Han fik ikke Lov at kysse hende, da han tog Afsked. Det morede ham, og han lo.

Nede i Haven begyndte han at synge — sang, vendt mod Loggiaen — gik syngende derfra.

Men oppe i Stuerne faldt det Ingrid svært at faa sagt Godnat til sin Faster. Hun ventede ikke at slippe saadan uden videre; Faster Hillebert sagde da ogsaa:

— Du er mig en Gaade, Barn.

Ingrid kyssede blot hendes Kind og vilde gaa, men blev holdt tilbage.

— Du har skuffet mig i Aften, sagde Fru Sasse.

Men saa kogte Ingrid's hede Blod op med det samme.

— Du skulde hellere give mig en Lykønskning, Faster Hillebert! Jeg synes, det er rigtig stygt af dig, at du ikke gør det; du har da selv prøvet ikke at faa den, hvorfor vil du saa have, at jeg — jeg ogsaa skal være saa — saa fattig — —

Hendes Stemme bristede mellem Hidsighed og Graad, hun maatte derfra — kunde ikke blive hos denne kolde, uforstaaende Faster, der bare skulde føre alt tilbage til sit eget Som om andre ikke kunde faa nogen Lykke uden netop paa h e n d e s Facon!

Ingrid gik om og ventede paa den store, tindrende Lykke. Den kom stadig ikke; det var snarere, som om hun kom længer og længer bort fra den, jo mer hun længtes efter den. Hun havde faaet alt for mange Timer til at tænke i, siden hun ikke mer havde saa let ved at falde i Søvn om Aftenen, og — dét var da i hvert Tilfælde næppe Tegn paa nogen særlig Lykke, at hun ofte græd, naar hun var alene.

Hun spurgte sig selv: Hvad mon Far havde sagt? Svaret kunde hun let nok give; Faderen havde holdt af Kunst, ikke af Kunstnere

. . . . Og Faster Hillebert? Mon hun nogen Sinde vilde komme til at holde af Overgaard? Nej, Sagen var nok snarere den, at jo oftere de var sammen, jo mindre syntes de to om hinanden.

. . . . Og Tone! Ja, der havde hun tænkt sig, at naar hun eller Tone engang blev forlovet, maatte de faa saa meget at tale om, saa gode Venner de var; men se nu — ikke et Ord vekslede de om den Ting. Ja, det var endda saadan, at de snart sad stumme om alle andre ogsaa

. . . . Saa var det ogsaa forbistret med det Familie-skab Tone kunde bare prøve paa at drille hende oftere med at kalde hende Tante — men hun vogtede sig vel efter den Omgang, hun havde faaet sig

. . . . Nej, Forstyrrelse havde Overgaard — hun kaldte

ham altid Overgaard, naar hun tænkte paa ham — bragt ind i hendes Liv, andet kunde hun egentlig ikke se

Lykken blev hende noget saa stort og uopnaeligt, at ikke engang de, som mente at eje den, i Virkeligheden havde fanget den ind.

. . . . Men det kom maaske blot an paa at »tro« sig lykkelig? Ja, men hvor fik man saa den Tro fra . . . ?

Dagene gik i Stykker for Ingrid; men hen paa Sommeren havde hun sat sig paa det Punkt, at hun ikke vilde have sit Humør ødelagt. Fra at have været trykket og ufri og en Smule pirrelig, blev hun nu livlig igen, men — mer end det var naturligt. Dette gav andre Dage i Hjemmet, men ikke hyggeligere — tværtimod. Fru Sasse gik da ogsaa og overvejede, om hun ikke skulde tale enten med hende eller med Overgaard; hun kunde dog ikke bestemme sig og fik det ikke gjort.

Det blev Overgaard, der talte med hende. Han kom til hende en Dag og bad hende om en Samtale. I den sagde han hende, at naar Forholdet mellem ham og Ingrid ikke var blevet det, han havde ventet, tillagde han hende en stor Del af Skylden. Han endte med at sige, at herefter vilde han gøre alt for at faa Ingrid ud en Tid, under helt andre Forhold — han skulde nok skaffe hende et Sted at være.

— Det skal der vel egentlig to til at bestemme? sagde Fru Sasse. Hun sad og saa paa ham, og pludselig blev han usikker.

— Hvis Ingrid ikke modarbejdes — sagde han alligevel — saa følger hun sig nok.

Havde der nu ikke ret jævnlig været smaa Sammenstød mellem Fru Sasse og Overgaard, havde hun maaske kunnet tage dette paa en anden Maade, nu mistede hun Herredømmet over sig selv og sagde heftigt:

— Modarbejdes — jo, De kan tro, hun skal blive modarbejdet! Hidtil har jeg tiet til alt, dét vil jeg ikke mer — heller ikke overfor Dem. Fra den første Dag har denne Forlovelse været mig en komplet Gaade. Jeg begriber ikke, at De har kunnet være tilfreds, at De

virkelig kan være blind nok til ikke at se, hvordan Sagerne staar. Ja, for jeg vil nu alligevel ikke tro, at De ved det og blot vil tvinge Ingrid.

Overgaard blev helt betuttet ved dette Udbrud. Han rejste sig uvilkaarligt, gik hen og stod i Loggiadøren, kom tilbage og stod foran Fru Sasse, lo — kort — stødvist —

— Det havde jeg sandelig aldrig troet — sagde han — at jeg skulde vrages.

— Er De blevet vraget — sagde Fru Sasse — Ingrids Ja fik De jo, mit kan vel ikke have saa stor Betydning for Dem, siden De aldrig har gjort noget for at vinde det.

— De er mig en haard Modstander, Frue.

— Ja — sagde hun — fra i Dag er jeg det. —

Hun mente, hvad hun sagde, og saa gik det alligevel saadan, at netop fra den Dag begyndte hun at faa ondt af ham. Det kom, da hun saa den Forandring, der skete med ham over for Ingrid. Før havde han villet sit eget, nu føjede han sin forlovede i alt. Altid bøjede han af øjeblikkelig, naar hun var af en anden Mening, altid afværgede han større Misstemninger; han blev ydmyg, ligefrem ydmyg, hans Blik, hans Væsen, alt hos ham bad blot om det ene, at hun maatte synes om ham, som han var nu.

Saa vidt kom det nu ikke med Fru Sasse, at hun forsonede sig med ham, men hun havde ikke talt med Ingrid endnu — ikke et Ord om den Sag, altsaa heller ikke modarbejdet ham; den Dag hun endelig gjorde det, sagde hun lige til:

— Hvorfor hæver du ikke din Forlovelse?

Det kom saa uventet, at det gav et helt Ryk i Ingrid.

Et Øjeblik var der meget stille i Stuen, saa tindrede det op i hendes Øjne, og hun kom løbende hen til Faste-ren.

— Maa jeg — kan jeg være det bekendt — kan jeg, Faster Hillebert?

— Du kan vel bedre dét end lade det gaa, som det gaar.

Ingrid gjorde en Bevægelse, som om hun rettede sig efter en tung Byrde.

— Aa, FASTER! Det er det bedste, du har sagt i lang Tid.

— Saa, saa — sagde Fru Sasse og værgede for sig — du skulde dog tænke en Smule paa Overgaard; ham bli'r det svært for.

— Overgaard — aa pyt, han klarer sig saamænd nok! Ham skal du da vel ikke til at have ondt af nu?

Og i et pludseligt Udbrud kom det:

— Aa, at jeg ikke mer skal have hans Øjne lige i mine og ikke høre hans Latter — uh, jeg hader hans underlige, lave Latter! Jeg har aldrig elsket ham — aldrig —

Straks efter stod hun med sit Hoved mod FASTER Hilleberts Skulder.

— Ikke sandt — sagde hun — jeg er jo da ogsaa kun en lille Pige endnu? Din lille Pige?

Overgaard gled ud af Ingrids Liv. Det gjorde, at hun ikke mer kom hos Skovs, men det forandrede ikke Forholdet mellem Tone og hende. Ingrid kunde skrive til hende:

Galt gik det, men vel var det. FASTER og jeg har det, som vi aldrig har haft det sammen endnu. Du kan ikke tro, hvor det er vidunderligt.

Om sig selv sagde hun med inderlig Overbevisning, at hun absolut ikke egnede sig for Ægteskabet. Hun vilde derimod gerne høre FASTEREN tale om sit; men hørte hun om et, der blev opløst, sagde hun altid: Ja, saaledes vilde det saamænd nok have gaaet mig!

En Dag sagde hun:

— Hvor du dog har været trofast, FASTER Hillebert!

— Det er Kvinden altid, naar hun har elsket som jeg, sagde Fru Sasse.

— Jeg kunde da nok aldrig være det, FASTER. Men —

Ingrid tav, og det var tydeligt at se, at hun var glad ved at have afbrudt sig selv.

— Hvad vilde du have sagt, Ingrid?

— Du bli'r vred, hvis jeg siger det.

— Mon dog?

— Ja.

— Sig det kun!

Ingrid saa ikke op, da hun tøvende sagde:

— Det er vist ogsaa nemmere at være trofast mod en Grav end — end mod et levende Menneske.

— Men Ingrid!

— Der kan du se, nu blev du jo vred alligevel.

— Vred, nej, men du kan da ogsaa saa ofte komme med noget, som ingen Steder har hjemme.

— Ja, det kan gerne være, sagde Ingrid. —

Og en anden Dag sagde hun, men det var i den underlige Skumringstime, da alle Farver udviskes, og to, som taler fortroligt sammen, uvilkaarlig dæmper deres Stemmer:

— Faster — du og jeg, Faster Hillebert — ikke sandt, det er jo dog her, jeg hører til, og — Faster, jeg vil aldrig rejse fra dig.

I det samme saa hun op, og da sagde hun:

— Hvorfor bli'r du saa alvorlig, Faster, hvad er der med dig?

— Aa — sagde Fru Sasse — du ved ikke selv, hvad det er, du siger.

— Ved jeg ikke —

— Nej, Barn.

Ingrid blev ivrig.

— Jo, du kan tro, jeg ved det. Vilde det da ikke være godt, om du havde mig altid, hvad enten du er rask eller syg eller glad eller bedrøvet?

Fru Sasse rejste sig og sagde med Ryggen til hende:

— Der er Løfter, man ikke tør tage imod.

Og da sagde Ingrid:

— Bare du dog vilde tro mig —!

Ingrid fyldte tyve Aar og havde ikke noget andet Ønske end at kunne blive i Villingerød. Det syntes, som om de to uensartede Naturer endelig havde faaet sig afpasset efter hinanden. Tiden hastede af Sted. Ingrid vidste ikke, hvor den blev af. Et Aar — hvad er ogsaa et Aar, naar man glider let fra den ene Dag til den næste — et Aar var meget kort for Ingrid.

Vinteren — hun elskede dens hvide Sne, som gav det herlige Kaneføre. Og Somrene, naar Tone kom — Ingrid vidste ikke, hvad hun skulde svare, da hun en Dag blev spurgt om, hvilken Aarstid hun holdt mest af; hun foretrak ikke den ene for den anden.

Den hævede Forlovelse nævnede hun aldrig af sig selv, men engang imellem, naar hun havde set Overgaards Navn i Aviserne — han var nu mest i Udlandet, kunde hun dog falde paa at sige: Er det nu ikke godt, at jeg ikke fly'r og farer Verden rundt med ham?

Og saadan var hun i disse Aar, at Fru Sasse maatte give hende Ret.

Ingrid var blevet, som Jens sagde, en Stadspige. Hun havde en udmærket Holdning og et prægtigt Ansigt. Stadig klædte hun og Tone hinanden, og stadig var de lige gode Venner. De beundrede hinanden, Tone Ingrid for hendes Styrke og Livsmod, Ingrid Tone for hendes voksende Evne til at fange og forme de tusinde Indtryk.

— Du har jo den samme Evne, hvis du blot vilde benytte den, sagde Tone.

Ingrid var kvik og morsom i Samtale, Tone tavs. Hende skulde man kende gennem alle de Smaaskitser, som hendes Skuffer var fulde af.

Af og til kunde det ærgre Ingrid lidt, at Tone kom til at staa over hende i Kundskaber — Tone studerede tidlig og silde, men naar hun saa tænkte paa, at Tone arbejdede hen mod et bestemt Maal, gik den Ærgrelse bort.

Selv læste hun dog en Del — der var Tid nok, og hun havde Lov til at købe alle de Bøger, hun ønskede,

men der var ingen rigtig Plan i hendes Læsning og hun manglede Taalmodighed. Hun havde det i Perioder, men efter hver, var hun altid mest for sin Faster. Dermed er ikke sagt, at hun til andre Tider ikke var ret meget for hende. Hun var nu stadig den, der utrættelig bar Stemningen i Hjemmet.

Engang imellem følte hun nok en brændende Længsel efter at se sig om — Verden var jo større end bare Egnen derude, men hun nænnede ikke at tale om dette til sin Faster. Senere kom der maaske en Lejlighed.

Om nogen havde forudsagt, at hun en skønne Dag skulde komme til at føle dette Hensyn som et Baand, der snærede sig om hendes Vilje — at Tone skulde være Skyld i det — hun havde forsvoret det. Alligevel — det skete.

Det var, da en Vinter var forbi, det var paa en af de første sollyse Foraarsdage, at Tone pludselig stod i Stuen hos dem, lige saa straalende som Vaaren udenfor.

Fru Sasse gjorde sig sine egne Tanker om den tindrende Glæde i de ellers saa alvorlige Øjne. De passede ikke — der var slet ikke noget om Kærlighed, da Tone betroede sig til dem begge.

— Det var — var — —

Hun havde svært ved at faa det sagt, selv om det var saa urimelig glædeligt; hun rødmede og rømmede sig, og de andre lo. Saa lo hun med — jublede og slap ud af sin Højtidelighed.

— Tænk dog! jeg har faaet en Bog antaget — den er for de unge, og den udkommer til Efteraaret.

Hun kunde ikke være kommet et Sted, hvor hun havde mødt mere Forstaaelse end den, Fru Sasse og Ingrid viste hende — hun tog bort og havde en Følelse af, at hele Verden var hendes.

Saa var det, at det tunge kom over Ingrid. Lige i det Øjeblik Tone var borte, lagde det sig over hende som noget saa knugende, at hun blev bange.

Det var ikke Misundelse — Ingrid undte jo Tone

alt det Lys, der overhovedet var til; det var blot det, at den Vej, der var afstukket hende Aar ud og Aar ind i den sygelige Fasters Hjem, med ét laa for hende som en Uendelighed af ens Dage.

Det nyttede ikke, at hun skammede sig selv ud; hvad hun følte, følte hun, hvor meget hun saa gik i Rette med sig selv.

Maaske har Fru Sasse tænkt paa det Indhold, Tones Liv nu fik, og muligt er det, at hun har draget en Sammenligning og har villet glæde Ingrid — i hvert Tilfælde netop i de Dage sagde hun til hende:

— Du elsker jo Hjemmet her, gør du ikke?

— Jo, sagde Ingrid og blev urolig for, at Fasteren skulde have mærket en Forandring hos hende.

De sad i Havestuen hver med en Bog i Haanden. Ingrid ved Vinduet, Fru Sasse i Sofahjørnet bag Bordet.

— Kom hen til mig! kaldte Fasteren.

Ingrid rejste sig straks og kom.

— Sæt dig, Ingrid!

Hun gjorde det.

— Jeg har noget, jeg vil sige dig. Du har maaske selv tænkt paa det — det er i hvert Tilfælde en ganske naturlig Ting at tale om; du er jo min eneste Arving, hvis jeg ikke gør Testamente til Fordel for andre eller andet. Jeg gør ikke Testamente —

Ingrid saa op.

— Hvorfor taler du om Døden, Faster?

— Fordi jeg vil have, at du skal vide, hvordan du bli'r stillet.

Der kom en lille Pavse. Saa sagde Fru Sasse:

— Du vil altsaa faa det hele: Hjemmet som det staar — min Formue — alt, Barn.

Ingrid vidste ikke, hvorhen hun skulde se. Hun var blevet mørkerød og havde faaet urolige Hænder.

Fru Sasse rejste sig og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet.

— Kan du huske, at du absolut engang vilde binde dig ved et Løfte? Jeg turde ikke tage imod det; du var

saa ung. Siden har jeg set, at du jo virkelig er groet til her, og — ja, saa er jeg blevet saa rolig; for — under bedre Kaar vil du jo aldrig kunne komme.

I Ingrid talte pludselig en Stemme — en syndig Stemme syntes hun. Den sagde:

— Afhængig — altid afhængig — —

. . . . Nej, hun var dog vist et rigtig slet Menneske! Og Faster Hillebert havde Lov til at føle sig skuffet, saadan som hun sad der som en Trædukke

— Faster —

Ingrid fik da rejst sig og traadte ud til hende, og hendes Mund talte andre Ord end Stemmen i hendes Indre; hun sagde:

— Du maa ikke finde mig løjerlig, men jeg kan ikke faa takket dig, som jeg skulde. Og hun kyssede hende.

Med et let Slag paa hendes Kind, sagde Fru Sasse:

— Det har jo overvældet dig. Men gaa du nu lidt op til dig selv!

. . . . Hvor var det godt, at Faster Hillebert ikke havde ringeste Anelse om, hvad der rørte sig i hende — at hun selv sendte hende bort. Der var jo ikke noget, hun ønskede inderligere i Øjeblikket end bare det at blive alene.

Hun gik op ad Trappen, som om hun havde en høj Alders Vægt at slæbe med sig. Og hun kastede sig paa Sengen.

. . . . Hvorfor var hun ikke glad? Saa meget kendte hun dog vel til Livet, at hun maatte indrømme, hvor lidt man kan uden Penge? Og — af og til var det jo ogsaa dukket op i hendes Tanker, at hun skulde arve Faster Hillebert Ja, men hvad var det saa da? Hvad var hun saa blevet saa knugende forstemt over?

. . . . Jo, det var det, at Faster selv havde talt om det. Ingrid kunde ikke blive de Ord kvit: Kan du huske, at du engang vilde binde dig ved et Løfte? Det var alt-saa det, der nu var sket, det var blot omvendt — det var Faster, der havde bundet hende. Saadan og ikke noget som helst andet havde Faster Hillebert ment med

at sige hende dette om Testamentet. Ellers kunde hun jo have tiet.

. . . . Nej, men Faster var klog nok, Faster vidste, hvad hun gjorde

Ingrid stirrede ud i Stuen — den Stue, hun elskede.

. . . . Utaknemmelig Var det det, hun var

Hun fandt ikke noget Svar, men hun gjorde et Løfte: at være paa Post over for sig selv, ikke tænke urigtige Tanker, ikke ønske noget uopnaaeligt, og til dette hørte jo altsaa nu hendes Frihed.

. . . . Hvad gik der af Faster Hillebert? Hvorfor ødslede hun pludselig med Gaver, havde dem liggende overalt, disse Smaapakker, som Ingrid skulde takke for? Og hvorfor hørte den Gavmildhed lige saa pludselig op igen? Og hvad var Grunden til, at Faster en Morgen ikke vilde ud af Soveværelset

Ingrid blev kaldt derind. Hun maatte komme s t r a k s — Line var overbevist om, at Fruen var meget syg. De gik sammen derover.

— Hvis du er rigtig syg — sagde Ingrid — maa vi hellere hente Doktoren.

Hun gik i det samme hen til Vinduet og rullede Gardinet op, saa Dagslyset faldt lige paa Fasterens Ansigt.

Da saa hun hen paa Line, slap Gardinet ned igen og sagde:

— Lad De kun Jens køre efter ham!

Line fo'r ud af Døren.

— Er der ikke noget, vi kan gøre for dig, Faster Hillebert?

Fru Sasse rystede kun paa Hovedet.

— Har du Smerter?

Igen en svag Rysten.

Der blev nu saa stille i det store, halvmørke Værelse, at man tydelig hørte Fru Sasses Lommeurs spinkle Tikken. I den Stilhed blev Ingrid ængstelig. Hun fik en

Sindets Beklemthed over sig, som gjorde hende syg helt inde, hvor Hjertet hamrede i hendes Bryst.

.... Skulde Faster Hillebert have mærket en Forandring hos hende? Hvordan var det havde Faster ikke set saa meget paa hende i den sidste Tid? ... Aa, hvis det var dét, saa var det jo hendes Skyld, at Faster Hillebert var blevet modløs igen! Men det var rigtig nok en daarlig, daarlig Tak

— Faster Hillebert —

— Ja, hvad vil du?

Ingrid sank ned paa Knæ ved Sengen, tog sin Fasters Haand og lagde den ind mod sin Pande. Haanden rørte sig ikke.

.... Vilde Faster ikke gengælde hendes Kærtegn, eller havde hun virkelig ikke Kræfter? Nej, det var vel nok det, at hun ikke vilde

Ingrid rejste sig. Hun gik hen til Vinduet og stod og saa ud i Haven mellem Gardinet og Væggen. Sollyset spillede mellem det unge Løv, og Fuglene kvidrede.

.... Aa, hvor smukt der dog var i Fasters Have, og saa fredeligt! Det var blot her — her inde, at Kulden var begyndt

.... Kulde mellem hende og Faster Hillebert Men var dét da muligt

Lægen kom. Han var en Tid alene med Fru Sasse og senere med Ingrid. Til hende sagde han:

— Jeg kan ikke se andet, end at det er det gamle igen. Men det undrer mig ikke; de gode Aar, De nu har haft med Deres Faster, undrer mig. Jeg tror, det kommer til at hvile paa Dem, kære Frøken, om hun skal rette sig denne Gang; De er den, der har — ja, hvad skal jeg sige: kunnet bedst med hende.

Ingrid sagde:

— Det er saa svært at skulle være den, der skal tvinge Faster.

Han saa opmærksomt paa hende og sagde efter et Øjeblik Tavshed:

— De har en skarp Iagttagelsesevne; det er netop

det, som bli'r Deres Opgave. Ja, jeg vil endda paalægge Dem ikke at lade Deres gode Hjerter løbe af med Dem til nogen Slags Lempelse. Deres Fæst skal ud over denne energiløse Periode — hører De, hun skal —

Da han var gaaet, græd Ingrid. Hun stod ude i Entreen og græd. Der traf Line hende.

— Men Herregud da, hvad var det saa?

— Det gamle igen, sagde Ingrid og saa haabløst hen for sig.

Ane kom til en af Dørene.

— Er det saa ikke det gamle Nerveskidt igen? spurgte hun.

— Jo, sagde Line og saa til Ingrid.

Da gik Ane hen og sagde med sin Haand paa Ingrids Arm:

— Tag det nu ikke saa gevaldigt! vi kender det jo, og naar De bare er tapper, Frøken Ingrid, saa gaar det, ja, saamænd gør det saa!

Og idet hun tog sin Haand til sig, sagde hun:

— Det skal gaa! Vi kan ikke have det her nu, Fruen bli'r ældre; for saa kommer der bare en Gang, hvor den ikke gaar længer.

Ingrid mødte hendes Blik.

— Ja, det siger jeg, og sandt er det. Men jeg siger ogsaa, at nu er De gammel nok til at faa at vide, at det bare er denne her Humørsyge. Og det kan jo være slemt nok, det har jeg ikke noget imod, men det er nu alligevel kuns for Skaveri at regne.

— Ane — Line tyssede paa hende.

— Ja, du kan ikke li', jeg siger det — vrissede Ane — det ved jeg nok, men li'saa godt først som sidst. Og De, Frøken Ingrid, De kan være vis paa, at jeg har Ret.

Dermed gik Ane fra dem.

Straks efter løb Ingrid ovenpaa — hun maatte være ene.

Deroppe kom hun til at tænke paa, hvad Fru Skov engang havde sagt til Tone. Ordene sprang saa tydeligt frem: Ikke Sygdom, kun Hysteri, kun dét, at en anden

skulde sætte sin Vilje mod Fasters Men det blev jo som en hel Kamp! Aa nej, de kunde ikke have Ret, alle de andre! De forstod det blot ikke Hvor var det haardt! Tænk, at faa det saadan i sit eget Hjem! Nej, hun vidste noget, der var bedre, noget, der var Kærlighed i. Det var, hvis hun nu gik ned og sagde til Faster Hillebert: Jeg har skuffet dig. Det er nok min Skyld, at dette kom paa, men hvis du kan tilgive mig, saa — saa — —

. . . . Ja, hvad saa — hvad vilde hun egentlig sige mer

Hun vidste det ikke og var alligevel lidt efter paa Vej ned til sin Faster. Da hun stod uden for Sovekammerdøren, dukkede det op igen, det med at Faster var en viljeløs Stakkel, en — hvad var det for et stygt Ord, hun fik fat i — en Egoist; og saa gik det saadan, at fordi hun strammede sig op til at bekæmpe det bløde i sit Sind, blev hun nu haardere, end hun selv anede. Hun gik ind og sagde hende ved Sengen:

— Du maa finde dig i, at der bli'r rullet op; Doktor Møller holder ikke af, at du ligger i Mørke. Hun gjorde det i det samme.

Derefter ordnede hun noget ved Fasterens Tøj og sagde:

— Saa mente han ogsaa, at du maatte se at komme op, du skulde tvinge dig til at være oppe.

Fru Sasse gjorde ingen Modstand. Men dét var næsten værre, end hvis hun havde sat sig imod det; for nu var her jo slet ikke Brug for nogen Bestemthed.

Som om de alle var blevet besat af en ond Aand, saadan gik de den Sommer uden om saa meget af det, der var Skik og Brug i Fru Sasses Hjem. Hun levede en Tid i en stille Undren, saa havde hun forstaaet, hvem hun kunde takke for det; hun gjorde det ved at sende sin Huslæge en Skrivelse, som meddelte ham, at han for Fremtiden var fritaget for at aflægge hende flere Sygesøg.

Ingrid mødte ham kort efter. Han standsede og talte med hende, paalagde hende igen at være stærk og beklagede, at han jo nu var afskaaret fra at kunne være hende til Hjælp. —

Tone havde ikke besøgt dem saa ofte som ellers. Hun havde læst Korrektur paa sin Bog og havde ikke haft Tid. Nu var hun færdig, og nu kom hun.

Hun kom netop, da Ingrid stod i Loggiaen og forlangte — ligefrem forlangte, at Fasteren skulde gaa en Tur.

Det var naturligvis nok meget galt af Tone; men hun kunde ikke tie, og saa sagde hun:

— Skulde du ikke opgive det i Dag? Jeg — —

Et Blik fra Ingrid lukkede hendes Mund.

Turen blev alligevel opgivet, men Ingrid fik Tone med ovenpaa. Hun vilde tale med hende, tale uforbeholdent med hende, rigtig sige hende, som det var, og saa kunde hun ikke — hun undsaa sig. Ikke et Ord fik hun frem, hun knækkede blot sammen, straks efter at de var kommet inden for Døren.

Tone blev helt bestyrtet.

— Men hvad er der dog i Vejen heroppe? sagde hun og kærtegnede Venindens bøjede Nakke.

Og lidt efter:

— I to arme Mennesker! sagde hun.

— Hvorfor har du ogsaa svigtet os! klagede Ingrid.

— Aa nej — sagde Tone — sig ikke, at jeg har svigtet jer! Du ved jo godt, hvor travlt jeg har haft, og du ved jo ogsaa, hvad det betyder for mig, ved du ikke, Ingrid?

— Jo—o, men alligevel — —

— Nu kommer jeg hver Dag igen, trøstede Tone.

Men Ingrid sagde blot:

— Nu —

Og dét sagde hun saa haabløst, at hun lige saa godt kunde have sagt: Ja, men nu er det for sent. —

Tone holdt Ord, hun var deroppe hver eneste Dag.

Hun gik til og fra og paatog sig den vanskelige Opgave at være noget for dem begge.

Det var hende, der mildnede den Myndighed, som var kommet over Ingrid over for Fasteren, og hende, der skaffede Fru Sasse mere Ro. Men det var ogsaa hende, der endelig en Dag blev lukket helt ind i Ingrids Fortrolighed.

Det begyndte en Aften ved Stranden, det endte oppe paa Ingrids Værelse, mens Timerne gik, og en lun, lys Sommernat kom drivende i blaalig Skyggedis ude fra Havet mod Øst.

Tone havde sagt, mens de gik i Havstokkens faste, vaade Sand:

— Der er den store Ting i Vejen mellem dig og din Faster, at I egentlig slet ikke passer sammen.

Og Ingrid havde set ud, som om hun blev i aller højeste Grad pinlig berørt. Men saa havde hun vendt sig om mod Tone og havde sagt:

— Ja, du skulde have været mig.

Hun sagde det saadan, at Tone spurgte:

— Blev du vred paa mig?

Dertil havde Ingrid svaret:

— Nej, hvad skulde jeg blive vred over; det er noget, jeg har indset for længe siden.

Saa var det, at de gik hjem og op paa Ingrids Værelse, og dér sagde Ingrid:

— Det er saa underligt, men naar jeg tænker tilbage, saa synes jeg nu, at mellem Faster og mig har det stadig været saadan, at vi har maattet liste os om hinanden.

Hun saa op og mødte Tones Blik, blev ved at se paa hende, medens hun sagde:

— Faster har haft det for godt.

— Din Faster —

— Ja. Nu har jeg givet de andre Ret. Faster har ikke lært at tænke paa andre end sig selv.

— Hun tænkte da paa dig, dengang hun tog dig herud, sagde Tone en Smule skarpt.

Ingrid vendte sit Ansigt bort og sagde:

— Hvem ved?

Tone gjorde en Bevægelse i Stolen:

— Nu er du uretfærdig, Ingrid.

Et Øjeblik blev der en Pavse, saa sagde Ingrid:

— Du maa ikke tro, at det ikke har været mig forfærdelig svært at se Faster, som hun er; det har det, Tone. Og du maa heller ikke tro, at jeg har glemt den store Sorg, Faster engang har haft, nej — men hvis hun havde tænkt mindre paa sig selv, saa havde der vel været noget at leve for ogsaa for hende. Jeg ved ikke, men jeg synes ikke, at der findes dét Menneske, som har Lov til at trække sig helt ind i sig selv.

Ganske umotiveret sagde hun et Øjeblik efter:

— Faster har sagt mig, at jeg skal have alt efter hende.

— Aa — sagde Tone — hvor det var godt!

Ingrid rejste sig i det samme og gik hen og stillede sig i de aabne Glasdøre. Maanen var kommet frem, den gled stor og rund og rød op derude over Vandet — hun stod og saa over mod den.

Tone rejste sig ogsaa og kom hen og stod hos hende. Da saa Ingrid paa hende og sagde:

— Hvorfor skulde jeg vide det?

Det kom saa heftigt. Men Tones milde Stemme var der straks.

— Ingrid dog, hvis din Faster nu har villet glæde dig — eller blot dét, at hun har følt Trang til at sige dig det —

— Ja, eller til at binde mig.

— Binde dig —

— Ja, du kan tro, jeg mærker, at det var Meningen. Faster viser ofte, at hun tror at have Krav paa mig. Men jeg vil sige dig: hele dette dejlige Hjem, som skal være mit engang, er blevet mig et Bur. Jeg er som en fanget Fugl.

Pludselig hældede hun sig ind mod Dørkarmen og græd.

— Men Ingrid — Ingrid da — —

Tone stod og tog om hende og var selv grædefærdig.

— Og I holder jo dog saa meget af hinanden, sagde hun.

Men efter en ny Pavse kom det stærkt:

— Ingrid, du har nu alligevel kun tænkt paa de triste Stunder og glemt alt det lyse, I har haft sammen.

Paa én Gang tog Ingrid sig sammen.

— Det er Synd for dig — sagde hun — at vi slet ikke taler om, hvad der ligger dig mest paa Sinde.

— Aa — sagde Tone — jeg synes, mit Arbejde bli'r saa unyttigt, naar jeg tænker paa jer heroppe.

Senere sagde hun stiltfærdigt, men som om der laa en Overbevisning bag:

— Hvis nu Doktor Møller tager fejl.

Ingrid studsede.

— Ja, hvis din Faster nu virkelig er syg?

Ingrid tog sit Blik til sig.

— En Læge kan jo da tage fejl, Ingrid.

— Det er der ingen Grund til at tro, at han gør her, sagde Ingrid kort.

— Ja, ja, sagde Tone og bøjede af.

En Tid efter begyndte Fru Sasse at faa Besvimelsesanfald. Ingrid søgte Doktor Møller i Smug og sagde ham det. Men han sagde blot: De maa være forberedt paa, at Deres Faster simulerer.

Da det skete næste Gang, tog Ingrid det tilsyneladende roligt, hun sagde endogsaa:

— Kæmp imod, Faster Hillebert!

Hun havde Lines bebrejdende Øjne paa sig i det samme; men uden for Døren sagde hun:

— De maa ikke holde op med at støtte mig, Line! Hører De!

Endnu gik et Par Dage, saa — ved et Frokostmaal-tid lagde Fru Sasse pludselig sin venstre Albue op paa Bordet og støttede Panden i sin Haand. Hun klagede og

saa saa lidende ud, at Ingrid og Line begge paa én Gang løb hen til hende.

At dette var Alvor, forstod de; saadan ser ingen ud, som ikke er rigtig syg.

— Jeg kan ikke mer! brast det ud.

Men Ingrid bøjede sig ned over hende og sagde med et helt andet Tonefald end ellers:

— Du skal heller ikke.

Fru Sasse vilde bort fra Bordet. De hjalp hende, de gjorde alt, hvad hun vilde.

I Loggiaen fik de hende til Sæde. Ingrid græd.

— Hvad græder du for? spurgte Fasteren.

Da gik hun hastigt derfra.

Line kom et Øjeblik efter gennem Havestuen. Hun saa Ingrid og gik hen til hende.

— Frøken Ingrid —

— Ja.

— Vi har jo nok mærket, at der er kommet noget mellem Dem og Fruen, men man er jo ikke inde i det, og det — jeg vilde bare sige, at det gaar saamænd nok, saa meget som Fruen holder af Dem, Frøken Ingrid.

Der lød en Klokke i det samme.

— Fruen kalder! Gaar Frøkenen eller skal jeg?

De gik begge derud.

Fru Sasse havde rejst sig og stod og støttede sig til Stoleryggen.

— Der maa nu være noget her — sagde hun og tog sig til højre Side af Underlivet — jeg kan ikke taale at sidde i Dag.

— Hvad vil du da, Faster?

— Jeg vil hellere ligge lige ud. Ja, Tak! sagde hun, da hun saa, at Line allerede ordnede Liggestolens Puder.

Den Eftermiddag bestemtes det, at hun skulde lade sig undersøge af en Specialist. Og i Aftentimerne brast saa Skillevæggen mellem hende og Ingrid.

Det blev indrettet saadan, at en Læge kom ud fra København. Han fastslog, at der virkelig var en Svulst og tilraadde en Operation. Han havde selv Klinik, men havde alt optaget for Tiden. Da han ikke antog, at det var absolut nødvendigt at fjerne Svulsten straks, blev det til, at Fru Sasse skulde blive derude i Ro, til han kunde skaffe Plads.

Den Tid, der nu kom, blev anderledes end nogen anden Tid havde været. Alle mærkede de, at den for Fru Sasses Vedkommende var en eneste stille Afsked, og pludselig skønnede de, at hun hang mere ved alt derude, end de eller hun selv havde anet.

Og Ingrid — ja, nu var der blot det ene, at hun ikke skulde miste FASTEREN Saa hellere bundet end blive alene — helt alene.

Og hun bad sin FASTER om ikke at være vred paa nogen af dem, fordi de tidligere havde plaget hende — ja, havde ladet hende leve en Tid i et fuldstændigt Martyrium.

Hun bad — og saadan var Ingrid — hun bad om Forladelse for meget af det, hun aldrig havde været Skyld i — hun tog alt paa sig, nu da hun ikke vidste, om hun kun skulde tælle Samværet med FASTER HILLEBERT i DAGE — faa DAGE endnu.

Og saadan var Ingrid ogsaa, at hun i sin Vaande fik dannet sig et helt nyt Billed af sin FASTER. Og hun sagde:

— FASTER, der er ingen som du! Ingen, der vilde have tænkt paa en forældreløs som du — —

Med et lille, baade mildt og bittert Smil tog Fru Sasse mod alle de gode Ord og det unge Hjertes pludselig tilbagevendende Kærlighed.

Og med det samme Smil saa hun sine Folk færdes om sig. Hun blev fra det almindelige Menneske med de mange Fejl hævet op til at være: den bedste Tante, den bedste Frue, — —

Dette gjorde hende meget overbærende, meget venlig. Hun var uhyre nem at gøre noget for i denne Tid.

De græd over det, og Line sagde: Det er meget sværere for os nu, end dengang Fruen var vanskelig; for nu kan vi aldrig mer blive vrede over Urimeligheder.

Lige i den Tid, Tone ventede sin Bog anmeldt, blev Fru Sasse opereret. Den første Kritik kom samme Morgen, Operationen fandt Sted. Tone løb den hurtigt igenem, inden hun gik hjemmefra for at træffe Ingrid ved Klinikporten. Hendes Sind var delt i Glæde og Ængstelse.

Den, der aldrig har staaet paa en Hospitalsgang og ventet uden for en lukket Dør, vil ikke kunne forstaa den Spænding, de to unge Piger var i.

Nogle Sygeplejersker mødtes paa den lange Gang. De havde en overstrømmende morsom Meddelelse til hinanden.

. . . . Aa, at de Mennesker kunde le, naar der maaske laa én i deres Nærhed, som skulde dø!

Ingrid og Tone trak sig tilbage i en Vinduesfordybning.

— Maa vi snart komme ind? spurgte de lidt efter en Sygeplejerske, der kom ud fra Fru Sasses Værelse.

— Saa snart Fruen er kommet til sig selv, men endnu — —

— Endnu — er Faster ikke vaagnet endnu? Aa, men saa dør hun vel?

— Ingrid! Tone lagde sin Arm om hendes Liv.

Og saa var det til hende, Sygeplejersken sagde:

— De maa endelig være rolige; det varer ofte meget længer. Professoren er tilfreds, og saa kan vi andre ogsaa være det.

Hun sagde det med et varmt Blik til Ingrid og gik fra dem.

De ventede en hel Time, inden de slap ind.

Lige i Hælene paa hinanden kom de hen til Sengen. Fru Sasse løftede de trætte Øjenlaag og saa op.

— Begge — sagde hun og prøvede et Smil, men fik kun en sær Stramning i den ene Mundvig.

Lidt efter saa det ud, som om hun vilde tale igen.

— Træt, sagde hun og var saa pludselig ikke mer til at komme i Forbindelse med.

De maatte ikke blive der. Da de igen stod ude paa Gangen, var det, som om ingen af dem vidste, hvad de nu skulde gøre. De stod og saa saa raadvilde ud.

Folk kom og gik, der var en evig Færdsel.

Ingrid trak Tone hen i den samme Vinduesfordybning, hvor de havde staaet før. Der stod de og saa ned i en betonlagt Gaard, hvor en lille Græsplæne og et Blomsterbed brød den graa Ensformighed.

Tone fandt pludselig paa at sige:

— Spørg Forstanderinden, om du ikke maa faa Lov at blive her i Nat!

Ingrid saa ud, som om hun ikke havde opfattet, hvad der blev sagt.

— Skal jeg spørge? sagde Tone, men fik alligevel Ingrid til at gøre Forsøget.

Tossede Ingrid! da hun stod uden for Forstanderindens Kontor, sagde hun til sig selv: Faar jeg Lov, betyder det, at Faster ikke kan leve.

Hun ønskede nu ligefrem, at det maatte blive nægtet hende, men — hun fik Lov.

Inden Aften hjalp Tone hende derind. De var nu begge aldeles overbevist om, at det gik mod Døden. —

Tone tog derfra, og Ingrid blev ene, saa knugende ene i denne fremmede Stue — Sygeplejerskernes Dagligstue, hvor hun skulde ligge paa en Chaiselong.

Mellem to Husgavle saa hun en Striбе af en safranfarvet Aftenhimmel. Hun kom til at tænke paa den frie Himmelstrækning bag Haven i Villingerød, og der steg en næsten vild Længsel op i hende efter alt i Hjemmet.

I denne stille, første Skumring derinde dukkede ogsaa Minderne frem om de tre Dødsfald, hun kunde huske. Først Farmoderens, saa Fasterens, saa Marcus Nietes. Og saa var der et Spørgsmaal, hun en Gang var kom-

met med, men aldrig havde faaet besvaret: Hvor gaar de døde hen?

.... Hvor gaar FASTER hen, hvis hun dør? Hvor gik de andre hen — ja, hvor er alle de gaaet hen, som ikke mer er mellem os? Er de — kan det være muligt, at de er slettet helt ud? . . .

En Sygeplejerske kom ind og hentede Forbindings-sager fra et stort Glasskab ved den ene Væg.

— Plejer De Fru Sasse? spurgte Ingrid.

— Nej, Frøken.

— Saa ved De vel ikke, hvordan det gaar?

— Nej, men jeg vil saa gerne spørge ad.

— Tak, det skal De ikke; jeg har spurgt saa ofte, at det vist ikke er værd.

Hun blev igen alene, vendte sig mod Vinduet og saa nu ikke mer den safrangule Himmelstriben. I Stedet for den lyste en Gaslygte op mellem Husene. Dens Flamme blafrede i Vinden, laa vandret, saa til én Side og saa til en anden, rejste sig igen og lyste roligt et Øjeblik — stadig det samme om og om igen.

En nærliggende Kirkes Taarnur slog syv, langsomme Slag.

— Frøken Funcke —

Ingrid vendte sig raskt om.

— Deres Tante har spurgt efter Dem.

Det var Forstanderinden, som var kommet og stod lige ved hende.

— Kom — sagde hun venligt — De maa gerne gaa derind.

Hun fulgte hende til Døren, lod hende gaa alene ind og lukkede lydløst efter hende.

I det Øjeblik Ingrid hørte Laasen glide i Leje, kom der saa stor en Angst over hende, at hun kunde have skreget.

Ved Sengen lyste en lille Lampe under en mørkegrøn Skærm. Der var saa stille, at den stadige Kogen i Beholderens Petroleum hørtes meget tydeligt.

Ingrid saa paa det hvide, hvide Ansigt henne paa Puden.

..... Levede Faster Hillebert? Eller havde de kaldt paa hende, fordi

Baglæns veg hun tilbage til Døren, naaede den, støttede sig til den og rystede over hele Legemet.

Hun følte Trang til at bede Hun bede! Fra hun var ganske ung, havde hun ikke gjort det. Far bad ikke, det vidste hun, og Faster Hillebert hvad kendte hun til det hos hende? De havde jo aldrig talt om — om ham, man beder til

..... Men nu

..... Du evige Gud

..... Der var noget om, at man ikke skulde bruge mange Ord, bare faa og varme, selv om de saa kun var fattige og famlende, de skulde nok naa frem

Ingrid bad lige med ét uden at tro uden at haabe, bad som i et Skrig af Nød Tag hende ikke bort, Herre —!

Andet ikke. Ikke et eneste Ord til, og dette kun den ene Gang.

Næste Dag blev det sagt hende, at hun maatte være forberedt paa at miste sin Faster.

Det var Doktor Hansen, Reservelægen, som sagde hende det. Han gjorde det saa hensynsfuldt, han kunde — han var endda selv saa bevæget, at hun syntes, der glimrede noget vaadt i hans Øjne.

— Alt, hvad vi kan gøre for Deres Faster, skal blive gjort, sagde han.

Ingrid havde kun et Nik til Svar.

Saa traadte han helt hen til hende, lagde sin Haand over hendes og sagde:

— Jeg ved, hvor svært det er. Jeg mistede en kær Søster for en Maaned siden.

Nu saa Ingrid op.

— De —

— Ja.

— Og nu er De saa rolig?

- Ja, hun lærte mig at være det.
 — Aa — sagde Ingrid — saa havde hun vel sin Tro i Behold?
 — Ja, hun — hun troede for os alle.
 — For os alle —

Der blev kaldt paa ham — han maatte skynde sig bort. Men Ingrid stod tilbage og tænkte paa hans sidste, underlige Ord.

. Hvad havde han ment? Kunde et Menneske tro andre frem til Troen? Eller var det bare noget, han havde sagt, som man siger saa meget? Nej, dertil havde hans Øjnes Udtryk ikke passet Men hvad saa? Hvordan var det? Stod der ikke noget om en Tro, der kunde flytte Bjerge? Det var vel den, der mentes da? Aa — havde dog Faster Hillebert haft den Tro! Eller havde hun selv haft den, saa hun havde kunnet hjælpe Faster Hillebert!

Uden for Vinduet kvidrede nogle Spurve i den Efeu, som slyngede sig op ad Huset, og Formiddagssolen kastede et lyst Skær over Klinikgangen. Der var grønne Planter og magelige Kurvestole, et Forsøg paa Hygge Hygge her, hvor hver Dør førte ind til Lidelser

En Sygeplejerske kom hen, lagde en Avis paa et Bord og gik igen. Ingrid saa Tones Navn — en Anmeldelse kaldte hendes Bog »det bedste i sin Art«, ja, hilste ligefrem denne ny Ungdomsforfatter velkommen. Ingrid maatte læse den ret udførlige Artikel to Gange, før hun havde helt Rede paa, hvad der stod.

I den modsatte Ende af Gangen gik den store Dobbeltdør næsten ustandselig, der var stærk Færdsel ud og ind. Ingrid hørte de mange Trin om sig, men saa ikke op. Derfor havde hun heller ikke set, at Tone var kommet ind mellem de andre besøgende. Hun vidste ikke, at hun var der, før hun stod hos hende.

— Er det dig! sagde hun og lagde Avisen fra sig.

Straks da hun havde gjort det, lagde hun sin Haand paa Tones Skulder, saa hende ind i Øjnene og sagde:

— Jeg læste Berlingskes Anmeldelse. Hvor det er rart for dig!

Det lysnede i Tones lille, bedrøvede Ansigt.

— Tak! sagde hun, men fik i det samme de dybt alvorlige, de bekymrede Træk, som hun og Ingrid var saa vant til at se hos hinanden i denne Tid.

Og da sagde Ingrid pludselig med brudt Stemme.

— Aa Tone — —

Mer fik hun ikke sagt.

— Er det meget daarligt, Ingrid?

Ingrid nikkede kun, og de gik sammen ind til Festeren.

Et Øjeblik var Tone derinde, saa kunde hun ikke skjule sin Bevægelse og maatte gaa. Ingrid blev.

— Skal jeg dø? spurgte Fru Sasse.

Ingrid rettede noget ved hendes Hovedgærde og tvang sig til at være rolig.

— Er jeg ikke syg nok maaske?

Ingrid svarede ikke; men lidt efter sagde hun underligt stille og langsomt:

— Turde du dø, Faster Hillebert?

Fru Sasse hviskede:

— Ja, Ingrid.

Saa kom Ingrids andet Spørgsmaal:

— Har du da din Tro i Orden?

— Tro —

Saa et Ophold, og saa som i et Udbrud:

— Ingen ved, hvor jeg længes efter at faa Fred!

Ingrid var der igen.

— Skulde det være nok, Faster?

Der løb en Taare ned ad Fru Sasses Kind, da hun sagde:

— Ja, for mig er det nok.

Men længe efter kom det, og da var det, som om hun talte til sig selv:

— Jeg har ikke gjort noget ondt med Vilje.

Ingrid saa overrasket paa hende.

— Hvorfor siger du det, Faster Hillebert?

— Jo, for — hvem er sikker paa det, som — som er skjult for os.

Der blev saa stille. Fru Sasse talte ikke mer, og hun saa nu saadan ud, at Ingrid ikke turde spørge.

Dagene gik. Ingrid kunde ikke blive paa Klinikken, og da hun heller ikke kunde bo hos Skovs, maatte hun leje sig ind i et Pensionat. Nu skulde hun altsaa bort fra Faster Hillebert hver Aften, men det var meget svært for hende — Lyden af den Klinikport, som faldt til efter hende, vilde hun da nok huske hele sit Liv

Alle Dage var ens — alle sene Aftener næsten uudholdelige.

— Havde jeg ikke dig — sagde hun til Tone — ved jeg slet ikke, hvordan det skulde gaa mig. —

Der ramte dem noget, som nær havde overvældet Ingrid. En Dag udeblev Tone, og da Ingrid kom ind i Pensionatet, laa der et Kort fra hende. Paa det havde hun skrevet:

Kære Ingrid! Du skal ikke vente mig de første Dage; det blev pludselig galt igen med mine Øjne, og nu maa jeg ikke gaa ud. Jeg gør alt, hvad jeg kan, for at det skal blive bedre, men Ingrid, det kunde ikke være kommet paa en uheldigere Tid. Og hvad nu? Her kommer du vel ikke og ser til mig? Men saa maa du skrive! Ja, lad mig dog ikke være uvidende om, hvordan det gaar din Faster.

De kærligste Hilsener fra

Tone.

Næste Aften havde Klinikforstanderinden siddet og talt med Ingrid. Lige med ét havde hun set vist paa hende og sagt: De skal tage et Sovepulver, naar De gaar i Seng i Aften. De maa se at falde helt til Ro. Men Ingrid havde sagt: Lad det være til senere. Jeg kan ikke — jeg vil ikke i disse Nætter; tænk, om jeg blev kaldt herind, og jeg saa var saa søvndrukken, at jeg hverken kunde sanse eller samle? —

Det blev Nat. Ingrid havde været i Seng, men kunde ikke sove og sad nu og skrev til Tone:

— Vær blot rolig og stærk, kan jeg gaa fra FASTER i Morgen, kommer jeg ud til dig. Og nu maa du ikke blive nervøs over, hvordan Mødet skal blive med din Stedmor. Du skal se, det gaar nok! Og én Ting til: Alt, hvad der staar i min Magt, skal blive gjort for at lette dig dine Mørkedage.

Ingrid.

En ny Dag brød frem.

— Hvad er der sket med Fruen — sagde Professoren — i Dag er det jo bedre.

Og hen paa Dagen, da Doktor Hansen kom, sagde han til Ingrid:

— Der er virkelig indtraadt en forbavsende Bedring. Holder den sig, kommer Deres FASTER over det.

Men fra det Øjeblik havde Ingrid en god Del af hans Tanker; for aldrig nogen Sinde havde han set et saa straalende Udtryk i to Øjne som det, der havde lyst op i hendes.

Ingrid havde sin Gang mellem syge Mennesker. Først mellem FASTEREN og Tone, saa ind og ud af Dørene paa Klinikkenes øvrige Sygestuer. Al Slaphed var et overstaaet Stadium, der var Brug for hende, og — hun tog fat. Hun havde en vidunderlig Evne til at bringe Lys med sig ind bag fire trange Vægge — alle syntes om hende.

Med Fru Sasse talte hun om en Fremtid uden Skygger, én i en rigtig stor, dyb Forstaaelse. — Det skulde blive som mellem en god Mor og et godt Barn. —

Men med Tone talte hun om alt det, der kunde gøres for Penge for at helbrede et Par syge Øjne. Og det var lige meget, hvad det skulde koste — lige meget, om Tonnes Far ikke havde Raad; FASTER Hillebert havde det, og FASTER vilde saa inderlig gerne være med her, hvor det gjaldt alt for Tone. —

Ugerne gik. Disse lange, lange Uger, hvor Kræfter, som skulde komme, ikke kom.

Doktor Hansen havde faaet en ualmindelig Interesse for Ingrids Faster. Han kom jævnlig ind til de to Damer, sad hos dem og talte med dem.

Han var saa hensynsfuld, saa opfindsom. Ingrid havde aldrig tænkt sig, at der kunde gøres saa meget for at lette en syg Tilværelsen. De var i lang Tid to om at rose ham.

Da gik det en Dag op for Fru Sasse, at han jo nok talte mest med hende, men — saa mest paa Ingrid. Og saa blev hun pludselig utaalmodig og vilde hjem.

Det var hende ikke muligt at være som ellers — der kom Dage, da den unge Læge næsten var hende imod.

Hun begyndte nu at iagttage Ingrid. Men dér var intet at mærke; den rolige Varme, der var kommet i hendes Væsen, tog alt op i sig, saa en særskilt Følelse ikke var til at skelne.

Dette brugte Fru Sasse i sit stille Sind som Undskyldning, da hun overraskede Ingrid med et Gavebrev paa alt sit. Det passede netop saadan, at den Dag Fru Sasse var oppe første Gang, kunde hun overgive Ingrid Dokumentet, tinglæst — i fuldkommen Orden.

Ingrid sad aldeles stum og saa paa det store Ark, saa op og mødte sin Fasters Blik.

— Men Faster! var det eneste, hun sagde.

En dyb Rødme fo'r over Fru Sasses Ansigt, men i det samme havde hun to Arme om sin Hals og Ingrids Stemme i sit Øre.

— Hvorfor har du dog gjort det?

Lidt efter rykkede det saa underligt i Ingrid.

Da løsnede Fru Sasse hendes Arme og trak hende frem foran sig.

— Du græder jo, Barn!

Men Ingrid sagde stille:

— Det betyder ikke noget — det er — det er ingenting.

Fasteren sagde, som om det gjaldt alt for hende:

— Ingrid, jeg kan ikke forklare hvorfor; der var saa mange Grunde, og — ikke sandt, mellem os to — det er jo lige meget mellem os, hvem af os, der har det hele — er det ikke — du — — Ingrid — —

Hun kunde pludselig ikke faa sagt mer, hun bare knugede Niecen ind til sig.

Efter det blev deres Samtaler noget anderledes, end de havde været før. Nu taltes der meget om Penge, Obligationer, Bankbøger — Ingrid trængte til saa mange Oplysninger.

— Det har altid ærgret mig — sagde Fru Sasse — at der skal gives saa meget i Arveafgift. Faar du nogen Sinde den rette Forstand paa Penge, vil du kunne forstaa mig.

Da var det, Ingrid bøjede sig frem og tog hendes Haand i sin.

— Ja, men Faster, jeg synes en Gang imellem, at det var ganske andre Ting, vi to skulde tale om.

— Andre Ting —

— Ja, Faster Hillebert — du, der var Døden saa nær.

— Det har du ikke af dig selv, kom det skarpt.

Ingrid bøjede Hovedet og svarede ikke. Der faldt en varm Draabe ned paa Fasterens Haand.

. . . . Den Draabe — hvad talte den ikke om? Men, hvor langt var da Ingrid inde i det med ham

Som om en kold Haand tog ind om hendes Hjerte, saadan var den Følelse, der isnede Fru Sasse, saa hun sad stiv i sine Puder, i den magelige Lænestol, og stirrede ud i den graa Dag.

Otte Uger efter Operationen, i Aarets mørkeste Maa-
ned, fik hun Lov at rejse hjem.

Ingrid gik ind til Skovs samme Dag, det var blevet bestemt.

— Aa — sagde Tone, som sad uvirksom og med næsten helt sorte Briller — hvem der kunde have fulgt jer —!

Men hendes Stedmor sagde:

— Nu synes jeg ikke, du skulde beklage dig. Du har det jo snart helt godt, og du ved jo, at du selv skal rejse.

— Skal Tone rejse?

— Ja, det blev bestemt i Gaar. Det har jo været en bedrøvelig Tid for det Skind, og nu har Lægen raadet til en Forandring af Opholdssted. Jeg tænker, hun kommer til Norge.

Ingrid kunde ikke dy sig og sagde:

— Norge — det var da et løjerligt Sted, naar man har svage Øjne.

Fru Skov saa til hende.

— Baade Øjenlægen og vor Huslæge er enige, Frøken Funcke.

— De mener, at jeg kan komme af Sted allerede om fjorten Dage, sagde Tone.

Men da Ingrid brød op, sagde hun:

— Jeg vilde meget hellere have været til Villingerød. Fra hende gik Ingrid ud til Fabrikken for at komme til at tale med Tones Far. Hun traf ham ikke. Saa skrev hun.

Hun skrev om alle de Grunde, hun mente, der var for hellere at vælge Villingerød end Norge. Men — Sva-
ret blev ikke efter hendes Ønske. Hr. Skov skrev:

De skal rigtig have Tak, kære Frøken Funcke, fordi De og Deres Faster altid er saa gode mod min lille Pige. Men Deres Tilbud maa jeg desværre afslaa. Tone vil antagelig nok have endnu bedre af Fjeldluften end af Luften ved Stranden. Saa mener jeg ogsaa, at det vilde være hende til Gavn, om hun kunde faa helt nye Indtryk. Det træffer sig desuden saa heldigt, at hun kan faa Rejseselskab derop.

Øjenlægen har selv raadet til dette, hvad skal

man saa andet end prøve? De forstaar jo nok, at jeg i dette Tilfælde gør, hvad han mener, er det rette?

Med Hilsen til Fruen og Dem selv, er jeg Deres oprigtig forbundne

Carl Christian Skov.

To Dage efter tog Ingrid og Tone Afsked med hinanden. Og saa forlod Fru Sasse Klinikken.

Doktor Hansen havde faaet det indrettet saadan, at han tog ud til Villingerød en Gang om Maaneden for at tilse Fru Sasse.

Da han havde været der tre Gange, var Foraaret kommet. Han elskede Naturen og havde ikke mer nogen Hast med at komme af Sted igen. Saa blev han derude for første Gang en hel Dag.

Ingrid gik med ham overalt, hvor hun vidste, at der var noget smukt at se. Sammen fandt de Aarets første Blomster og smaa, spæde Knopper paa Havens Buske.

Doktoren talte med Begejstring om Livet — alt Liv, ogsaa Menneskets. Og fordi hans rige Sind var i alle hans Ord, talte han sig den Dag ind i Ingrids Tilværelse, saa der paa Trods af alle, faste Forsætter blussede dét op i hende, hun ikke turde give Navn.

Det kom som en hel Forfærdelse over hende, da hun indsaa, at herefter vilde hun ikke kunne lyve for sig selv.

. . . . Vilde hun kunne det for h a m?

Doktor Hansen talte meget, men fik pludselig Indtryk af, at hun var blevet adspredt. Saa tav han.

Hun standsede og plukkede en Erantis. Han bad om at maatte faa den, og hun gav ham den.

— Synger De? spurgte hun umotiveret og undrede sig over sig selv.

— Nej, jeg har ikke Tone i Livet.

Han havde nok svaret straks, men paa Tonefaldet mærkede hun, at h a n ogsaa fandt hendes Spørgsmaal sært i Øjeblikket.

. . . . Hvis hun ikke havde spurgt, hvad saa? Hans Øjnes Udtryk nej, hun turde da vist aldrig mer være alene med ham

— Faster venter vist paa os, sagde hun og førte ham igen op mod Huset.

Hele Resten af Dagen tumlede Tankerne i hendes Hoved, men først om Aftenen, da hun var kommet op paa sit Værelse, gav hun sig dem helt i Vold.

.... Kunde hun lukke sig ude fra al Livets Glæde? ... Kunde hun

.... Ja, og ja igen — men ikke, at hun kunde, nej, at hun skulde

.... Og hvis hun ikke gjorde det, saa var Faster Hillebert altsaa afhængig af hende

.... Faster Hillebert afhængig

At hun i Virkeligheden var det nu, betød jo intet. Det vilde først komme til at betyde noget, hvis hun blev gift, men — dét maatte ikke ske

Hvor var det godt, Ingrid aldrig fik set saa klart i det Forhold, at hun skønnede, naar Fru Sasse havde ordnet dette. Saa havde hun jo ogsaa gættet mer end det, og saa havde Bitterheden været der. —

Sommeren igennem kæmpede hun tappert, følte sig ofte stærk nok til at overvinde sig selv, følte sig ogsaa af og til saa usselig svag, at der ikke paa hele den vide Jord fandtes et eneste Menneske saa vankelmødigt som hun.

Vente ham vilde hun ikke, og alligevel gjorde hun det. Hun vidste saa godt, at han ikke mer kom for Fasterens Skyld, men — hvor foragtede hun sig selv, fordi hun stadig lod ham komme.

.... Skulde hun ikke hellere sige ham alt, som det var? Jo, men — hun kunde ikke hun kunde ikke stænge for sin Lykke. Og — havde hun da ikke samme Ret som andre unge

.... Og Faster Hillebert — du, der selv har levet i din Lykke som i en hel anden Verden, mon du dog ikke kunde forstaa mig

Stadig, stadig det samme om og om igen. Først Venen, saa sit eget, saa Fasteren. Men kun til sig selv talte hun, ikke til ham og — ikke til hende.

Og altid var hun som den bedste Datter. Hun fordoblede sin Omhu for Fru Sasse i brødetung Bevidsthed om, at hun gjorde Synd mod hende, og alt imens kom der noget i hendes Væsen over for Doktoren — over for alle, som gjorde hende ganske ualmindelig indtagende.

Hvor hun var, kom der i denne Tid aldrig en Mistemning. Men — Fru Sasse havde mange, vaagne Nætter for hendes Skyld.

Tone befandt sig vel i Norge og ønskede ikke at komme hjem. Hun skrev:

— Jeg har truffet en henrivende, fin, gammel Dame: Majorinde Hansteen fra Store Klevel. Hun og jeg er blevet saa gode Venner, og nu har Far givet mig Lov til at rejse med hende ud paa Gaarden. Du ved ikke, hvor jeg glæder mig.

Hvis du ønsker en Beskrivelse af Majorinden, saa tænk blot paa din egen Farmor; saadan som du har beskrevet mig hende, saadan omtrent er min nye »gamle« Veninde.

Hun har en Søn, som er Billedhugger. Ham har jeg ikke set endnu; han er hjemme paa Gaarden for Tiden. Men jeg har hørt om ham, og hvis han blot er halvt saa udmærket som det, jeg nu kender til ham, saa er han vist ikke saa lidt bedre end de fleste unge Mænd.

Med mine Øjne gaar det godt. Jeg ser helt menneskelig ud igen. Majorinden siger, at jeg er »vakker«, men hun ser vist gennem for svage Brillen. Jeg tror, hun har vanskeligt ved at finde Skavanker og Fejl hos andre end sig selv, og dér er netop saa faa.

Skriv lidt ofte til mig om alt hos jer! Du kan tro, at selv om jeg vil faa det aldrig saa godt paa Store Klevel, kommer jeg til at længes efter jer —

Tone var altsaa borte, og Sommeren blev derfor meget forskellig fra de senere Somre, hvor hun kom og gik

og var som hjemme hos Fru Sasse. Men — saa underligt kan det gaa — Ingrid var egentlig glad ved ikke at have hende om sig for Tiden. —

Og Sommeren gik, og Efteraaret bar den til Graaven med alle skiftende Farver og graa Spinds flyvende Faner. —

Det var længe siden, Doktoren havde været derude. Det var saa længe siden, at Ingrid begyndte at undre sig.

Hver Dag tænkte hun: I Dag kommer han. Hver Aften sad hun paa sit Værelse og havde ventet ham for-gæves.

Ofte sagde hun til sig selv, at det var det bedste, dersom han ikke kom mer — aldrig kom der mer, men ønske det gjorde hun ikke, tværtimod — hun længtes, kaldte ham derud i sin Tanke. —

Hun mødte ham en Dag ved Indkørselen. Det gav et helt Sæt i hende — hun havde lige tænkt paa ham, og nu var han der altsaa.

Han lo og sagde:

— Nu slipper De mig ikke saa let, Frøken Funcke; jeg har endelig faaet Ferie. Og ved De, hvor jeg har lejet mig ind? Paa Hulerød Kro.

Hun blev saa underlig, baade rød og bleg Hulerød Kro En anden før ham havde jo ogsaa boet dér

Hun bød ham indenfor.

— Nej, i Dag ikke. Skulde de ikke Tur? — Skal vi gaa til Stranden sammen?

Ingrid traadte ud paa Vejen. Et Vindpust rejste en Støvsky, der kom lige imod dem. Hun bøjede Hovedet og stred sig frem.

Doktor Hansen var paa Siden af hende, men kunde ikke se hendes Ansigt, hvor megen Umage han saa end gjorde sig.

Det kom hende selv saa til Pas — hun gik jo og overvejede, om hun dog ikke i Dag — nu — skulde kunne faa sagt Ja, hvad og hvordan

De kom ned i Strandkanten og gik nordpaa i Sandet — stadig nordpaa —

Han standsede under Brinken ved Dronningekløften.
— Frøken Funcke —

Blodet kom og gik i hendes Kinder, da hun mødte hans Blik. Men inden han fik sagt mer, sagde hun hurtigt, med Hjerteslaget i hvert Ord:

— Doktor Hansen, hvad De saa end vil tænke om mig, saa — saa maa De ikke komme herud mer.

— Jeg ikke —

Han saa fuldstændig overvældet paa hende.

— Ingrid — sagde han, men det var første Gang, han kaldte hende ved Fornavn — De staar jo og — og lyver for Dem selv.

Hun skiftede ikke Stilling, og hendes Ansigt skiftede ikke Udtryk.

— Jeg ved det — sagde han — jeg føler det. Og idet han traadte helt hen til hende, kom det ligesom i en uomstødelig, fast Overbevisning:

— De og jeg skal ikke skilles nu.

Han tog ud efter hendes Haand.

— Der er et eller andet, som er Skyld i Deres Ord, hvad det saa er. De vil aldrig kunne overbevise mig om, at det, de sagde mig, er Deres eget Ønske, for — for De elsker mig jo.

Han havde talt i stigende Bevægelse og knuget hendes Haand, saa det smertede. Nu slap han den, vendte sig fra hende, gik et Par Skridt bort, kom tilbage og sagde:

— Mon en Kvinde kan fornægte sig selv uden at tage Skade paa sin Sjæl — mon De kan det?

Han kom igen helt hen til hende — tættere end før.

— Gør ikke den Synd, Ingrid, hverken mod Dem selv eller mig!

Det rykkede i hende, men hun stod endnu i samme Stilling.

— De er jo ikke tankeløs — tværtimod, jeg har saa ofte mærket, hvor meget Livet har lært Dem. Men netop derfor — Ingrid — det vil slet ikke ligne Dem at lade en Sommer gaa paa denne Maade — jeg kunde fristes

til at sige: sammen med mig uden at vise mig, at Deres Sind ikke kom mig i Møde. —

Han maatte standse et Øjeblik, inden han kunde sige:
— Og De — De har længe vist mig det modsatte.

Pludselig kunde han ikke holde ud, at hun stod dér saa ubevægelig.

— Skal vi ikke gaa? spurgte han og lagde sin Haand paa hendes Arm.

Hun vendte sig viljeløs og gik med ham.

De havde kun gaaet faa Skridt, da han sagde:

— Hvis jeg nu kunde finde det rette Ord, saa jeg ikke saarede Dem, kunde jeg jo nok sige, hvad jeg tror: Deres Faster — —

— Aa, nej, Doktor Hansen — afbrød Ingrid hastigt — hende maa De ikke tro noget ondt om! Hun ved ikke — hun — hun har aldrig — —

Hun følte, hun havde vovet sig for langt ud og tav.

Han lod hende falde lidt til Ro, saa sagde han:

— Deres Faster har al min Sympati, ogsaa i dette Tilfælde. Det vil blive svært for hende at undvære Dem, men De — kære Ingrid — De er ved at gøre hende Uret, naar De ikke tror hende stor nok til at kunne se bort fra sit eget.

Han saa paa hende, bøjede sig frem og opdagede, at hendes Ansigt var blevet ældre, havde faaet nogle Furer, som han aldrig før havde set.

Det kæmpede forfærdeligt i hende.

— Men Ingrid — Ingrid dog!

Hvad Ret havde han til at gøre, hvad han gjorde nu — ingen, og alligevel slog han sine Arme om hende.

Endnu et Øjeblik, hvor hun stred for at kunne tale, og saa en stilsfærdig, jævn Beretning om alt fra Tiden lige efter hendes Fars Død til disse aller sidste Uger, hvor alt var, som hun sagde: ordnet saadan, at intet kunde gøres om.

De var igen begyndt at gaa. Han havde sin Arm under hendes, og hun fandt sig i det. De gik videre saadan, efter at hun havde betroet sig til ham, gik tavse videre — —

Saa var det, som om alt det, der ikke var lyst og ikke til at se igennem, brast ind over hende paa ny, og pludselig vidste hun ikke andet end at kalde paa ham.

— Aage, sagde hun lavt og klagende.

Hun maatte slaa sine Øjne ned i det samme for det lysende Blik, hun mødte.

Med sin Arm om hende sagde han:

— Dette kom vi to ikke ind i blot for at faa lukket en Dør op paa Klem, vær du vis paa det! Ser vi ingen Vej i Dag, saa finder vi maaske én i Morgen. Jeg tror det, Ingrid — se paa mig!

Hun gjorde det.

— Hvor har jeg ondt af dig, og af hende, sagde han.

Han havde faaet Ingrid saa vidt, at hun ikke mere sagde ham imod, men han mærkede godt, at dét ikke betød det samme som, at hun delte hans Haab.

Da de omsider gik hjemad, var de begge tavse. Han maatte kun følge hende et Stykke paa Vej — ingen derhjemme maatte se dem sammen i Dag.

Den Tid, Ingrid nu kom ind i, var delt mellem skjult Lykke og Uro og Usikkerhed. Det var hende en Pine, naar hendes Ven kom, men en større, hvis han blev derfra. Møde ham aabenlyst turde hun ikke, og hun følte sig helt elendig ved kun at kunne spadserere med ham, naar Mørket var faldet paa. Saa maatte hun ogsaa ofte omgaa Sandheden for at slippe hjemmefra, men dét var hendes Natur imod og gjorde ondt værre.

Var hun hos Fasteren, søgte hun alvorligt og redeligt at være hende til Opmuntring, men det var til Tider en Anstrengelse, som kunde være ved at sprænge hende.

Havde hun saa endda kunnet græde, men det var taareløse Dage; hun følte sig som under en sviende Brand i Færd med at fortørre og visne. —

Doktor Hansen var uegennyttig; han foreslog hende Gang paa Gang den simple Ordning ved et nyt Gavebrev at lade alt gaa tilbage til Fasteren.

Men Ingrid blev kun ved at sige: Nej, nej, det kan ikke gaa saa let.

Sidste Gang han talte med hende om dette, sagde hun:

— Hvad skal jeg dog gøre, Aage? Jeg synes, jeg foragter mig selv.

— Men, Ingrid, hvad er nu det? sagde han.

— Ja, hvad kan jeg for, at jeg nu engang ser paa alt, som jeg gør?

De stod lidt tavse, saa spurgte han:

— Skal jeg ikke tale med en Sagfører?

Men da blev hun ligesom helt ude af sig selv.

— For alt i Verden, nej, Aage! Du maa ikke blande en eneste fremmed ind i dette! Du maa ikke, hører du! Dersom du gør det, saa — —

Hun stoppede op, og saa kom det:

— Aa nej, hvorfor er ogsaa alt vort saa tungt —!

Han maatte love hende, at han aldrig vilde gøre et eneste Skridt i den Sag uden først at have talt med hende og — faaet hendes Samtykke.

Og nu var det altsaa kommet ind i Hjemmet i Villingerød dette forunderlige, som er: Kærlighed mellem Mand og Kvinde.

To Viljer vilde holde paa en Hemmelighed, som fire Øjne gjorde deres for at røbe. Var det mærkeligt, om én, der saa opmærksomt til, ikke mere blot havde en Mistanke, men virkelig vidste fuld Besked?

Fru Sasse ventede — —

.... Kommer de dog ikke og siger mig det?

.... Skal jeg maaske være den, der begynder? Nej — nej, det maa de selv om

Men de kom ikke.

Dagene gled bort. Solen skjulte sig, og Stormene jog igen over Landet og afklædte Træer og Buske. De tog mer end det, de tog Sommertidens Styrke og Mod fra mange Menneskers Sind.

Ingrid og hendes Ven mærkede det paa én Gang — de vidste ikke mer deres levende Raad, kunde ikke tæn-

ke paa at fortsætte paa denne Maade og — kunde ikke skilles.

Fru Sasse taalte ikke den Spænding, hun gik i, og alle de Tanker, som holdt hende vaagen om Natten. Saa tyede hun til Sovemidlerne. Tog først smaa Dosis, siden større — tog alt, hvad et Menneske tør byde sig selv. Men hun døvede ikke det, der pinte hende.

Hun tænkte meget paa de to unge, men mest paa sig selv. Og hun fik set alt sit uden Besmykkelse. Hele sit Liv, som det var ført derude, alle sine Handlinger. Egenkærligheden var i det alt sammen. Ja, selv det, som før havde været hende en Støtte under megen Uro, at hun ikke havde taget noget Forbehold, da hun udstedte Gavebrevet, laa nu som en hel Forbandelse over hende.

. . . . Hvorfor havde hun ikke gjort dét? Skamrødmens kom op i hendes Kinder, naar hun tænkte paa de Dage, det stod paa. Det er jo saadan, at man kun kan lyve for sig selv en begrænset Tid, og — den Tid var forbi for længe siden. Hun vidste det jo godt — hun havde villet, at Ingrid skulde føle sig moralsk forpligtet til aldrig at løse det Baand, hun strammede om hende. Dét var Sandheden.

Saa blev det da det daglige, store Spørgsmaal:

. . . . Vil Ingrid give efter? Har hun givet efter?

Og Svaret — ja, det blev dette:

. . . . Saa skal jeg altsaa blive afhængig af h a m — jeg! Leve af Naade

En Nat troede Fru Sasse, at hun vilde kunne tale med Ingrid, naar Dagen kom, men hun fik det ikke gjort. Tigge kunde hun ikke Hvordan i al Verden skulde hun faa sagt: Skal vi lade alt gaa om igen, saa faar jeg mit Hjem, mine Penge, og du faar din Ven

En anden Nat var dét mest fremme for hende, at Ingrids Gæld til hende var meget stor — var saa stor, at Ingrid egentlig aldrig kunde gøre nok for alt, hvad hun havde gjort for hende.

Men én Gang, hvor hun havde ligget og tænkt paa sin Mand, skar det som et Lyn ind i hendes Bevidsthed,

at det ikke var Pengene og alt det jordiske Gods, men hende selv, der var Stenen paa de unges Vej, den store Hindring for deres Samliv. Og da tabte hun Besindelsen.

Der var en stor Angst over hende, et Raab i hende om Hjælp — —

Mod Daggry var hun usigelig træt og saa ud, som om al Verdens Lidelse var gaaet hen over hende.

Ingrid blev helt bestyrtet, da hun saa hende.

— Bryd dig ikke om mig — sagde Fasteren — jeg har blot haft en daarlig Nat.

— Det har du altfor ofte, Faster Hillebert. Du taber jo de faa Kræfter, du har. Skal vi dog ikke gøre noget alvorligt for dig?

— Aa jo, maaske det bli'r nødvendigt, sagde Fru Sasse med et underligt Tonefald.

Ingrid studsede og vilde gerne have fanget hendes Blik, men da havde Fasteren allerede vendt sig bort.

De næste otte Dage maatte Ingrid næsten stadig hente hende ud fra Soveværelset, hvor hun allerede havde Ild i Kakkelovnen baade Dag og Nat. Hun sagde, at hun frøs, men Sandheden var den, at hun vilde være ene om Dagen og i let Negligé og — i Klæderne det meste af Natten.

Der var kommet noget fremmed over hende, noget fjernt — noget, som om hun idelig kaldte sine Tanker hjem fra lange Rejser. —

Ingrid skrev til sin Ven, som igen var i København:

— Det staar ikke godt til herude. Faster maa være syg igen. Kom, saa snart du kan! Og var vi ogsaa enige om, at vi ikke skulde ses ret ofte i Vinter, saa kom alligevel! Jeg synes ikke, jeg kan staa alene med dette — —

Ingrid talte med sin Faster om Foraaret, som — ja, det sagde hun virkelig — naar de tog det rigtig nøje ud, allerede kunde mærkes kort efter Jul. Hun talte som til et Barn.

Men Fru Sasse sagde:

— Foraaret, ja —! Naar det nu bli'r Foraar, saa skulde du lade Gartneren plante nye Roser i det store Plænebed.

— Jeg — sagde Ingrid — men, kæreste Faster, det forstaar du jo meget bedre!

— Det bli'r nu alligevel dig, der kommer til det, sagde Fru Sasse.

— Vil du da slet ikke mere hjælpe mig, Faster Hillebert?

Paa det fik hun ikke noget Svar. Men lidt efter gik Ingrid hen og lagde sin ene Arm om Fasteren, og da sagde hun:

— Du er saa trist, kunde du ikke sige mig, hvad der er i Vejen?

Og som Ingrid havde sagt for faa Øjeblikke siden, saadan sagde Fru Sasse nu:

— Jeg —

Dét Ord, sagt med den Betoning, drev alt Blodet op i Ingrids Kinder.

Saa gav Fasteren hende et Kys paa Kinden og skød hende lempeligt fra sig.

. . . . Var der en Lejlighed nu til at faa det sagt? Ingrid stod og ønskede, at hun havde haft Mod, men hun havde det ikke. —

Om Aftenen, da det var blæst op til en ren Orkan, sagde Fru Sasse:

— Hvis Doktor Hansen kommer herud snart, skulde du lade ham overnatte her. Det er ingen rar Aarstid at jage saadan frem og tilbage paa.

Ingrid var ved at springe op fra Stolen, hun sad paa, men betvang sig og sagde med usikker Stemme:

— Faster, du lader mig bestemme alt, men — kunde det ikke — ikke blive ved det gamle?

Henne fra Fru Sasses Plads lød det mildt og stille:

— Det gamle er jo ikke mer, lille Ingrid.

Næste Dag kom Doktor Hansen. Han blev meget forbavset over den Forandring, der var sket med Fru Sasse, og — over den næsten hjertelige Maade, hun bød ham velkommen paa.

— Du skal se — sagde han glad til Ingrid — det gaar nok! Nu er jeg vis paa, at det ordner sig.

Og pludselig saa de begge lyst paa det igen, endda saa lyst, at de fik Raad til at ødsle med Tiden og se den an.

Det var første Gang, han skulde overnatte derude — første Vinteraften, de sad sammen foran Havestuens store Kakkellovn, hvor Brændestykkerne knitrede.

Doktoren havde listet og lirket sig frem med Fru Sasse, saa hun havde fortalt et og andet fra sin Mands Tid. Der havde endogsaa af og til siddet et spinkelt, lille Smil om hendes Mund — for øvrigt ét, som lagde en sær Vemod over hendes Ansigt.

Ingrid maatte have hendes Haand i sin. Doktoren saa det og nikkede til dem.

Men Fru Sasse saa ind i Ilden og sagde:

— Dér slukkedes en klar, lille Flamme. Jeg har aldrig kunnet se Brændeild uden at tænke paa Menneskelivet: tændes — lyse en lille Stund og saa slukkes.

Straks efter saa hun over paa Doktoren og spurgte:

— Gør det ondt at dø?

Han trak paa Skuldrene.

— Man mener nej, men — hvem har prøvet det, som kan give os Svaret?

Fru Sasse saa igen ind i Ilden — tankefuld.

— Aa nej, saamænd — sagde hun — ofte gør det maaske nok saa ondt at leve.

Baade Ingrid og Doktor Hansen saa paa hende i det samme; der havde været noget i hendes Stemme, de ikke kendte.

Doktoren rejste sig.

— Sig mig engang, Fru Sasse, føler De Dem svagere i den sidste Tid?

Hun saa til Ingrid.

— Hun dér siger det.

Da han vilde tale igen, afværgede hun det og sagde en Smule utaalmodigt, at han skulde sætte sig og lade hende i Fred.

Ingrid talte om Julen — om, at den Tid, der var igen, snart kunde gaa. Og Doktoren — ja, pludselig talte han om sin Barndom, om sin Mor. Der var et Billede, hun altid havde brugt — han var kommet til at tænke paa det for lidt siden. Hun sagde: Vi er alle sammen paa Vej til et Moria. Det ligger og lyser for os — vi ser det, naar vi er rigtig gode, men onde Gerninger eller blot Tanker — bare det, at vi tænker ondt, skjuler det for os. Mor sagde, at vi skulde naa Toppen og bygge med paa Templet til Guds Ære.

Der var stille lidt, saa sagde Fru Sasse hen for sig:

— Moria —

Doktoren troede, hun havde glemt sin Børnelærdom og sagde:

— Jerusalems Tempel laa paa Morias Bjerg.

Hun sad tavs. De vidste ikke engang, om hun havde lagt Mærke til hans sidste Ord.

Men Ingrid sagde:

— Dér, paa Moria, skulde være saa dejligt.

Doktoren sendte hende et overrasket Blik.

— Ja — sagde hun — Farver og Guld og Elfenben og kostbare Stoffer, og udenfor, naar Søjleraderne var passeret, den blændende, klare Luft — —

Henne fra Fru Sasses Plads lød det:

— Alle sammen paa Vej — var det saadan, De sagde?

— Ja, Frue.

Ud fra Stilheden løftede Ingrids Stemme sig — langsomt:

Moria, du Tempelbærer,
skønt belyst, mens Solen stiger
langsomt op bag Moabs Bjerge —

Moria i Sydens Sommer,
Moria i Vintersne,
Moria med tætte Skarer
bedende for Syndeve — —

Hun standsede, kunde ikke huske mer.

Doktor Hansen var gaaet hen i Stuen, derfra spurgte han:

— Har De glemt Resten?

— Ja, sagde hun og saa ud, som om hun søgte i sin Hukommelse.

— Det var underligt — underligt, at jeg skulde høre dét igen — sagde han — Mor kunde det.

Og lidt efter, næsten klagende:

— Jeg har ogsaa glemt det.

Og igen efter et Øjebliks Forløb:

— Kunde De dog komme paa det, Frøken Funcke.

Hun stod stadig og anstrengte sin Hukommelse.

— Sig det igen! bad Fru Sasse.

Ingrid gjorde det. Og Fasteren sad og saa ind i Ilden.

Siden kom det stille:

— Men Doktor, saa de, der ikke har noget Moria —?

Han kom hen til Fru Sasse.

— Og De tror — sagde han — at der findes Mennesker uden en ubestemt Længsel?

Hun sad og saa hen for sig igen, sad saadan længe og sagde saa:

— Skulde dét være nok til at vinde frem engang?

Og da sagde han langsomt:

— Nok, nej, vel ikke dét, men Gud ved sikkert, hvor svært det er at være Menneske.

Fru Sasse saa op og mødte hans Blik.

— Men saa Templet, der skulde have været bygget, Doktor?

— Ja — sagde han — det faar vi maaske Hjælp til, naar Tiden kommer.

— Er dét at være rettroende, spurgte hun med et lille haabløst Smil om sin Mund.

— Det er at være barmhjertig — sagde han — og er det ikke utænkeligt, at Gud skulde være det mindre end — end en af os?

Hen for sig sagde Fru Sasse:

— Gud —

Doktoren syntes ikke, han turde sige mer — ikke i Øjeblikket; han havde faaet en Følelse af, at hun talte om sig selv — det var ogsaa derfor, han havde givet hende de gode Ord; hele hendes Udtryk havde været, som om hun var ude efter Hjælp.

Uagtet der strøg saa megen Alvor ind over dem den Aften — eller maaske netop derfor, faldt Ingrid til Ro i den Tanke, at som de tre havde haft det sammen nu, maatte de jo kunne faa det i Fremtiden. Dette kunde hun ikke komme fra; det var, som en Vej var vist hende.

Hun sagde det til sin Ven ved Sengetid, og han nænnede ikke at sige hende imod. —

Næste Morgen rejste han. Og da troede Ingrid endnu paa, at alt vilde blive godt.

En Dag gik over; saa kom han igen. Ingrid vendte hjem fra en Spadseretur, da hun mødte den Vogn, der havde kørt ham fra Stationen. Ham saa hun henne ved Opkørselen. Han stod som i dybe Tanker.

Først da hun var tæt ved ham, opdagede han hende, og da spurgte hun forskrækket:

— Hvad er der, Aage, du ser saa forandret ud?

Han svarede ikke, men tog hendes Arm og begyndte at gaa med hende. De gik ad Villingerød til.

— Tror du, at jeg altid vil det bedste for dig?

— Ja, sagde Ingrid, men blev alligevel mer urolig, end hun allerede var.

De gik videre i ny Tavshed, som Doktoren omsider brød, idet han sagde:

— Ingrid, er det virkelig din Mening, at din Fæder og vi skal bo sammen?

Et baade skuffet og forvirret Udtryk gled over hendes Ansigt.

Da sagde han:

— Kære, lille Ingrid, jeg kan med min bedste Vilje ikke se, at det skulde være det rette. Ja, du forstaar vel, at jeg er kommet til et andet Resultat —

Han standsede og løftede hendes bøjede Hoved.

— Ingrid, det — det maa ikke ske!

Hun sendte ham et angstfuldt Blik.

— Nej — sagde han — se ikke saadan paa mig! Det er jo dog os to — os to, Ingrid — —

— Du sagde mig ikke imod i Forgaars Aftes, sagde hun klagende, som om han havde gjort hende Fortræd.

Doktoren sagde blot:

— Ingrid — saa Ingrid —

Han havde igen sin Arm under hendes og gik med hende.

— Fryser du? spurgte han og trykkede hendes Arm ind til sig.

Hun rystede kun paa Hovedet.

— Lidt efter sagde han:

— Du maa ikke faa den Tanke, at jeg ikke forstaaer, hvor svært det vil blive for din Faster at undvære dig, men ingen ved jo bedre end hun, hvad det betyder, naar Kærligheden kommer til os Mennesker. Og — ikke sandt — selv har hun jo lidt under Modstand? Men tror du saa, at hun vilde lukke dig ude fra Lykken? Nej, meget snarere vilde hun — —

Ingrid frigjorde sin Arm, standsede brat og saa paa ham.

— Du kender ikke Faster — sagde hun og blev ved at se paa ham — du ved ikke, hvad det tunge Sind kan føre til — du — du kender ikke noget til, hvor bange vi kan være.

Inden han kunde faa sagt noget, havde hun spurgt:

— Aage, er Faster Hillebert dig imod?

Et trist, lille Smil viste sig om hans Mund, da han sagde:

— Hun er det ikke, det har du da nok mærket, Ingrid? — Men hun kan blive det, dersom vort Liv skulde indrettes paa at have hende mellem os bestandig.

De gik igen, gik ned mod Stranden i den graa Vinterdag under et begyndende Snevejr.

Derne i Havstokkens faste Sand, hvor ingen kunde se dem, kastede hun sig pludselig ind til ham og sagde:

— Hvad skal jeg gøre, hvis du ikke vil forstaa mig?

Det trak stærkt i Linierne om hendes Mund.

— Ingrid — Ingrid — kom det i et pludseligt Udbrud — det er vel ikke saadan, at du holder fast paa dette — stiller det som en Betingelse?

Hun skælvede, saa han maatte støtte hende. Noget Svar fik han ikke.

Saa begyndte han at tale, sagte, bøjet ned over det Hoved, der laa ind mod hans Skulder. Hans Ord var om en Kærlighed, der ikke kunde dø. Sol og Lys og Varme var i dem, en Elskers Glød, en Vens Mildhed, en god Mands nænsomme Styrke.

Men den dybe Alvor over hendes Træk jog de ikke paa Flugt. Den havde lagt hendes Pande i Folder og trukket en fremmed Linie helt hen i hendes Tinding. Han saa, da den tegnede sig, og vidste i samme Øjeblik, at hun var inde i noget, som hun ikke vilde slippe.

Og hun — ja, en enkelt Gang i Sommeren, der gik, naar hun havde været rigtig fortvivlet, havde hun anet, at det, som var over dem nu, maatte komme. Da havde hun blot forestillet sig, at hun vilde kæmpe for sin Fremtid — for ham med ham; men nu Se nu, hvordan hun blev lige med ét! . . . Gik hun ikke dér saa stum og stiv og kold

Han forstod hende ikke mer og sagde:

— Men, Ingrid, hvad er det, som er i Færd med at skyde sig op mellem os? Tal dog til mig!

Han kunde lige saa godt have henvendt sig til den Sten, han nu stødte til Side med sin Støvlenæse.

Endelig talte hun igen. Hun gjorde det staaende med sit Blik rettet ud over den blyfarvede Havflade, hvor lidt Is laa og drev. Hun sagde haabløst:

— Ja, saa maa vi vel skilles alligevel.

Det ramte ham som et Slag.

— Ingrid! kaldte han højt, uagtet han stod lige ved hende.

Han havde sin Arm om hende i det samme og spurgte endnu en Gang:

— Stiller du virkelig det med din FASTER som en Betingelse?

Et Øjeblik — saa kom hendes Ja.

Og straks efter, da hun saa Udtrykket i hans Ansigt, sagde hun:

— Jeg kan ikke svigte Faster. Jeg — jeg tør ikke.

Han formelig rev hende til sig.

— Ja, men saadan slipper jeg ikke dig.

— Jo, du gør, sagde hun unaturlig roligt.

Da løsnede han sit Tag og hulkede, tog sig sammen og sagde med en begyndende Vrede i sine Øjne:

— Saa havde det været bedre, om vi to aldrig havde mødt hinanden!

Efter det stod de der Side om Side og havde den tidlige Skumring drivende ind mod sig derudefra. Om dem var kun Lyd af Smaabølgernes Klingren med Grødisen inde ved Bredden, ellers Stilhed — dyb, knugende Stilhed.

Det rykkede i Doktoren. Han hulkede igen —

Ingrid rørte ved ham. Hun sagde noget, som han ikke opfattede, og nu hulkede hun selv.

De græd sammen. De kunde ikke skilles, men hun vilde det ligefuldt.

Med ét gik han fra hende —

Nogle faa Skridt, og han standsede og vendte sig om.

— Kaldte du? raabte han.

Men hun havde ikke kaldt. Hun havde ikke engang set efter ham, hun var gaaet hen og stod og støttede sig til den bratte Brink.

Han maatte tilbage igen.

— Kan du komme hjem alene? spurgte han.

Ingrid slog blot ud med Haanden og begyndte at gaa nordpaa.

Hun gik saa underligt — saa usikkert — —

Han gik efter hende, indhentede hende, rørte ved hende.

Da gjorde hun en Bevægelse fra ham. Om hun havde sagt noget, vidste han ikke, men han saa, hun skælvde.

Saa blev det alligevel til, at han fulgte hende hjem — at han fulgte hende til den store Gitterlaage. Der skiltes de, og hun gik ind.

.... Hvad var det for en Lyd, der naaede hende
ruskede han i Laagens Jernstænger ruskede han
i dem

Kraften gik af hendes Ben.

.... Nu falder jeg, tænkte hun, men hun faldt ikke.
Hun naaede op, ind — videre — op paa sit Værelse —
uset — —

Dér kastede hun sig paa sin Seng, og nu laa hun og
rystede som i Feber. Alt i hende kaldte paa ham. Og
det uagtet hun laa og spurgte sig selv: Hvorfor kunde
han ikke føje mig? Hvorfor vilde han hellere miste mig
end føje mig — hellere gøre os begge ulykkelige end
bringe et Offer ...?

Hvorfra kom pludselig en styg, forfærdende Tanke,
som fik hende til at rejse sig med et Sæt — inde i hende
var der en Stemme, som sagde:

.... Hvis Faster Hillebert nu døde

Ingrid lagde sig tilbage igen. Hjertet slog vildt i hen-
des Bryst, Hovedet var hedt, Hænderne iskolde.

.... Nej — nej — ikke det — ikke det heller

.... Hvordan var det dog, hun var blevet øn-
skede hun det ...?

.... Nej, vist ej — og dog — var det nogen Synd ...?
Faster som ingen rigtig Glæde havde, og saa hun, der
rakte med begge Hænder efter Livet — Samlivet med
Aage

Hun laa længe og kunde ikke slippe uden om dette,
var ligesom magtstjaalet af det. Men pludselig veg det,
og nu kom en stor Angst over hende. Hun blev saa
bange for den Fremtid, hun havde valgt, saa forfærdelig
bange for det Offer, hun havde bragt, og — saa rent
vanvittig angst for sin tabte Ven — angst ind i hver
skælvende Fiber i sin Sjæl — —

.... Kunde hun dog blot blive rolig, inden hun skulde
ned til Eftermiddagsteen! Eller kunde hun for denne
ene Gangs Skyld lade Line sige, at hun havde Hoved-
pine og havde lagt sig? Det sidste var jo da sandt —
det første Ja, kørte det maaske ikke i hendes Ho-

ved, saa det smertede . . .? Jo, hun kunde nok forsvare at sige det

Hun overvandt alle Betæneligheder i den Grad, at hun gav samme Grund, da Middagen blev meldt. Men da nøjedes Line ikke med at staa i Døren — nej, helt hen til Sengen maatte hun, og hun holdt sin lille Trappelampe saadan, at dens Lys ikke generede Ingrid, men alligevel var nok til at se ved. Bøjet over Sengen, forhørte hun, hvordan det gik.

Dybt nede fra Puderne og med bortvendt Ansigt, sagde Ingrid:

— Sig til Faster, at det gaar bedre. Jeg skal komme ned siden.

Line vilde bringe Mad op, men det blev afslaaet.

. . . . Mon hun lod sig narre? tænkte Ingrid og var ærgerlig over, at hun ikke havde tvunget sig til at spise.

Endnu laa hun en Tid — laa, til hun mente, at FASTEREN havde spist, saa stod hun op, tændte Lys og ordnede sig.

Der lød Trin paa Trappen.

. . . . FASTER

Ingrid tog uvilkaarlig ud efter Støtte.

Døren gik op. Det var hende.

Hun kom lige hen og lagde begge Hænder om Ingrids Kinder.

— Hvad er der med dig i Dag? Du brænder jo som Ild.

Ingrid strøg sig over Panden.

— Det er bare Hovedet — sagde hun — men det er bedre nu.

— Skulde du ikke hellere gaa i Seng?

Ingrid overhørte det og sagde:

— Hvor er det længe siden, du har været oppe hos mig, FASTER! Sæt dig — vil du ikke sidde?

Hun skød en Stol frem og stod og ventede, at FASTEREN skulde tage Plads.

Der blev en lang Pavse. De havde intet at tale om.

Fru Sasse saa hen til Sengen, Ingrid lige havde rejst sig fra.

— Hvorfor køber du dig ikke en Divan? spurgte hun. Ny Pavse.

Fru Sasse sad nu ved Bordet og aabnede og lukkede en Bog og saa sig om i Stuen. Ingrid var henne at ordne sin Seng.

Og pludselig lod hun alt ligge og kom hen til Faste-
ren, knælede foran hende og sagde:

— Faster Hillebert — det var meget bedre, dengang du gav mig, hvad jeg havde Brug for.

. . . . Aa, hvor Hjertet bankede vildt i hendes Bryst, da hun havde sagt det.

Fru Sasse gjorde ikke en Bevægelse, sad blot og saa ned i det opadvendte Ansigt.

Et Øjeblik saa det ud, som om der var et eller andet, hun vilde sige, men saa bøjede hun sig ned og kyssede Ingrid pludselig og heftigt, og saa rejste hun sig og saa paa hende.

Ingrid rejste sig ogsaa.

— Hvor har du det fra, at du ikke kan ønske dig noget mer — af mig? spurgte Fru Sasse mildt.

Det var øjensynligt, at hun stod der og ventede paa et Ord — paa det Ord, som aldrig var blevet sagt.

Ingrid følte det og følte det med en sviende Bitterhed, at selv om hun havde kunnet tale nu, saa var der ikke mere noget at sige.

Det trak saa sært i hendes Ansigt, men hun fik dog tvunget sine Træk i Ro.

Fru Sasses Udtryk havde været spændt og egentlig saa smukt, nu forandredes det, og det saa ud, som om hun slappedes.

— Kommer du saa ned? spurgte hun og gik mod Døren.

Bag hende lød det:

— Ja, Faster.

Det blev alligevel hen paa Aftenen, inden Ingrid gik ned i Stuerne.

Fru Sasse hørte hende ikke komme. Hun sad foran Brændeilden og saa ind i den.

Ingrid blev staaende i Døraabningen.

. . . . Hvad var det for et underligt Udtryk i Fasters Ansigt? Det gjorde hende jo endnu mere tung om Hjertet, end hun var i Forvejen.

— FASTER —

Hun næsten løb over Gulvet hen til hende, knælede igen og ligesom gemte sig i hendes Favn. Og uagtet hun var sig bevidst, at i Dag havde hun bragt det største Offer, var det dog, som om der var Fred til hende dér ved Faster Hilleberts Bryst.

— Du er en god Pige! sagde Fru Sasse, idet hun lod sin Haand glide over Ingrids Haar.

Saa kom Graaden. Ingrid græd.

Fru Sasse blev ved at stryge sin Haand over hendes Haar.

Ingrid græd stille. Der var kun Lyd af Ildens Knitren og saa af den underlige, brudte Hulken.

Fru Sasse sagde:

— Din Pande er lige hed. Jeg be'r dig, Ingrid — gaa nu i Seng!

Ingrid rejste sig straks.

— Vil du da lade Line hjælpe dig i Aften, FASTER?

— Ja, jeg vil.

En Haand blev rakt ud mod hende.

— Tak for alt, sagde FASTEREN.

Ingrid førte hendes Haand op mod sin Mund og trykkede et kort, heftigt Kys paa den, slap den og næsten løb derfra.

I Døren saa hun sig tilbage. Da sad FASTER Hillebert igen og saa ind i Ilden og havde det Udtryk i sit Ansigt, som havde været i det, da hun kom.

. . . . Hvorfor gik hun ikke derhen igen, som hendes første Indskydelse var? Hun forstod det ikke, og hun

blev ved at undre sig over det længe efter, at hun var kommet op paa sit eget Værelse.

Ingrid gik ikke i Seng. Hun tændte Lampen og satte sig til at skrive. Begyndte: Kære Aage, men fandt ingen Fortsættelse. —

Fru Sasse gik i Seng, men laa vaagen. Hun saa til sit Lommeur. Klokken var ti.

.... Mon Ingrid vilde komme ned i Aften og se efter om Loggiadøren var lukket?

.... Om to Timer hvis hun kom, vilde det være om to Timer; Ingrid var som et Urværk.

.... Men — vilde hun komme i Aften?

En lille Tid standsede hendes Tanker ved det. Saa tænkte hun paa Vejret. Det sneede, da hun gik i Seng Mon det sneede endnu? Jo, hun kunde høre den bløde, stilfærdige Lyd af Sneflokkene mod Ruderne.

.... Hvor havde hendes Tanker dog mange Veje at gaa! Hun undrede sig over, at hun kunde interessere sig for dét nu.

Og i det samme Hun saa en Grav for sig: Jeszeph Benjas Jozseph Benja

Lige med ét var hun inde i Minderne. Men i Aften var der for første Gang Bitterhed over for de lyse og en sammenbidt Trods over for de mørke.

Hendes Haand strejfede det silkebetrukne Duntæppe.

.... Luksus! — Og Lykken eller blot Glæden, hvor var den blevet af? Hvor var den blevet af for hende

.... Hvad var det for et Liv, hun havde levet? Hun havde været til, det var det hele; men det var ikke at leve

.... Og nu — nu var hun altsaa endt som en overtallig

.... Var det Straffen, fordi hun havde lukket sig inde i sig selv? Mon der virkelig i selve Livet var noget, der kunde hævne sig? Men hun havde jo været svag og

havde aldrig staaet andre i Vejen ved at leve, som det passede hende bedst

. . . . Ingrid Ja — Ingrid — men

Pludselig tænkte hun paa sin Mor. Sin milde Mor, der havde været frisk og lys som Klangen i det Sprog, hun aldrig fik fordansket. Hun havde forstaaet hende, undskyldt hendes Kærlighed — hendes Flugt fra Hjemmet — alt, fordi saa mange Folks Blod flød i hendes Aarer.

. . . . Mor — hvis jeg havde vidst det tidligere —! Du skrev det i de ensomme Aar, da du ikke mer kendte mig, viste mig din Styrke og din Kamp Hvis jeg møder dig igen, Mor, hvad kommer jeg saa selv med? Intet — intet andet end spildte Dage

Fru Sasse laa en Stund og saa frem for sig.

To Stemmer havde talt i hende de sidste Uger. En angreb, én forsvarede. Lige stærke havde de været, lige veltalende, men — nu i Aften tav den ene — den undskyldende eller — om den ikke tav, saa havde den med ét mistet Evnen til at overbevise.

Tilbage blev den første Stemme. Den, der dømte hende. Den, der slog med Svøber og piskede en stor Angst op i hende.

Skælvende — indrømmende gik hun ind i Natten.

Siden var der et Menneske — et eneste, hun ikke kunde faa sin Tanke fra: Ingrid.

Og det var ikke mere Ingrid, der skyldte hende alt, men hende, der skyldte Ingrid frie Dage — Lykken.

. . . . Ja — ja, men nu vilde hun jo ogsaa gøre det godt for de to

En pludselig, stærk Bevægelse overvældede hende et Øjeblik, saa hun kastede sig om i Puderne og hulkede.

Lidt efter blev hun rolig — roligere end før — end hun havde været længe. Og uden at den Ro forlod hende, rejste hun sig over Ende og hældte en klar, hvid Vædske ud i et Glas Vand.

Da hun drak det, havde hun lagt sig tilbage, og da

Glasset var tomt, satte hun det fra sig uden at se, hvor hun fik det stillet. Det kom ikke langt nok ind paa Bordpladen, faldt paa Gulvet og knustes.

En hed Blodbølge skyllede til hendes Hoved.

.... Hvis Pigerne nu havde hørt det —

Hun sad og lyttede, men der blev ved at være stille.

Efter det fik hun det saa godt. Hun var ude paa et stort, blankt Vand, hvor der var en usigelig Fred, en vidunderlig Belysning. Foran hende var en grøn Kyst, solbelyst med Sommerfarver. Der skulde hun hen. Og hun havde en Jubel i sig og begge Arme rakt frem; for dér i Lyset skulde hun finde alt, hvad hendes Hjerter havde haft Længsel efter.

Men Kysten svandt i et blaaligt Aftenskær, og Vandet blev mørkt. Hun sank, stødte haardt imod og var i sit Soveværelse — sad oprejst i Sengen med et Sæt.

Hun hørte en Tone, som nok var én, men alligevel mange. Det kimede — kimede i én Uendelighed.

Ingen sagde hende, hvad det var, men hun vidste, at det var alle Himmerigs Klokker, der ringede en Sjæl hjem — blot ikke hendes.

Hun blev saa ene som aldrig før. Og der kom ingen til hende i den Ensomhed. De Klokker lod hende staa i et milevidt Øde, og — de blev ved at ringe.

..... Men nu — hvad var nu det?

Hun rejste sig igen over Ende.

.... Hvad var det for en forfærdelig Følelse? Alt i hende snævrede ind, saa der ikke blev Plads til det mindste Aandedræt

Hun maatte op — ud paa Gulvet. Kunde ikke magte dette alene, vilde kalde og kunde ikke.

.... Kalde — nej, alligevel ikke det — bare ikke kalde — hun havde jo selv villet det

.... Blot ikke paa denne Maade. Hun troede — h a v d e troet, at det var lettere

Det blev bedre igen, men ikke saadan, at hun kunde holde ud at være inde. Hun var saa hed — saa brændende hed over hele Legemet.

Ind gennem Stuerne vaklede hun i sin Natdragt, ud i Loggiaen. Der sank hun et Øjeblik sammen i Mørket i en af de store Kurvestole, mærkede, at det forfærdelige kom igen, rejste sig og lukkede sig ud.

Hun følte ikke Kulden, som slog hende i Møde, hun vidste ikke mer, hvad hun gjorde, vaklede blot ned ad Trappen — —

Paa det næstsidste Trin styrtede hun forover, rullede ud til Siden og blev liggende. I hende skreg det, da hun faldt: Herre, tilgiv mig

Der var Lys paa første Sal, i Ingrid's Værelse. Fru Sasse var kommet til sig selv igen og laa og saa op mod det Lys. Hun var lammet nu, havde kun Bevægelse i Øjenlaagene og laa og stred, for at Sneen ikke skulde tvinge dem til — —

De store, hvide Fnug faldt og faldt, tøde op, naar de ramte hendes varme Hud, tøde saa pludselig ikke mer, blev liggende, formede sig efter hendes Træk — udviskede dem — dækkede hende.

Klokken ét kom Ingrid. Hun havde en Lampe med, som hun satte fra sig i Dagligstuen, da hun gik ud i Loggiaen.

At Døren derude stod paa Klem, undrede hende ikke; hun var saa vant til, at Fasteren ikke lukkede den, naar hun havde haft den oppe.

Et Øjeblik stod hun paa Trinnet og lod den faldende Sne køle sit Ansigt.

. . . . Der vil komme meget ned i Nat, tænkte hun, idet hun trak sig tilbage og lukkede Døren i Laas.

Der rinder en Strøm: Tiden. Inden for dens Afsnit: Aar, Aartier, Aarhundreder leves Menneskenes Liv. Lys og Skygge veksler, der spilles paa alle Sjæles Streng, klinger Toner med Højtid, som vældede de frem under Kirkebuer, og Toner af ondt Vejr med stærke Stormes Brus og mange Vandes Lyd — Havets Lyd, naar det rejser sig mod Kysten og skamslaar den i sin Vælde —

Og Strømmen skiller, og Strømmen forener, store Bølger taarner sig op og brydes og skummer hen, og smaa roligt glidende rinder ogsaa hen — Strømmen er Tiden med dens mange Dage, og Tiden gaar sin Gang som Floden mod Havet.

Det var en Aften i December 1896. Dresden havde hyllet sig i Taage. Paa Postplatz var Zwingers kronede Portal forsvundet i den — det talte man om i et Kunsthjem ligeoverfor. Der var Selskab, og et Par fremmede Malere var traadt hen ved et Vindue og stod og saa ud. De vilde saa gerne have set Zwingers Konturer deroppefra — havde ventet at se dem i Maaneskin, og nu var hele Herligheden borte.

Som om der kun skulde tales om Byen, de var i, saadan svirrede det de to Herrer om Ørene med Dresden og Dresden igen og Gallerierne og Brühl — Slottet — Hofkirken — —

I Døren til et Sideværelse sagde en Dame:

— Der er noget saa hjemligt ved Dresden. Jeg kommer her aldrig, uden at jeg rigtig hygges mig.

Molklangen i hendes Stemme fik de to Herrer ved Vinduet til at vende sig om.

— Hvem er hun? spurgte den ene.

Den anden oplyste:

— Det er Ægyptologen Wellers Enke. Var det i Grunden ikke noget for dig, Knudsen? Man siger, hun er stenrig. Din Landsmand for øvrigt.

Den danske Malers Øjne fik et eget, lysende Udtryk. Vennen stod og saa paa ham og lo.

— Allerede skudt i Guldfluglen, drillede han.

— Nej, men jeg har ikke hørt et dansk Ord i lang Tid, derfor —

Han afbrød sig selv og sagde:

— Kender du Fruen, saa du kan forestille mig; jeg kom saa sent, at det ikke er blevet gjort.

— Nej, men jeg skal skaffe dig fat i én, der kan gøre det.

Han vendte sig i det samme til en gammel Herre med en hel Række Miniaturordener paa Kjoleopslaget.

— Gehejmerraaden vil da ikke præsentere min Ven for Fruen derhenne?

— Jo, med Fornøjelse! Ja, det er en Dame, man har Glæde af at være sammen med; hun har baade Hjerne og Hjerte.

De fulgte ad hen til den Gruppe, hvori Fru Weller var blevet Midtpunktet.

Med smaa Undskyldninger til højre og venstre fik Gehejmerraaden Kredsen til at udvide sig, saa han og Maleren slap ind.

— Her kommer jeg med en ny Junker til det lille Hof, sagde han og bukkede galant for Fruen.

Da hun hørte, at hun stod over for en Landsmand, talte hun Dansk. De fandt, at det danske Sprog var smukt — smukt i h e n d e s Mund.

Hun lo og talte nu Tysk igen, blev ved at tale Tysk, mens hun havde saa mange om sig.

Der blev kaldt til Bords. Da kom Værten hen og sagde et Par Ord til den danske Maler, som i det samme vendte sig om til Fru Weller.

— Her kan man nok gætte ens Ønsker, sagde han og bød hende Armen.

Straks efter sagde han, som om han ventede, at hun skulde dele hans Glæde:

— Nu vender jeg snart hjem.

Hun saa en Smule forbavset paa ham; hun kendte ham jo ikke, vidste ikke, om han havde været kort eller længe ude.

De traadte over Spisestuens Tærskel, da hun sagde:

— Hjem — hvor er det egentlig et dejligt Ord!

En Klang i hendes Stemme og et Udtryk i hendes Ansigt gjorde ham opmærksom, men han sagde ikke noget. Der blev ogsaa i det samme anvist ham deres Pladser ved Bordet.

Da de var kommet til Sæde, spurgte Fru Weller, stadig med Alvor over sine Træk:

— Hvor længe er det siden, De var hjemme?

— To Aar, Frue.

Et Smil viste sig om hendes Mund, og hun gjorde de to Aar til næsten intet ved at sige:

— Kun to Aar! Jeg har ikke været i Danmark i over ti.

I næste Øjeblik var hendes Livlighed vendt tilbage. Hun fængslede ham. Hun var inde i saa mange Forhold, maatte have været Jorden rundt — ikke, at hun sad og pralede, nej, men det kunde ikke undgaas, at det skinnede igennem alt, hvad hun sagde.

Ud og ind bølgede deres Samtale, fra alt, hvad der var Dansk, tilbage til det danske — dansk Liv, dansk Kunst, dansk Aand.

De talte om Litteratur. Og pludselig siger Maleren:

— Jeg har for Resten i Dag faaet en Opfordring til at hjælpe en dansk Dame. Jeg kender hende ikke; en Bekendt af mig skriver om hende. Hun har haft en tung Skæbne, var et Talent, men blev blind — næsten blind, rettede han.

— Malerinde? spurgte Fru Weller.

— Nej, Forfatterinde.

— Stakkelt! sagde hun og vilde have spurgt om Navnet, da Maleren sagde:

— Jeg ved saamænd ikke engang, hvad hun har skrevet, men det siger ogsaa mindre; saadan som hendes Livsskæbne er fortalt, har den grebet mig, og — saa har Brevet jo gjort sin Gerning.

— Hvad er hendes Navn? fik Fru Weller endelig spurgt.

— Skov — Tone Skov —

.... Hvad skete der med hans Borddame? Lige med ét blev hun saa stille

Ved Fruens højre Side sad en Nordmand, som allerede et Par Gange havde været med i Samtalen, nu sagde han, idet han bøjede sig frem:

— Hørte jeg fejl — men blev der ikke nævnet en Frøken Tone Skov?

— Jo, sagde Fru Weller og mødte hans Blik. Det var dybt interesseret.

I det samme sagde hun og drejede sig lidt mod ham:

— Aa, Hansteen — ja — men er De da —

— Ja, Major Hansteens Søn fra Store Klevel.

— Verden er kun lille, sagde Fru Weller.

Og Billedhugger Hansteen sagde i dyb Alvor:

— Ja, hvordan Livet saa kaster med os, én Gang skal vi nok møde — møde — —

Han kunde pludselig ikke finde Ord.

— Noget af vor Ungdom igen, hjalp Fru Weller ham.

Der blev en Pølse, saa sagde han:

— Det var ogsaa Øjnene — Frøken Tones Øjne dengang paa Stor Klevel.

Og nu talte de om Tone og om Fru Weller selv.

— Men hendes Adresse — sagde Fruen til Maleren — den kender De vel?

— Ja, men om jeg kan huske den i Øjeblikket!

Han kunde ikke huske den og lovede at sende hende den.

Hansteen ønskede den ogsaa.

— Saa faar hun Hjælp, sagde han varmt.

Derefter sad Fru Weller, som om en Tanke optog hende.

Værten vilde hilse paa hende; hun saa det ikke, blev gjort opmærksom paa det og løftede sit Glas mod ham.

— Naa, og hvor gaar Rejsen saa hen? raabte han over Bordet.

Et Øjeblik havde hun mange Øjne paa sig.

— Hvem ved — svarede hun tilbage — til Danmark maaske.

— Aa, ja saa ved vi jo nok, at om faa Dage drager De nordpaa. Det var ellers Skade; vi vil savne Dem — savne Dem iblandt os Fru Weller.

Og han løftede sit Glas endnu lidt højere og drak det ud.

Rundt om Bordet var en Summen af Stemmer og Latter, og ind imellem Lyd af Krystal mod Krystal, klinger og fin, men dog saa den hørtes, og Lyd af Sølv mod Porcelæn, og af Champagnepropper, som sprang. —

Stearinlysene i Armstagerne paa Bordet havde faaet lange Tander. Ud for Fru Weller stod et, som dryppede.

— Det er Synd for Stagen sagde hun og tog en Vin-druestilk og pudsede Lyset med den.

Baade Billedhuggeren og Maleren fulgte hendes Haands Bevægelse, og Kunstneren kom op i dem — de saa, at den var smuk.

Uvilkaarligt faldt deres Blik paa hendes Ansigt.

— Fru Weller kan ikke have forandret sig meget — sagde Hansteen — nu husker jeg Tone Skovs Beskrivelse af Ingrid Funcke, den — den passer endnu.

— Aa nej — sagde hun — der er sikkert tegnet med andre Linier i Aarene, der gik.

Man blev budt »vel bekomme« i det samme, og straks efter gik man fra Bordet.

Inde i Værtens store Atelier kom Hansteen hen til Fru Weller og sagde:

— Det er ganske underligt, som Minderne er over mig i Aften. Jeg er ligefrem magtstjaalet — bjergtaget af dem — er ung igen, hjemme — hjemme hos Mor.

— Det kender jeg — sagde hun — og saa kan man tvinge sig, saa meget man vil, bort fra det kommer man ikke — ikke saadan lige straks.

Hun kunde se paa ham, at Billeder blev ved at komme frem for ham.

— Mor holdt saa meget af Frøken Tone, sagde han. Og lidt efter.

— Mor døde med hendes Haand i sin, men da var jeg rejst.

Paa én Gang gik det op for ham, at som Fru Weller havde talt ved Bordet, var det jo tydeligt, at hun heller ikke mer stod i Forbindelse med Tone Skov.

— Men De, Frue — sagde han — De har jo ogsaa tabt hende af Syne?

Det varede lidt, inden Svaret kom. Med bøjet Hoved sagde Fru Weller endelig:

— Ja, saa underligt kan det gaa. Livet skilte to gode Venner, uden Misforstaaelse, uden Vrede — skilte saa grundigt, at den ene indtil i Aften ikke vidste, om den anden var levende eller død.

Hun løftede Hovedet og saa paa ham.

— Jeg ved ikke, hvor Skylden var størst — hos hende eller hos mig, eller om vi blot begge var hildet i Forhold, der gjorde os tavse — tavse i disse mange Aar.

Over hendes prægtige Ansigt lejrede der sig et Øjeblik en Rødme, som hun ikke gjorde noget for at skjule.

— Forholdene — sagde han langt henne i et opduk-kende Minde.

— Hun var saa lykkelig for Store Klevel, sagde Fru Weller.

Og langsomt, nølende, sagde han:

— Ja, engang.

Men i det samme saa han Fru Weller ind i Øjnene og sagde indtrængende:

— Hvis De skriver, Frue, eller gør Alvor af det og tager til Danmark og — og opsøger hende, saa — saa tal ikke om, at De har truffet mig, slet ikke om, at jeg sender hende Penge — lover De mig det?

— Ja, sagde Fru Willer og havde et Spørgsmaal i sit Blik.

Det besvarede han efter et Øjeblik's Tavshed. Han sagde:

— Det gik saa ulykkeligt, at Tone Skov kom til at elske mig. Min Mor bebrejdede mig det en Dag. Jeg ved ikke, hvordan jeg blev; vi havde haft det saa godt, Tone Skov og jeg, som to gode Kammerater, men det var aldrig faldet mig ind, at der skulde komme andet til, som skulde forstyrre det Forhold — aldrig, og nu stod min Mor der og sagde mig, at jeg havde handlet utiladelig letsindigt med det fineste Pigesind, der var til i denne Verden.

Jeg vidste intet at sige til mit Forsvar, naar Mor ikke vilde tage det for gode Varer, at jeg aldrig havde tænkt paa det umulige i, at en ung Kvinde ikke kan være Ven med en ung Mand. Jeg vidste ikke noget som helst andet end at tilbyde at rejse straks. Jeg skulde jo alligevel ud for min Kunsts Skyld, og da Mor holdt paa, at det var mig, der havde forset mig, saa var det vel ogsaa naturligt, at det blev mig, der fortrak.

Han sukkede, rettede sig, sukkede én Gang til og fortsatte.

— Mor gjorde noget, jeg aldrig har kunnet glemme — hun bad mig — bad mig ligefrem om at prøve at kalde Kærligheden frem. Jeg kan huske, hun sagde: Jeg er gammel og kan dø naar som helst, og saa er du ene; tænk paa det, og tænk paa, hvor tryk og glad jeg vilde være, naar jeg vidste, at du og hun skulde være sammen om Store Klevel.

Han tav igen og sad og saa hen for sig.

— Jeg kunde ikke føje hende, sagde han lidt efter.

Og som om han nu vilde stryge Minderne af sig, sagde han:

— Men ikke sandt, nu forstaar De, Fru Weller, at det er bedst, jeg ikke bli'r nævnet?

Og som om han blev tvunget ind i dem igen, fortsatte han:

— Og nu er hun altsaa blind og fattig —
 Fru Weller syntes, hun kunde se dem for sig, disse to unge.

Hendes Øjne duggedes.

Hansteen saa det og sagde:

— Er det for meget, hvis jeg beder Dem om at lade mig vide, hvad De vil gøre for hende?

— Nej aldeles ikke! Saa snart jeg er klar over det selv, kan vi jo tales ved igen.

— Tak, sagde han og rejste sig.

— Jeg har opholdt Fruen for længe —

Han bukkede, idet hun ogsaa rejste sig.

— Tak for Deres Taalmodighed!

— Der er intet at takke for — sagde Fru Weller med en forunderlig varm Klang i Stemmen.

— Det er blot saa mærkeligt lagt til Rette for mig; i de sidste Dage har jeg tænkt saa meget paa Tone, og se saa, hvordan det gaar nu i Aften —!

— Maa jeg forestille min Hustru for Dem? spurgte han.

De gik sammen gennem Værelserne for at finde hende.

. Hvordan mon hun ser ud? tænkte Fru Weller
 Mon det er hende dér eller hende eller —

De gik dem alle forbi. Men inde i et lille Kabinet, under en Prismekrone, stod en høj, slank Dame, mørk som en Tater, i ildrød Silke. Hende var det.

Alt blev levende paa den Skikkelse, da Hansteen præsenterede. Øjnene — det var Øjne alt samme; og de røde Læber, der blottede de hvide, hvide Tænder; og Hænderne med de mange Ringe, som satte Blink i Blink; og det stærkt aandende Bryst med et stort, kostbart Smykke over den mørke Hud; og Dragten — selve Dragten ildnede op som en Brand og blev levende under Prismekronens Lys — —

Fru Weller drog en Sammenligning, saa i et Øjeblik Tones fine, beskedne Skikkelse — synes ogsaa at se en gammel Dame, der havde ønsket og var blevet skuf-

fet — vilde være blevet det endnu dybere, dersom hun havde set denne Svigerdatter.

Frosttaagen littede i Løbet af Natten, saa en Morgen gik frem med Sol. Den lagde sig over Byen som med et Foraars Lunhed, spillede paa Tage, saa ind ad Vinduer, straaledede ødselt i alt, hvad der kunde kaste Glimtene tilbage, gjorde Dresden smilende, travl, glad, meget forskellig fra den By, der kun anedes under Gaarsdagens uldne, taagetunge Tysthed. —

Fru Weller sad i Morgensolen og skrev — skrev —

Rask fo'r Pennen over Papiret, Side op Side ned; den løb, som om det, at den skyndte sig, kunde gøre alt det forsømte godt igen. — Ja, skynd dig blot, Pen! Og skynd dig Tanke, og skynd jer alle I varme Følelser, der strømmer saa levende i Ingrid Wellers Sind!

Sekunderne gik, markerede ved et lille Rejseurs hastige Tik-Tik. De maalte Tiden i smaa Sæt — den Tid, der endelig blev benyttet saa vel.

Fru Weller skrev:

Kære Tone!

Begynde med et Spørgsmaal har jeg ingen Lyst til; thi selvfølgelig husker du din gamle Ingrid — Ingrid Funcke, som for øvrigt ikke mer hedder Funcke, men Weller.

Hvis du tænker paa mig med uforandret Ven-skab, vil du glæde dig over dette Brev; skulde du ikke bryde dig om at læse det til Ende, vil jeg sige dig: Gør det alligevel; jeg har noget paa Hjerte, der kan faa stor Betydning for os begge.

Som jeg har gaaet her de sidste Dage, og som jeg sidder her i Dag, tager jeg al Skyld paa mig for den aarelange Tavshed, der groede op mellem os og gjorde os fremmede for hinanden.

Efter stakkels Faster Hilleberts Død vidste jeg ikke andet end blot at komme bort — saa langt som

muligt. Du var ikke mer i Danmark — jeg havde ingen — ikke én, som kunde være noget for mig, var det saa ikke ligegyldigt, hvor jeg var?

Maaske meget havde været anderledes, hvis du var kommet til mig, dengang jeg skrev efter dig fra London. Men du sad fast paa Store Klevel, og jeg ja, saa rejste jeg videre. Uafhængig som jeg var, uden Slægt, uden et eneste Baand, der bandt mig, gjorde jeg mig Flid for at komme til at føle mig hjemme overalt.

Hvad jeg skrev her er ingen Bebrejdelse til dig, Tone. Vi Mennesker er blot altid saa stærke i at komme med vort: Hvis og hvis.

Jeg glemte dig ikke. Jeg glemte dig saa lidt, at da jeg i Aftes hørte dit Navn nævne i et Selskab, stod du saa levende for mig — stod der, saa jeg ikke kunde blive dig kvit.

Verden er kun lille — en Dansker sagde mig, at din Øjensvaghed havde gjort dig uarbejdsdygtig, og han fortalte andet om dig, som er Grunden til, at jeg skriver dette Brev.

Mens dit Liv er gledet stille hen, har jeg været vidt omkring. Jeg tror næsten, at jeg lettere vil kunne sige, hvor jeg ikke har været, end hvor jeg har været. Men naar man farter saa meget, bliver man selv saadan noget broget noget, du, der ligesom ikke kan holde fast ved nogen Bestemmelse. — Du kan vel forstaa, at jeg adskillige Gange har villet opsøge dig, men — desværre, jeg kom fra det igen. En Dag havde ét, en anden et andet, og var jeg her i Dag, saa var jeg langt af Led i Morgen.

Saadan var mit Liv, Tone.

Gift har jeg da ogsaa været. Jeg traf en fin, gennemnobel, gammel Mand. Ham giftede jeg mig med og fortrød det aldrig. Ingen, som har kendt Weller, kan have haft noget imod ham. Nu er jeg Enke og ganske alene.

Lad dette være dig nok foreløbig! Kommer vi

nogen Sinde til at sidde sammen som i gamle Dage — maaske i en Skumringstime foran en Brændeild, saa kan du faa Lov at spørge, og saa vil jeg nok kunne tale mer om mit eget.

Spørger du, om det Liv, jeg har ført, har været indholdsrigt nok — for du gaar vel i Dybden som altid før — saa svarer jeg ærligt: Saa længe jeg delte det med Weller, havde jeg Følelsen af at være til Glæde — ja, af at være alt for et Menneske. Da han døde, spredte jeg mit Sind — mig selv til hele den kosmopolitiske Bekendtskabskreds, jeg havde faaet efterhaanden. Alle havde de Part i mig. Jeg var jo ogsaa saa anvendelig med mine Penge, kunde bruges i en Bod ved en Basar i London og en Maaned efter ved én i Wien. Ingen Afstand generede mig, jeg tog alt som en Afveksling — jeg var altid villig. Alle Landes Tungemaal klang mit Navn paa, og — paa alle Landes Tungemaal vendte og drejede min egen Tunge sig. Af og til var jeg revet med i Suset, bagefter, i mere stille Perioder, fandt jeg det altid tomt, og saa — ja, nu er jeg træt af det.

Og nu kommer jeg til det, jeg vil dig, Tone.

Hvis du kunde tænke dig at faa saadan et svirrende Insekt som mig ind i dit Liv, saa vil jeg rejse til dig. Jeg har to stærke Øjne, brug dem! Jeg kan skrive ned, hvad du dikterer, og mon vi to saa ikke skulde kunne vise Verden, at Tone Skov lever endnu.

Men jeg har et Forslag til. Det er ganske vist dristigt; Livet kan jo have forandret os saa meget, at vi ikke mer passer sammen, men alligevel — jeg har Lyst til at gøre Forsøget: Skal vi flytte sammen, du og jeg? Du faar derved en bedre Lejlighed og har mig altid ved Haanden.

Ja, saa fik jeg sagt det. Tænk nu over det! Du behøver ikke at have Besvær med at sende mig dit Svar; du har mig selv en af Dagene.

Hvordan mon du i Grunden skal komme gennem

denne Skrivelse? Haaber, det maa lykkes paa én eller anden Maade.

Og lad saa blot foreløbig alle gamle, lyse Minder tale godt for

Din

Ingrid.

Fru Weller lagde Pennen bort og rejste sig. Over hendes Ansigt gik mange Udtryk, da hun traadte hen til Balkondøren og stod og saa ud i Solskinnet.

Hun stod der kun et Øjeblik, saa var hun igen ved Skrivebordet, lagde Brevet sammen, satte sig og skrev Udskrift — skrev igen engang: Frøken Tone Skov.

To andre Breve skrev hun samtidig. Det ene til Hansteen, det andet til Knudsen. Hun meddelte dem, hvad hun nu havde gjort og bad dem begge, om hun maatte være ene om at hjælpe sin Ungdomsveninde, selv i det Tilfælde, at Tone ikke skulde kunne tænke sig at danne Hjem sammen med hende. Saa meddelte hun dem ogsaa, at hun vilde rejse allerede næste Aften. Da hun var færdig, tog hun Overtøj paa og gik ud — hun trængte til at gaa ude i Solskinnet og den vidunderlige Luft og saa til at se sine Breve forsvinde i en rigtig Postkasse og ikke i Hotellet.

Da Fru Weller rejste fra Dresden, var baade Billedhuggeren og Maleren paa Banegaarden. De stod alle tre neden for hendes Kupé og talte sammen, inden hun gik op. Knudsen sagde:

— Jeg kender Dem ganske vist kun lidt, Frue, men det er mig ikke muligt at tænke mig Dem bundet til at leve Livet med en blind.

— Jeg maa da være en løjerlig Flagermus, sagde hun.

Men Hansteen sagde:

— De er et velsignet, dejligt, levende, varmt Menneske, det er det, de er!

Fru Weller lo og tyssede paa ham, steg op i Wag-

gonen og traadte hen til et af dens Vinduer, hvor hun blev staaende i Samtale med dem, til Toget kørte.

Sammen gik de to Kunstnere ud gennem Vestibulen.

— Det er sandelig godt gjort! sagde Maleren.

Og Hansteen sagde:

— Ja, naar blot Fru Weller maa faa dét ud af det, hun venter.

Tone Skov havde boet mange Aar paa Dosseringen, paa Kvisten i Nummer 18. Dér havde hun en fire Værelsers Lejlighed, hvoraf hun lejede de to ud; paa den Maade kunde hun faa Raad til at holde Pige, og Pige maatte hun have — hun kunde ikke være uden Hjælp.

Der var saa umaadelig stille i hendes gammeldags Stue. Byens Støj hørtes kun som en fjern, dump Mumlén, og Gadesælgernes Raab naaede ikke derop.

Men netop saadan passede det bedst, saadan skulde der være i Tone Skovs Hjem, hos hende, der selv var blevet saa stille.

Der kunde have været hyggeligt — men der var det ikke; den, der skulde ordne deroppe, var en stadig skiftende Hjælp, som gik der for en lille Løn.

For Tiden hed hun Petra. Og Petra var et stort Kvindemenneske, der — som hun selv sagde: sagtens kunde ordne den Smule Hus i et Snuptag; hun gjorde det blot ikke, »Snuptaget« lod vente paa sig.

I Stedet for laa Støvet i dagevis over de gamle Mahognimøbler, og det gjorde de faa Besøgende ondt at se, hvor forsømt Frøken Skov selv saa ud. —

Men en Morgen var der kommet et Brev, og det blev tydet møjsommeligt helt henne i den stigende Dag, tæt ind mod Rudeglasset — Ingrid's Brev — Ingrid Funckes — nej Wellers Brev —

Det kaldte saa mange Minder frem og saa mange Tanker. Og ud af baade det ene og det andet og op af de hvide Ark i Tones Hænder voksede en ny Fremtid — det overvældede hende.

Tid og Sted var ikke mer. Hun sank ned i Lænestolen, som stod bag hende i Vinduesfordybningen — sank hen og blev ligesom borte i en anden Verden.

Dér, i den Stol, fandt Pigen hende, da hun kom ind med den smurte Frokost. Hun skød Bakken ind paa et Bords polerede Plade, saa til Kakkelovnen og sagde mut:

— Er det nu gaaet ud igen?

Frøkenen sagde venligt:

— Mon dog! Her er ellers ikke koldt.

Tvær og uvillig gik Petra hen og gav sig til at rode ved Ildtøjet. Hun fik fat i Rageren, stødte Døren op og sagde:

— Tænkte jeg det ikke nok, det er ude!

Hendes Frøken vendte sit Ansigt mod Ovnkrogen, men sagde ikke noget.

Petra rumsterede kraftigt i de døde Koks. Hun laa derhenne og mumlede en hel Del, som ikke kunde opfattes.

Tone rørte sig i Stolen.

— Er her noget Sukker, Petra?

Petra fløj op.

— Ja, vel er Sukkeret der. Hun kom hen og hjalp hende til Rette, tog om sin Frøkens Haandled og viste hende, en Smule eftertrykkeligt, at Sukkeret var der.

Da hun vendte sig fra Bordet, klirrede noget bag hende — en Teske var faldet paa Gulvet.

— Aa, hvad rev jeg nu ned? sagde Tone.

Petra snurrede rundt.

— Det var Teskeen. Aa, nej, se nu! Men saa sid dog stille! — Der var Kaffen nær gaaet samme Vej.

Tone Skovs Tanker var igen ved Brevet, og Antydningen af et Smil viste sig om hendes Mund, netop da Pigens Haand én Gang til tog om hendes Arm for at afværge et nyt Uheld.

Petra saa det Smil.

— Saa Frøkenen kan virkelig sidde og le af det! Jeg synes dog ellers, at de hellere skulde tænke lidt paa alt

det, de grisser til mellem Aar og Dag. Men naturligvis, det er jo ikke Dem, der skal vaske det.

Smilet var der endnu. Det gjorde Petra saa smækfornærmet, at hun røg ud af Stuen og huggede Døren i efter sig.

Ellers plejede den Slags at være Tone til ligefrem Pine; i Dag prellede det af paa hende. Hun greb sig endda i ikke at have lagt Mærke til, at Petra igen var ved Kakkelovnen. En Lyd af Papir, som reves itu, gjorde hende opmærksom —

Hun løftede Hovedet og snusede et Par Gange.

— Nu bruger De jo alligevel Petroleum, Petra.

— Ja, det maa Frøkenen virkelig finde sig i, hvis jeg skal tænde op.

Der blev ikke talt mer om den Ting. Men da det blussede i Kakkelovnen, og Petra havde lagt Koks paa, gav hun sin Frøken en ekstra, velment, lille Opstrammer og forsvandt saa ud i sit Køkken. —

Hele den Dag levede Tone ikke i sin Stue. Hun kunde ikke faa kaldt Tankerne tilbage fra alle de mange Veje, de pludselig var ude paa. Og saa var der det Brev — nej, der var Ingrid, og hende kunde hun vente — vente herop én af Dagene Var det dog til at forstaa

Frøken Skov irriterede Petra med lige paa én Gang at gaa hende efter, saa hun ikke kunde lade være med at gøre lidt mere ud af Gulvvask og Aftørring.

— Her kommer nemlig en Gæst, skal jeg sige Dem, og her maa være rent.

At der var noget særligt ved den Gæst, skønnede Petra nok; det endte med, at hun var lige saa spændt som Tone selv.

Den Dag der blev trukket i Entréklokken, saa den slap sit Messinghaandtag ind mod Dørkarmen med et Smeld, kom Petra kilende fra Køkkenet, sendte et hastigt Blik til sin Frøken, fo'r med sin Forklædesnip over

Bordpladen, hvor der laa Støv, og skyndte sig ud for at lukke op.

Et Øjeblik efter stod Ingrid i Stuen.

— Tone — sagde hun allerede i Døren — her har du mig!

Petra fik lige set, at hendes Frøkens lille Skikkelse omsluttedes af den fremmede Dames Arme, saa havde hun naaet Døren og var nødt til at lukke sig ud — desværre.

Fru Ingrid Weller stod midt paa Gulvet og vendte sin Ungdomsvenindes Ansigt om mod Lyset.

— Du har ikke forandret dig meget — sagde hun — hvor jeg kender dine Træk igen! Der er bare lidt dér ved Munden, som er fremmed, men det sidder vist ikke fast, gør det vel? Og hun satte en Finger paa Rynken ved Tones Mundvig, den Rynke, der fortalte om Skuffelser og Savn.

— Hvor din Stemme er smuk — sagde Tone — saa dyb og klangfuld. Men — kunde jeg blot se dig —!

— Vi kan jo prøve. Kom, saa gaar vi helt hen til Vinduet! Saa — kan du se mig nu?

— Ja, lidt, men —

— Men — naa, hvad er der saa, Tone?

— Jo, jeg synes ikke, jeg kan faa fat paa dit gamle Ansigt.

— Nej, du, for det satte jeg til ude i Verden. For Resten siger man, at jeg er pænere nu. Ude omkring, forstaar du, har Folk altid saa travlt med ens Udseende, og enten man vil eller ej, bli'r man revet med, saa man virkelig selv begynder at tænke ikke saa lidt over det.

Tone sukkede pludseligt dybt.

— Hvad er der, kan du ikke lide mig?

— Men Ingrid! Nej, men jeg staar og tænker paa, at du dog vist har levet alt for længe med i den store Verdens Liv til at kunne trives her — hos mig.

— Det har jeg vist ogsaa, Tone, men saa er det godt, at det er omvendt; for nu er det jo dig, der skal trives hos mig.

Og da Tone stod tavs, kom det, idet Ingrid igen tog hende ind til sig:

— Du er vel ikke bange?

— Jeg ved ikke, hvordan det er med mig; men jeg kan slet ingenting forstaa. Det hele er som en Drøm, en dejlig Drøm, der —

— Nej, ikke noget »der« Tone; jeg er altfor massiv til at være en Drømmeskikkelse. Spænd om mig, du, saa kan du vel mærke, at jeg er til —?

Hun lo og ruskede ganske lidt i Tones ene Øre.

— Naa, og saa har vi vel sagtens meget at tale om, eller — er der maaske ikke noget videre i Dag? Jeg har for Resten et Forslag: Hvad mener du om at tilbringe Julen paa Holmenkollen?

— Holmenkollen —

— Ja, tiltaler det dig ikke? Jeg tror, du vilde have saa godt af at komme ud af din Rede, og naar du var med mig —?

Gennem Tones stakkels Hoved fo'r en lynsnar Tanke til en slunken Pengepung og en Garderobe, der ikke kunde taale at ses i stærk Belysning.

— Du skal selvfølgelig være min Gæst, lokkede Ingrid.

Og lidt efter, da Svaret endnu lod vente paa sig, sagde hun:

— Ja, ja, saa taler vi ikke mer om det. Men lad os saa se et Smil da; du ser jo ud, som om jeg vilde have ført dig ind i en hel Ulykke. —

Petra kom til Døren og spurgte, om der skulde »laves« Te. Og hun kom igen og serverede den.

Da sagde Fru Weller og saa paa hende:

— Naa, og her gaar De og hjælper til Rette. Det er jo en hel stor og køn Gerning.

Petra tav, men havde faaet alt Blodet op i sit Ansigt.

— Her er ikke morsomt for en ung Pige, sagde Tone, som i det samme kom til at skubbe sin Serviet ud over Bordets Kant.

Et lille Blik fra Fru Weller fik Petra til at tage den op. Der var ikke Tale om ikke at gøre det straks.

Og Fruen sagde:

— Frøkenen søger vist efter Vand til Teen. Er den for stærk, Tone? — Ja, saa vær saa venlig at hente det! Petra ud af Døren — hurtigt, lydløst.

— Du har en anden Maade at tage hende paa, end jeg har, sagde Tone.

Nu kom det kogte Vand.

— Undskyld — sagde Petra — jeg havde glemt det. Tone løftede Hovedet — overrasket.

— Mange Tak! saa kan De godt gaa; i Dag hjælper jeg Frøkenen.

Da Døren havde lukket sig efter hende, sagde Ingrid:

— Du har vist været for skikkelig mod den Pige.

Tone sagde blot:

— Hvordan vilde du have, jeg skulde være?

— Aa nej, saamænd! — Naa, men sidder du nu godt? Sukkeret — Sukkeret er h e r. Hvor meget skal du have i? — Her er Brødet, Tone. Se saa — saa drikker vi!

Hendes Haand laa et Øjeblik over Tones, inden hun satte sig selv til Rette. Over hendes Ansigt laa et Udtryk af mild Ømhed, som gjorde det meget smukt.

— Du havde Ret før — sagde hun — dette e r underligt, men godt — ikke sandt?

— Julen — sagde Tone omsider — du skal have Tak, men jeg havde tænkt mig, at — —

Hun afbrød sig selv og tav i pludselig Forlegenhed.

Ingrid sagde:

— Men Tone, tror jeg ikke, du sidder og generer dig for mig! Hvad var det, du vilde sige?

Tone rørte rundt i sin Kop, da hun sagde:

— Jo, jeg havde tænkt mig, at d u maaske kom h e r Juleaften.

Hendes Gæst saa sig uvilkaarligt om, og der viste sig et lille, misfornøjet, prøvende Udtryk i hendes Øjne. Det lysnede dog straks igen, og hun sagde:

— Ja vel, saa gør vi det da. Er du saa tilfreds?

Tone saa op og søgte at faa set Ingrids Ansigt.

— Kan du tænke dig det? spurgte hun:

— Ja, jeg kan, sagde den dybe, bløde, vederhæftige Stemme dér lige over for hende.

Tone mærkede ikke, at Ingrid havde sat noget til Side for hendes Skyld; Ingrid sagde flere Gange: Vi skal nok faa en dejlig Juleaften, du, og hun talte meget om den Aften. Hun sagde ogsaa:

— Du maa lade mig sørge for Juletræet, ikke sandt?

Endnu en Gang brød Tone hendes Planer.

— Juletræ, kære Ingrid, jeg har ikke haft Juletræ i mange Aar; jeg kan ikke taale Lysene for mine Øjne.

— Ikke, hvad sker saa?

— Jeg faar Smerter, og saa kan jeg slet ikke se et Par Dage efter.

— Gør du det! Ja saa — saa stryger vi Juletræet da!

Der blev nu Stilhed et Øjeblik. Tone sad og legede med en Knap i sit Kjoleliv. Ingrid sad og saa paa hende og blev mer og mer alvorlig, jo længer hun saa.

Det var hende, der brød Stilheden.

— Sig mig engang — spurgte hun — er der gjort nok for dine Øjne?

— Ja der er, Ingrid.

— Ja, men hvor længe er det siden? Der er jo i de sidste Aar kommet saa meget nyt frem.

— Aa, kære Ingrid, det nytter ikke at tale mer om den Ting, der er ikke noget at gøre.

Ny Stilhed. Og saa Fru Wellers:

— Hvordan er ellers dit Helbred?

— Jo, det er godt.

Stilhed igen. Og stadig Ingrids forskende Blik paa Tones Ansigt og hele Skikkelse.

— Jeg er sikker paa, at du er for mager, Tone.

— Jeg —

— Ja. Har du Huslæge?

— Nej, hvad skulde jeg med ham?

— Han kunde f. Eks. have sagt dig for længe siden, at du skulde have noget styrkende.

— Ja, men Ingrid — —

— Det nytter ikke, Tone; du er for tynd. Du kan tro, det er en Lykke, at jeg kommer nu; for skal du reddes for Samfundet, min gode Digerske, saa skal du virkelig have noget at staa imod med, og du ser mig ikke ud til at kunne vælte Bjerger for Tiden.

Tone lo ganske lidt og dæmpet.

— Det var meget — sagde hun — skulde du kunne faa mig saa stærk.

De talte om hendes Ensomhed og om Fremtiden. Ingrid sagde:

— Er det ikke en god Idé, at jeg bli'r din Sekretær? Ganske flot, ikke sandt? Forfatterinden med sin Sekretær. Kan du forlange det finere?

Hele Tiden fik hun Tone til at le, men ind i Spøgen sprang Alvoren, saa i ét Emne og saa i et andet.

— Har du noget Arbejde til os, naar vi nu faar indrettet os, spurgte Ingrid.

— Om hun havde —

— Men du har set for lidt, Tone, for faa Egne, for faa Mennesker. Jeg tror, du skulde ud — rigtig ud i Verden.

— Ja, men hvad kan det nytte, naar jeg ikke kan se?

— Nej, sandt nok, men — naa, det kan være lige meget foreløbig! Jeg har været saa vidt omkring, at jeg tænker, jeg kan hjælpe dig.

Og idet hun rejste sig og kom hen til Tone, tog hun om hendes Hoved og sagde:

— Jeg vil sige dig: jeg længes efter at tage fat.

Hun talte saa lidt om sig selv, men vilde vide alt om Venindens Liv i de mange ensomme Aar. Inden Tone begreb, hvordan det var gaaet til, havde hun fortalt alt og havde været Genstand for saa fin en Forstaaelse, at hun overvældedes og kom til at græde.

— Jeg er saa lidt vant til Kærlighed — undskyldte hun sig — tænk, at man kan komme saa langt ned, at man ikke engang taaler gode Ord.

Hun sank mer og mer sammen i Stolen, sad foroverbøjet og lod Taarerne falde i sit Skød.

Belysningen viste pludselig grelt, hvor forsømt hun var. Det graasprængte Haar sad saa uskønt, og Fru Wellers skarpe Blik saa, og det gyste i hende, at det ikke var holdt rent. Saa var Skilningen ogsaa trukket baade ud og ind, og der sad smaa Saar i Haarbunden. Og Kjolen — gammel og slidt var den og sad saa daarligt.

. . . . Aa, hvor det gjorde ondt at se alt dette

Ingrid lagde sin Haand over hendes.

— Tone — kære, lille Tone, det skal blive saa lyst for dig nu.

— Jeg kan slet ikke takke dig, som jeg skulde, klagede Tone, og Taarerne kom stærkere.

— Men det er da endelig ikke noget, du skal græde over — sagde Ingrid — skal der grædes over den Ting, maa det da være mig, der gør det, synes du ikke?

. . . . Ingrid var et forunderligt Menneske, der stod ligesom baade Sol og Varme om hende

— Det bli'r akkurat som i gamle Dage, sagde Tone.

— Ja, det tror jeg ogsaa, du.

Fru Weller spurgte hende, hvor hun helst vilde bo.

— Vil du blive her i Byen, kan vi det, og vil du paa Landet, gør vi det; mig er det fuldstændig lige meget.

Tone vilde helst blive i Byen. Det vil sige — hun vilde helst have været ud, hvor hun kunde have mærket Vandet, Mulden, alt det, hun var saa længselsfuld efter, men i et eneste Nu havde hun indset, at dette var ugørligt — det Hensyn maatte hun tage til Ingrid; de skulde jo begge være tilfredse.

— Naar Julen nu er overstaaet — sagde Fru Weller, da hun var ved at bryde op — begynder jeg at se mig om efter en Lejlighed.

Hun maatte sætte sig igen; for det Emne var uudtømmeligt.

— Det skulde være én med Sol paa, og den skulde være stor med flere Værelser til Gaden — hun vidste saa bestemt, hvordan de skulde ligge for hinanden.

— Og Tones Værelse skulde være det allerbedste; for — naar hun dikterede, vilde hun nok ofte gaa op og ned ad Gulvet, og saa skulde hun have Plads.

Tone mente, hun kunde nøjes med mindre.

Det var umuligt.

— Troede hun maaske, at hun skulde være udsat for at løbe sig Buler baade her og der? Nej — alle Møbler ud til Siderne og saa stor Plads midt paa Gulvet — —

— Og det er mig, der skal have det saadan, sagde Tone.

— Ja, og mig, føjede Ingrid til.

De skiltes med et Haandtryk, som fra Ingrids Side beseglede alle de Løfter, hun havde givet.

Tone fulgte selv sin Gæst ud, stod i Entreen, i den aabne Dør, og hørte hende gaa ned ad Trappen.

— Gaa nu ind — lød det op til hende — du staar jo blot og fryser.

Saa lukkede Tone Skov Døren og gik ind og var ganske ør af alt, hvad der var hændet hende.

Fru Weller kom igen næste Dag. Da havde hun ladet en Haandkuffert sende i Forvejen.

Tone spurgte ikke om, hvad den indeholdt, men Ingrid sagde straks, da hun havde faaet Overtøjet af:

— Nu er der noget, jeg vil sige dig, og du maa ikke blive alt for ked af det, men din Pige er ikke flink over for dig.

— Nej, sagde Tone og vidste ikke, hvor Ingrid vilde hen.

— Hun har forsømt dig skammeligt.

— Ja — ja, jeg ved det nok. Men, hvem skulde jeg faa, som var bedre? Det er saa vanskeligt; ingen bryder sig om at være hos en blind.

— Nej, men nu er det altsaa, at vi skulde rette alt det. Jeg maa jo nok, ikke sandt?

Forsigtig, næsten en Smule ængstelig, spurgte Tone:

— Hvad vil du, Ingrid?

— Ja, rent ud sagt, jeg vil give dig Haarvask, og saa vil jeg se dig efter —

— Ingrid —

En Haand greb om hendes Arm.

— Ja, Tone, du er ikke ren. Har du ikke mærket det?

— Jo — kom det helt opgivende — men jeg har bedt hende om at se efter, og hun har stadig sagt, at der ikke var noget.

Tone saa meget ynkelig ud, som hun stod der og strittede med Armene, bogstavelig som om hun ikke mer turde røre ved sig selv.

— Nu maa du ikke være saa ked af det — sagde Ingrid — det skal nok snart blive rettet.

De gik ind i Soveværelset. Og dér tog Ingrid op af Haandkufferten alt, hvad hun havde Brug for.

Hun gik ogsaa til Køkkendøren og gav Ordre til at faa varmt Vand bragt ind. —

I to Timer masede hun saa med den stakkels Tone. Modig gik hun lige paa. Færdig blev hun ikke — der maatte fortsættes næste Dag, men det var ikke mer, end hun havde ventet.

— Naar vi nu har faaet dig rigtig fin — sagde hun, og det hørtes paa hendes Udtale, at hun havde et Smil om Munden — saa gaar vi to ud og faar dig noget nyt Tøj. Du skal blive saa nydelig.

— Jeg har ikke Raad, Ingrid. Det kom langt indefra, mens Sæbeskummet brusede over det bøjede Hoved.

— Herregud, Tone, jeg har aldrig vidst, at du var dum!

Ingrid gav det hvide Skumhoved et lille, let Dunk.

— Ja, nu har jeg Krammet paa dig, sagde hun og lo; men hendes Øjne løb fulde, og hun maatte stryge Bagsiden af Haanden over dem for at klare sit Syn.

Tone blev tørret med varme Stykker. Petra maatte ordentligt springe.

Og Tone blev anbragt inde i Stuen i Nærheden af Kakkelovnen. Men da hun sad dér, sagde Ingrid, som havde staaet og set paa hende:

— Nu maa du undskylde, men nu har jeg faaet Lyst til at tale lidt med denne Petra.

Tone var der øjeblikkelig med et forsigtigt:

— Aa, Ingrid, gør nu ikke noget galt for mig! Og som om hun ligefrem var bange, kom det:

— Jeg er saa afhængig.

— Du v a r — sagde Ingrid myndigt — du e r det ikke mer.

Hun gik i det samme ud af Stuen.

Petra stod og pudsede et Par Sko og fløjtede til, da Fru Weller kom frem i Døren bag hende.

— De har vel Tid et Øjeblik?

Petra omkring med et Sæt.

— De kan maaske tænke, hvad jeg vil Dem! Jeg er ganske overordentlig forbavset over, at et voksent Menneske kan nænne, at en blind skal være saa forsømt, som Deres Frøken har været.

Petra slog sine Øjne ned og lænede sig uvilkaarligt ind mod Køkkenbordet. Hun sagde ikke et Ord til sit For-svar.

Men Fru Weller blev ved:

— Jeg vil ønske for Dem, at De aldrig maa komme til at kende, hvad det er at være hjælpeløs; men jeg vil ogsaa ønske Dem en rigtig god Hukommelse, dersom det sker engang. De har gjort Synd — at De ved det, rigtig stor Synd.

Da Fru Weller havde sagt det, vendte hun sig om og gik.

Petra slikkede sine Læber, som om hun havde smagt paa noget surt. Hun var rød i Hovedet og varm, skoldende hed over hele Kroppen. Ond var hun ikke, derfor var hun ikke blevet vred; hun var bare saa ilde ved det.

— Den var ellers køn, mumlede hun — men saagu' har hun Ret; jeg er vel nok et Asen.

Og saa skal det siges til Petras Ros, at hun lovede sig selv at være paapasseligere herefter. At det ikke blev »den bare Kommers« at gaa der, hvis Fru Weller skulde komme »saadan dagligdags«, var hun paa det

rene med, men skidt! det fik være — Fru Weller var nu ligegodt suffisant

Petra kom til at gøre rent, som hun aldrig i sit Liv havde gjort det før. Petra fik bestemt Tid til dit og dat, der var ikke mer noget, som hed at drive og trække i Langdrag.

Hun fik lidt nyt Tøj af Fruen for at kunne se net ud selv. Og hun — ja, saadan gik det virkelig, stillede en Dag inde i Stuen og spurgte, om det var ganske utænkeligt, at hun kunde faa Plads hos Damerne.

Det var utænkeligt, men det blev sagt saa hensynsfuldt, at der ikke var noget at tage fortrydeligt op.

Dette skete Juledags Formiddag efer en Juleaften, Petra aldrig havde kendt Mage til. Fru Weller havde bragt Gaver med sig, mange til dem begge, og hun havde fortalt om fremmede Lande og sunget og sikken en køn Stemme hun dog havde!

. . . . Nej, den Juleaften var ikke til at glemme. Og det var ikke dét, at der var talt gudeligt, nej slet ikke, og der var heller ikke læst eller saadan, det var bare saa underligt, at selv om de havde siddet der med den grønne Skærm for Lampen ganske som ellers, saa havde det været, som om der var tændt Lys alle Vegne. Det var den Frue — det var hendes Stemme, det var alt hos hende — hun var ikke som andre, og saa — ja, som hun havde sunget!

Petra undrede sig over, at hun pludselig var blevet saa glad for Sang — for den Slags Sang; for det var jo ikke af disse her med Slag i. Nej, der havde været én om en Pige, der ejede en lille Hue, som hun havde faaet af sin Mor. Og den Hue havde hun gemt paa; for hun vilde have den paa til sit Bryllup, men — se, om hun fik Bryllup! Huen blev hun nu ved at gemme paa alligevel, og den laa i en Kiste i fyrretyve Aar, men — da det gamle Menneske saa vilde se til den, havde de skidt Mølfugle ædt den

. . . . Det var helt mærkeligt; men naar hun saadan skulde tænke paa, hvad den Sang handlede om, saa var

det jo i Grunden taget noget løjerligt noget, men køn havde den nu ligegodt været — formelig til at tude over

. . . . Og der var én om to, som havde hinanden kær, og den kunde hun huske et Vers af, det sidste:

Dér sad vi tidt i Maaneskin ved Rosernes Hæk
ved Siden af den rislende Bæk
og veksled mangt et Ord, halvt i Alvor halvt i Skæmt,
det har nu vel længst han forglemt.

. . . . D e n h a v d e hun nu grædt over; for naa, hvad kunde det nytte at tænke mer paa dét!

. . . . Der havde været flere Sange endnu, men dem kunde hun ikke huske. Hele Tiden havde det været Frøkenen, som bad om at faa saa den og saa den det var nok Sange fra deres Ungdom.

. . . . Og h u n, som altid havde troet, at Frøken Skov var et dumt Pjus Nej, man skal nok ikke dømme Folk, før man ser dem, hvor de hører til, dét h a v d e hun da lært i Aftes

Det gjorde ikke saa lidt ondt i Petra, at der ikke kunde være Brug for hende i Fru Wellers Tjeneste.

I Begyndelsen af Februar flyttede Tone fra sin Kvist. Ingrid havde aftalt med en Snedker, at han skulde hente de værdifulde, gamle Mahognimøbler til Oppudsning. Han havde været der med sine Folk og var kørt igen. Der manglede nu blot at faa Kasser og Kufferter bragt hen i det ny Hjem, men den Vogn, der var bestilt, kom ikke til Klokkeslættet — Ingrid maatte ned at telefonere.

Det hjalp. Med en Times Forsinkelse var Lejligheden rømmet.

Petra gik og trissede rundt overalt, var færdig for længe siden, men kunde ikke bestemme sig til at samle sine Ejendele og gaa derfra.

Medens Ingrid telefonerede, kom hun endnu en Gang ind i den tomme Dagligstue, hvor Tone stod i Vinduesfordybningen.

— Frøken —

— Ja. Tone vendte sig om.

— Vær nu ikke vred paa mig, naar vi skilles.

— Hvor falder Petra paa dét?

— Jo, for jeg — jeg har jo ikke været, som jeg skulde.

— Det har jeg vist heller ikke, Petra. Skal vi lade dét gaa lige op?

— Frøkenen — jo, Frøkenen har bare været alt for god.

De græd begge to, da Fru Weller kom tilbage.

— Her kan man nok forslaa Tiden — sagde hun og lo — men var det ikke bedre, at Petra passede paa ikke at komme for sent til Toget?

Saa maatte Petra af Sted.

Alle Døre stod aabne. De hørte hende paa haarde Træhæle stolpre ned ad Trapperne.

— Der var alligevel noget ved det Pigebarn, jeg godt kunde lide, sagde Ingrid. —

Mændene kom og begyndte at bære ned. Fru Weller vidste, hvor alt var — hun havde jo selv pakket, nu sagde hun dem Besked; noget skulde der tages forsigtigt paa — hun fik dem til at springe for sig.

Da den sidste Kasse var ude af Lejligheden, gik hun hen til Tone og sagde:

— Saa, nu er det os to, som skal flyttes. Kom, saa gaar vi hjem!

— Du er saa tavs og ser saa meget alvorlig ud, sagde hun, da Gadedøren faldt til efter dem.

— Bryd dig ikke om dét! Jeg er nok bare blevet lidt løjerlig paa min Kvist.

Mer end én saa efter de to ulige Skikkelser, da de gik hen langs Dosseringen og Gyldenløvesgade og drejede om Farimagsgades Hjørne. De gik jævnt til uden at lade sig opholde. Alle kunde se, at den mindste var omtrent blind — hendes Fodskifte viste det.

Fru Weller havde ikke villet have Tone hen i deres ny Hjem, inden hun skulde blive der med det samme. De gik i Spænding begge to.

— Ved du, hvor vi er nu? Ingrid standsede.

— Ja, vi er i Farimagsgade.

— Her skal vi ind, Tone.

Ingrid førte hende hen til en Gitterlaage, ringede og ventede, at Portneren skulde lade Laagen gaa op.

Tone strakte en Haand ud, famlende, som hun altid havde for Vane, naar hun var paa et fremmed Sted. Ingrid tog den og førte hende inden for Laagen.

— Hvor vi skal bo fint! Ingrid.

— Og her er Tæpper! sagde hun, da de gik op ad Trappen. Alt, hvad hun ikke var vant til, maatte hun gøre en Bemærkning om.

Hendes Overraskelse frydede Fru Weller, som stadig havde hende ved Haanden.

Paa første Sal tog et venligt Menneske imod dem.

— Det er Jomfru Henriksen, Tone. Og — ja, her kommer vi saa! Hvis De nu hjælper Frøkenen, saa tager jeg Tøjet af saalænge.

Tone var et Øjeblik efter i en stor Stue, og Ingrid førte hende ind gennem flere. Hun mærkede, at hun gik i en lige Linie og sagde:

— Hvor staar der Møbler?

— Til Siderne du, langs Væggene.

Smaa eksotiske Fugle kvidrede i deres Bure.

— Du har Fugle! Aa, hvor kønt — hør! Og Tone standsede og stod og lyttede til de smaa, lyse Stemmer.

Flere Gange var det, som om hun saa; hendes Udbrud tydede paa det. Alligevel — det var kun, at hun følte sig til alt.

— Herregud — sagde Jomfruen ude i Køkkenet — det er da sørgeligt, men den blinde Stakkel kunde saamænd lige saa godt bo i en Kælder. —

Det havde været et meget stort Arbejde paa én eneste Maaned at samle og ordne et helt Hjem.

Det havde været aldrig at lade sig trætte, om saa Benene skulde gaa nok saa mange Skridt. Op med det første Dagskær, i Seng ud paa Natten. Hænge i Telefonen, naar én eller anden Forretning ikke kom i rette

Tid med den bestilte Levering. Ude og inde paa én Gang — her og der og alle Vegne paa én Gang. Og saa havde der alligevel stadig været Stunder til at smutte ud paa Dosseringen og sidde lidt hos Tone. Hun var ikke blevet forsømt. Men nu var det jo overstaaet alt sammen.

Tone havde faaet sine Møbler, og de var stillet, som de havde staaet i Hjemmet paa Dosseringen — hun kunde straks færdes frit i sine egne Stuer.

Og Tone blev fedet op. Der blev kræset for hende. Stadig var der noget nyt og altid lækre Sager.

— Du ødelægger mig, sagde hun og sad der med et Smil, som viste, hvor godt det hele smagte.

Men hun var ikke nem at sidde til Bords med; hun spildte saa meget.

Saa fik hun et stort, mørkeblaat Saltkar, som hun kunde skelne fra Dugen. Under hendes Kuvert blev lagt et tykt Stykke Piké; det kunde let fjernes, og et andet lægges i Stedet. Vin- og Vandglas blev stillet i Hylstre, saa hun ikke kunde vælte dem, alt blev rakt hende i Tide, inden hun havde været uheldig — der blev taget alle Hensyn. Og — ingen var utaalmodig, og ingen havde Bebrejdelser. Tone maatte Gang paa Gang spørge sig selv, om det virkelig var hende, der havde faaet det saa godt.

Deres skriftlige Arbejde blev der ikke talt om. Fru Weller vilde give hende Ro, vilde have, at hun skulde føle sig hjemme overalt.

De skulde ogsaa ligefrem rystes lidt mere sammen, inden de kunde begynde. Én Ting spillede maaske ogsaa ind: Ingrid var nok stærk — havde aldrig været syg, men hun havde i den Maaned, der gik, budt sig selv mer, end man kan gøre ustraffet, og nu var hun træt og trængte til at hvile ud.

Tone lærte hende at kende som én, der hygger sig inden Døre. Det var hende en Overraskelse, men noget,

hun var umaadelig glad over. Hun tænkte ikke paa, at det var en ganske naturlig Trang til Hvile. For øvrigt sagde Ingrid ofte i denne første Tid, at hun nød at have et Hjem igen. Sin Træthed talte hun aldrig om; hun vidste, at den snart vilde fortage sig. —

De talte om gamle Minder i en Tusmørketime foran Kakkelovnens Ildskær.

Det kom ganske af sig selv. Ingrid sagde:

— Hvor jeg husker den allerførste Gang, du var hos os i Villingerød. Jeg var vist for Resten slem ved dig. Kan du huske, at jeg røbede din Hemmelighed og sagde, at du skrev?

— Jo—o, Tone havde ikke glemt det.

— Ja, det var dengang! Ingrid sukkede pludselig dybt.

Lidt efter sagde hun:

— Hvor vi var unge!

Saa rejste hun sig.

— Gaar du, Ingrid?

— Nej, jeg vil blot se efter, om Fuglene er dækket til for Natten.

Hun var inde i Sideværelset, kom tilbage og satte sig igen.

— Saadan sad vi saa ofte hos Faster Hillebert, sagde hun.

Det var Begyndelsen til deres første rigtig fortrolige Samtale.

Det mørkeste: Fru Sasses Død, undgik de. Og dog vidste de, at mens de talte om saa meget andet, tænkte de mest paa dét. Saa beholdt Ingrid ogsaa et Navn for sig selv, som først skulde blive nævnet senere.

Lidt af en Skuffelse var det for Tone, at Ingrid egentlig kun talte om alt, hvad de havde oplevet sammen i sin Tid. Hun havde ventet at høre om Rejseaaarene og om, hvordan Weller og Ingrid havde truffet hinanden — der var jo saa meget, hun ikke kendte.

Ganske vist — hun kunde have spurgt. Ja, men det er saa vanskeligt at spørge for den, der ikke kan se.

Man spørger saa let i Utide, naar Menneskers Ansigtsudtryk er skjult for én. Tone kunde ikke gøre det.

Hen i April Maaned kom hun en Dag til Ingrid og sagde:

— Hvis det passer dig, vilde jeg gerne diktere dig noget.

— Om det passede! Fru Weller lagde øjeblikkelig Avisen fra sig og fulgte Tone over i hendes Stue, satte sig ved Skrivebordet og ventede — ventede —

— Naa Tone, kommer det snart? Ingrid vendte sig om og saa sig tilbage.

Midt paa Gulvet stod Tone med Ansigtet løftet mod Dagen og saa og saa, langt, langt ud i — vel sagtens alt for mange Tankebilleder.

Alle Udtryk gled over dette opadvendte Ansigt. Det kunde lysne og mørkne og blive som præget af store Lidelser.

Men alt det betog ikke Fru Weller som det mærkelige Skær, der var i de syge Øjne. Vidaabne var de, og der var et Blik i dem — et fjerntskuende — —

Tone stod der — var i Stuen sammen med hende, og var der ikke.

Aldrig før havde Ingrid følt, at der maa være noget i os, som er uafhængigt af vort Legeme. Tone viste hende det Og hun, som havde villet stramme hende op med en Spøg Ingrid tav og lagde Pennen fra sig.

Underligt, men den spinkle Lyd kaldte Tone tilbage.

— Jeg kan ikke, sagde hun.

Og straks efter med et Suk:

— Ja, saa maa du undskylde!

Om Aftenen, da de igen sad foran Dagligstuens aabentstaaende Kakkellovnsdør, fortalte Tone lidt om, hvad hun havde villet begynde paa.

Og da sagde Ingrid:

— Hvad mener du om at lade mig nedskrive dét, du nu har fortalt mig, ganske som du har gjort det nu?

Det tiltalte ikke Tone. Saa sad de der tavse.

Lige med ét siger hun:

— Nu kan jeg, hvis du ikke er ked af det paa denne Tid?

Ingrid rejste sig straks og fulgte hende igen over i hendes egen Stue.

De var der længe, og Ingrid skrev ned uden en eneste Bemærkning — arbejdede som en Maskine.

Færdig blev de ikke; Tone brød brat af og sagde, at Resten skulde gennemtænkes — klarlægges — —

Næste Morgen gik Fru Weller over i Tones Arbejdsværelse og satte sig til at læse igennem, hvad hun havde faaet dikteret Aftenen forud.

Hendes Ansigt blev mere og mere alvorsfuldt, og til sidst lagde hun de beskrevne Ark fra sig og sad og saa hen for sig.

En Gang slog hun sin Haand i Bordet og nikkede til, som om hun nu havde taget en stor Beslutning.

Inde i Sideværelset slog et Ur allerede ti, og nu hørte hun dem komme med alle sammen ind gennem Stuerne. Store og smaa slog de fuld Time.

Hun sad der endnu et Kvarter, rejste sig saa og gik gennem Spisestuen ud i den Gang, der førte til Soveværelserne. Der bankede hun paa Tones Dør.

— Det er blot mig, Tone; hvorfor kommer du ikke ind i Dag?

Hun aabnede i det samme. Et opmærksomt Blik fo'r til Sengen, idet hun nu gik frem og stillede sig ved dens Benende.

— Men jeg kan da ikke forstaa — sagde hun — ligger du endnu?

— Jeg var saa træt, sagde Tone.

Ingrid gik hen og satte sig paa en Stol ved Sengen.

— Sig mig nu alvorligt: er det dét, der er i Vejen?

Tone tav, men fik en Smule mere Farve i Kinderne.

— Du ser ud, som om der er noget rent forfærdelig

slemmt paa Færde. Vær nu flink og sig mig det — hører du, Tone!

— Jeg har jo sagt dig, at jeg er træt.

Der blev stille lidt, saa sagde Ingrid:

— Og du tror virkelig, at jeg vil tage den Træthed alvorlig? Hendes Haand strøg stiltfærdigt hen over Tones, og hendes Stemme havde været meget dæmpet og mild.

Alligevel vendte Tone sit Hoved bort og sagde næsten utaalmødt:

— Du maa tage den, som du vil, men naar jeg nu er træt —

Dette mindede alt for meget om FASTER Hillebert. Ingrid sagde:

— Tone, har vi to ikke set, hvad Modløshed kan føre til? Og det, du fejler i Dag, er ikke andet. Mig kan du ikke narre. Men — du maa ikke blive saa ked af det, selv om du synes, at dine Skikkelser ikke — ikke er levende Mennesker som du og jeg.

Tone fo'r til.

— Naa, saa synes du det altsaa heller ikke!

Et Øjeblik forvirredes Fru Weller, saa sagde hun:

— Mon ikke vi nu gør bedst i at tale ud om den Ting? Læg dig ned, Tone, og vær nu blot rolig, for der er ikke noget at være modløs over.

Hun fik hende til at lægge sig tilbage i Puderne. Og saa sagde hun hende, at fordi hun havde levet borte fra Verden i saa mange Aar, maatte der nødvendigvis mangle hende noget. Den, der ikke følger med, kender ikke Tiden — Tiden og dens Tanker — Tiden og dens Mennesker —

— Nej, men hvis hun paatog sig at skildre noget, der hørte en anden Tid til — hun var sikker paa, at det skulde blive som — ja, som en fin Pastel eller som et Blik ned i et hemmeligt, gammelt Gemme, hvor alt det dyreste ligger fra svundne Aar.

— Skriv du hellere selv, sagde Tone endnu opgivende.

Fru Weller talte igen, uanfægtet. Hun flyttede sig hen paa Sengekanten, og af og til strøg hendes bløde Haand over Tones Pande, og af og til over hendes Kind.

Den Haand havde en underlig Magt — den tvang Tone til at skifte Stilling, saa hun nu laa med Ansigtet mod Ingrids.

— Jeg kan ikke skrive mer, hviskede hun pludselig, og det dirrede om hendes Mund.

— Passiar — sagde Ingrid — du er ganske ude paa det vilde. Vist kan du, og du skal ogsaa! Men du skal lære alt det, du mangler, og dér er det, det skal vise sig, hvor højt du selv sætter din Kunst.

— Jeg er for gammel, Ingrid, og saa kan jeg jo ikke se.

— Har jeg ikke sagt dig, at jeg skal være dine Øjne? — Naa, og har jeg ikke ogsaa sagt, at jeg har oplevet saa rigeligt for to? Vi kan arbejde sammen, Tone, naar du blot vilde tro mig.

Dette blev sagt meget bestemt. Tone havde en tydelig Følelse af, at her slap hun ikke udenom.

— Staar du saa op? forhørte Fru Weller.

Saa kom det lille Ja, hun ventede paa.

— Og naar du er færdig, kommer du over i din Stue, ikke sandt?

— Ja.

— Tak, saa er det godt.

Fru Weller gik tilbage, satte sig ved Tones Arbejdsbord og begyndte at skrive. Hun skrev hurtigt og meget og havde saa travlt, at Døren gik op, uden at hun lagde Mærke til det.

En kom hen og rørte ved hende. Hun drejede sig i Stolen.

— Men er det dig! Og hvor du ser nydelig ud i Dag virkelig saa fiks.

— Hvad sidder du med dér? spurgte Tone.

— Aa, det er blot lidt, jeg skrev ned nu. — Vil du tage Plads, saa skal jeg læse det for dig.

Ingrid læste højt. Der gik et Kvarter — Ingrid læste endnu. Da hun tav, blev der meget stille.

Hvad hun havde læst, var en Omarbejdelse af noget af det, Tone havde dikteret den forrige Aften. Nu spurgte hun:

— Hvad synes du saa om det?

— Tone rejste sig og kom hen til Skrivebordet.

— Det er jo ikke mit, sagde hun mørkt.

— Det er dit med en lille Ændring, Tone.

— Ja, men jeg kan ikke sætte mit Navn under det.

— Ikke det? Ja, jeg kan heller ikke sætte mit. Saa bli'r det altsaa et stakkels, fattigt Barn, som ingen vil kendes ved.

Ingrid lo, men hendes Blik veg ikke fra Tones Ansigt. Hun kendte ikke det Udtryk, som var i det nu; det var egentlig en hel fremmed Tone, en, som gjorde hende en Smule urolig.

— Skal vi gemme dette — spurgte hun — og saa se dine Papirer igennem? Du har jo saa meget liggende.

Hun rejste sig i det samme og gik hen til Skabet, hvor Tone gemte sine Manuskripter. Da hørte hun en Lyd, som fik hende til at vende sig raskt omkring.

.... Jo—o Dér stod Tone og rev de beskrevne Ark itu, hele det store Arbejde fra i Gaar Aftes, og hendes Farve var gusten og Trækkene forandrede.

.... Mange Timers Arbejde ødelagt Ingrid blev vred, men tog sig i det, gik hen og tog Papirkurven, holdt den op for Tone og sagde:

— Kom det heri, det er saa grimt, naar der kommer Papirstumper paa Tæppet!

Tone, som mærkede Kurvens Rand under sine Haandled, slap i Forskrækkelse, hvad hun stod med. Det flagrede ned i Kurven, og Ingrid gik med den. Henne fra Stuen var der en alt for lav Stemme, som sagde:

— Ved du ellers af, Tone, at dette var stygt af dig?

Efter dét var der kun en Dør, som gik.

Det store, tomme Rum uden om Tone, blev et stort, tomt Rum inde i hende. Der steg en kvælende Fornem-

melse op i hendes Strube, med ét kunde Benene ikke bære hende, hun kunde ikke høre for en stærk Brusen, og saa — saa vidste hun ikke mer — —

Undskyld — sagde Jomfruen i Døren til Dagligstuen, hvor Fru Weller stod og saa paa sine Fugle, talte til dem, legede med dem — Frøkenen er blevet syg.

Ingrid vendte sig om.

— Syg, sagde hun og saa ud, som om hun selv blev det.

— Ja, men vil Fruen ikke gaa med?

. . . . Herregud, saa Tone havde taget sig det s a a nær!

De kom ind, hvor hun laa, lige plat ud paa Gulvet. Fru Weller faldt paa Knæ, løftede hendes Hoved og kaldte:

— Tone, men Tone da! Kunde du ikke se op — slaa nu dine Øjne op! Saadan ja! Har du det bedre nu? — Aa, men Tone, som du har forskrækket os!

De fik hende hen paa en Sofa, og Ingrid og Tone blev alene.

— Kan du tilgive mig? spurgte Ingrid.

— Jeg siger det samme, sagde Tone.

Fru Weller lagde sin Kind ind mod hendes.

— Hvad skal vi saa love hinanden?

— Ingenting, Ingrid.

— Ingenting —

— Nej; for det er bare m i g, der skal være skikkelig,

Ingrid. —

Fra den Dag blev hun det, Fra den Dag gik Tone i Skole hos den vidtberejste Frue, der havde lært saa meget ude blandt Mennesker.

Hun rejste ikke; det ude fra kom til h e n d e, kom i de Timer, de endnu tilbragte foran Majolikaovnens aabne Døre, naar Brændeildens flakkende Skær lyste ud over Gulvet, gik frem under Klangen af en Stemme, der fortalte, saa hun følte sig midt i et stærkt pulserende, et bestandig vekslende Liv.

— Vintersæsonerne i de store Byers fornemme Sel-

skab, og Somrene ved de kosmopolitiske Badesteder — Stilheden ved en eller anden Kuranstalt mellem Bjerger og den endnu dybere i selve de store Ørkener — Livet om Bord i en Oceandamper, Sydens straalende Farver, og det sære uvirkelige Skær under flammende Nordlys — Mennesker af alle Samfundsklasser, alle Aldre — Gode, onde, virksomme, lade, intelligente, intrigante, storladne og smaatskaarne — et Virvar af Karakterer og Typer og Oplevelser — saadan var de Billeder, den Stemme rullede op. —

Dagene gik. De blev lange, og der kom Varme i Luften. Derved blev de to Damers Liv lagt om; men endnu holdt de Mørkning — stjal sig til det helt op til de lyse Nætters Tid.

En af de sidste Aftener, de sad saadan, sagde Ingrid:

— Nu har jeg talt om saa meget uden om mig, i Aften skal du høre lidt om mig selv.

Tone sagde stille, forventningsfuldt Tak og sad nu og ventede paa dette, der endelig skulde komme.

Og Ingrid sagde:

— Du husker vel ikke, at der var en Doktor Hansen paa Klinikken, hvor Faster Hillebert laa? Han var Reservelæge.

— Nej, Tone kunde ikke huske ham.

— Han blev ved at komme hos os, efter at Faster var kommet hjem. Vi blev forlovede, han og jeg.

Tone gjorde en Bevægelse i Stolen, men sagde ikke noget.

Ingrid fortalte videre, sagde, som det var, sagde, hvad der havde skilt dem og talte om Fasterens Død. Men da hun kom détil, kunde hun endnu ikke berøre dette, uden at Bevægelsen var ved at overvælde hende. Hun maatte rejse sig, maatte tie lidt, maatte anspænde sig for ikke at briste i Graad.

Da hun igen kom hen og satte sig, var hun rolig. Og nu sagde hun:

— Faster blev begravet saa hurtigt, det lod sig gøre. Jeg bekendtgjorde det, efter at det var sket, men det skrev jeg jo til dig.

— Saa rejste jeg. Over Hals og Hoved for at undgaa, at Aage skulde lade høre fra sig eller komme selv.

— Du ved, at jeg tog til London. Senere rejste jeg sydpaa med to svenske Damer, jeg havde været en Del sammen med. Og saa var mit Rejseliv begyndt.

Hun tav lidt, og Tone sagde:

— Du vil da fortælle mer?

— Ja, der er bare saa meget, du!

Endnu et Øjeblik gik. Og saa med ét sprang Ingrid lige ind i dét, som endnu var hende saa svært at tale om.

— Jeg traf Aage igen. Flere Aar efter. Han sad som Læge i Algier — dér traf jeg ham.

— Jeg kom fra Grækenland og havde gjort Middelhavsturen, anede ikke, at han var der, og saa ham mellem Folk paa Kajen, da Skibet lagde til.

— Han var en god Ven af den Familie, jeg besøgte. Undgaa hinanden kunde vi altsaa ikke — vi kom en Del sammen. Jeg var ogsaa i hans Hjem, men aldrig alene — jeg — —

Hun brød brat af og sagde:

— Naa, det kan være det samme! Men den Dag han bad mig om en Samtale, sendte jeg ham kun en Hilsen, og saa rejste jeg.

— Du forstaar, jeg vidste, hvad han vilde mig. Men jeg turde ikke.

Hun tav. Der gik nogle Minutter, saa sagde hun:

— Weller traf jeg i Ægypten fire Aar senere. Han var Ægyptolog og gik og pillede ved nogle Udgravninger. Hvordan han saa pludselig fik Øje for mig, forstaar jeg ikke; jeg tror det kom af, at han fik en god Tilhører i mig — jeg var den eneste, som ikke blev træt af hans lange Forklaringer. En Ting husker jeg, at jeg tænkte: Han er saa helt forhekset af alt, hvad han finder i Sandet, med andre Ord: absolut ufarlig. Og saa en skønne Dag var det dog blot om, at jeg vilde blive hans Hustru. Nu kendte jeg ham jo, vidste hvordan han var, vilde nok tage ham, som han var — han paa sin

Side skulde gøre alt, hvad der stod i hans Magt for at forandre dét hos sig, jeg maatte ønske anderledes — —

— Han sagde sig selv imod, som han vist aldrig havde gjort det før.

— Han talte ogsaa om, at jeg var anderledes end andre, at det netop var det, der havde givet ham Mod til at udtale sig — —

Det var en fin, god Mands Ord, Tone. Jeg gav ham et Ja, som jeg aldrig fortrød; Weller var et af de nobleste Mennesker, jeg har kendt.

Nu blev der en lang Pavse. Tone brød den ved at sige et stilfærdigt Tak. De talte saa ikke mer om Ingrid, uddybede intet, men sad endnu sammen, da Jomfruen kom med Teen.

Det var blevet koldt igen med trækkende Byger. Men Foraaret var der og vilde ikke tvinges til Side; en Dag tog det sig sammen og viste, at det havde Magten, hvor nødig den sidste Rest af Vinteren saa end slap sit Tag. Sol og Fuglekvidder hilste den Bedrift. Tiden var Livets, og Liv puslede og brød overalt.

Ingrid vilde have Tone ud, hvor de kunde mærke, hvad der skete; men Tone vilde ikke. Hun var, efterhaanden som Dagene blev lyse og lange, gledet ind i en Tungsindsperiode.

Allerede i mange Aar havde hun haft svært ved at falde til Rette i de skiftende Overgange. Hvert Halvaar betød det, at hun skulde lægge sit Liv om, og altid var det Halvaar, som gik, det, hun nødigst vilde slippe. Nu kom dét til, at hun var bange for de Planer, der muligvis kunde blive foreslaaede for Sommeren.

Ganske vist — endnu havde Ingrid ikke talt om noget, men det ligesom laa i Luften, at det vilde ske. Tone kunde jo for øvrigt ogsaa sige sig selv, at dette levende Menneske umuligt kunde udholde at tilbringe en Sommer i Byen.

Det var helt svært for Ingrid altid at gaa og se paa Tones alvorlige Ansigt. Hun kendte hende ikke fra den

Side og gik og spurgte sig selv, om noget hos hende maaske var Skyld i det. Hun kunde da ikke tro det; hun vilde jo antage, at Tone, hvis der havde været noget, havde sagt hende det, saa der ikke skulde gro et eller andet ondt op mellem dem.

En Tid lod hun hende i Ro, men saa tvang hun hende ud, og en Dag havde hun uden hendes Vidende bestilt en Vogn, som skulde køre dem til Klampenborg.

Tone var hjælpeløs. De hjalp hende i Tøjet, som om hun var et Barn. Ingrid talte til hende, som om hun var et Barn, hvirvlede hende ind i en Stemning, der rev hende ud af Alvoren.

.... Aa, den Ingrid!

.... Men alligevel — her stak nok noget under! Tone var meget usikker og stod med et Ansigt, som fik Ingrid til at sige:

— Du ligner virkelig den Tid, der gik, Tone; alle Slags Byger trækker dér. Hun satte i det samme sin Pegefinger paa hendes Pande og tegnede en lang Bølgelinie hen over den.

Et lille, velment Nap i hendes Øre, saa hendes Arm ind under sin, og saa sammen ned til Vognen.

.... Det kunde nu være ligemeget, men dejligt var det at sidde der og faa Lungerne fyldt med den stærke, friske Foraarsluft. Tone lagde sin Haand over Ingrids.

— Tak, Ingrid! Og skænd saa paa mig; for jeg er vist ved at blive en sær, gammel Skrøbtudse.

Da de kom ud, hvor Stranden kunde ses, lagde hun Hovedet tilbage og trak Vejret dybt.

.... Det var jo som i Villingebæk for de mange Aar siden Og igen maatte hun have fat i Ingrids Haand.

— Aa, Ingrid dog! Hun knugede den i sin.

De naaede Bellevue og kørte gennem røde Port til Badeanstaltens Hovedindkørsel. Der stod de ud.

Langsomt, rigtigt nydende den grødetunge Luft, gik de ind til Pladsen foran Koncertsalen.

Dér meddelte Ingrid sine Indtryk, talte om Farver og Skydannelser, talte om Vandet og de hvide Sejlere

og om Fiskerlejet, der laa for deres Fødder, talte saadan, at Tone tog imod det — saa det.

Hun havde ingen Anelse om, at Ingrid havde holdt Øje med alle Villaerne, de var kommet forbi, ogsaa her inde paa Anstaltens Grund — om der ikke skulde være en Lejlighed at faa, ikke den ringeste Anelse om alle de skuffede Blikke, der var sendt til Vinduerne, som prangede med: Udlejet.

Fru Weller førte hende ind i den lille Naaleskov, bort fra Lyset til denne lukkede, dæmringsfyldte Plet, hvor Stilheden gav Ro for Tanken.

— Saadan et Sted var det, du skulde bo — sagde hun og talte om Modsætningen mellem den fulde Dag og de bløde Skygger under Granerne.

— Her kunde vi gaa ind, naar Sollyset blev dig for stærkt, og her var den Fred, som du nu engang sætter saa højt. Skal vi i Grunden ikke tænke lidt over det?

Da de omsider kom ud til Vognen, havde hun talt saa snedigt, at Tone maatte give sit Samtykke. —

Dagen efter tog Fru Weller derud igen. Inde bag Granskoven, i Anstaltens nordvestlige Hjørne laa en Villa, som ikke var lejet ud — der var ikke noget Valg, den blev det. Hun kom hjem og havde bragt den Ting i Orden. —

De flyttede fra Byen sidst i Maj, og nu begyndte den rigeste Sommer, Tone havde haft i mange Aar.

Arbejdet blev der ikke; alt hvilede. Men Fru Weller lod Indtrykkene komme til Tone, var utrættelig. De saas altid sammen. Man kunde ikke andet end lægge Mærke til disse to Skikkelser med de interessante Ansigter. Den enes kvikt og levende, den andens tænksomt og stille.

Nogen god Fodgænger havde Tone aldrig været; nu blev hun det. I Begyndelsen kneb det, men Ingrid tog i lang Tid Hensyn til hendes smaa Kræfter. Senere glemte de begge at tale om Vejlængde.

Men en Dag, de sad oppe ved Taarbæk Kapel, sagde Ingrid:

— Sig mig engang, Tone, har du helt glemt dit Ty-ske, eller er det bare noget, du siger?

— Ja, det mente Tone nok, hun havde. Hvordan skulde hun vel være blevet i Øvelsen, naar hun aldrig havde haft Lejlighed til at tale det —?

— Naa, nej, det kan der være noget i — sagde Ingrid — men saa er det bedst, vi begynder i Morgen.

Tone lo af denne aldrig svigtende Energi, men tænkte ikke over, at det var alvorligt ment. Det fik hun først at mærke næste Morgen, da alt, hvad Ingrid sagde, kom paa Tysk.

Hun troede endnu, at det var Spøg og talte Dansk.

Fru Weller bad undskyldte, men hun forstod ikke det Sprog.

Saa maatte Tone til det. Men hun fandt, at det var noget Narreri, og det tog Tid, inden hun kunde faa sig til at tale løs.

Noget lille Arbejde var det ikke at vinde gennem alt, hvad den ensidige, ensomme Tone havde levet sig ind i. Men Ingrid mærkede det ikke, skænkede det endnu ikke en Tanke, at det var et Arbejde, der maaske alligevel engang vilde tage paa hende selv.

Som hun havde hygget sig i Hjemmet i Farimagsgade, saadan hyggede hun sig nu under deres første Sommerophold. Hun var altid om Tone. Men engang imellem tog hun til København, og havde da saa meget godt med sig hjem, at Tone sagde: Hvor maa du være rig! Svaret var lidt foruroligende — Tone havde det med alle Slags Belymninger og blev virkelig ængstelig, naar Ingrid sagde: Ja, enten det eller ogsaa meget letsindig. —

Hen paa Sommeren kom Fru Weller en Dag tilbage fra saadan en Tur. Tone modtog hende uden for deres Hus. Hun var som et Barn i sine Spørgsmaal.

Da de traadte ind i Havestuen, løftede Ingrid pludselig Hovedet og standsede lige inden for Døren. Hun

stod, som om hun havde mærket noget, der generede hende, og hun havde skiftet Farve.

Tone var gaaet hen til et Bord med en Pakke, Ingrid havde givet hende. Hun stod og befølte den og smaa-snakkede og var begyndt at fortælle Dagens smaa Hændelser, omstændeligt, som Ingrid havde vænnet hende til.

— Du har haft Gæster, Tone?

— Ja, Direktør Holm, vor Vært i København, har været her. Han vilde have talt med dig om den Bade-ovn.

Hun havde endnu ikke opdaget det underlige i, at Ingrid kunde vide, at der havde været nogen.

Ingrid spurgte:

— Var han alene?

— Nej. Han var paa Tur med en Ven af sig, en Doktor Hansen. De gik for et Øjeblik siden.

Fru Weller satte sig og saa ud ad Vinduet.

Der blev saa stille i Stuen. Udenfor var der Lyd af Fodtrin over Gruset — inde brødes Stilheden af en Sommerfugl, som dansede haabløst op og ned ad Ruden.

Endelig sagde Tone.

— Men Ingrid, hvor blev du af?

— Jeg sidder her. I Dag er det dog vist den varmeste Dag. Der var skrækkeligt i Byen.

Tone kom hen til hende.

— Du er da ikke syg, Ingrid?

— Nej, men jeg trænger til at sidde lidt her i Skyggen.

Tone gik fra hende igen.

— Jeg kommer til at tænke paa — sagde hun — hvordan kunde du vide, at her havde været Besøg?

Hun fik ikke noget Svar og stod lidt efter og undrede sig over at høre Ingrids Trin over Gulvet og Lyden af en Dør, som faldt til.

Inde bag den Dør, i sit Soveværelse, sad Ingrid nu og ligesom stirrede forbavset paa sig selv, overrasket, urolig — for en Dufts Skyld, der havde hængt i Stuen.

Hun vidste kun én eneste, der førte den Duft med sig: Aage. Det var en bestemt Pomade, han brugte i sit Haar, efter en ældgammel Opskrift.

. . . . Men var der nogen Grund til at tro, at denne Doktor Hansen skulde være ham? Og endelig — hvis det havde været ham, mon de saa ikke nu havde kunnet sidde over for hinanden ganske naturligt som et Par gode, gamle Venner? Nej, det var jo netop det, de ikke havde kunnet; det mærkede hun kun alt for godt paa sig selv

. . . . Eller — var det alligevel Varmen — var hun overanstrengt — træt — syg

Der blev taget i Døren.

— Ingrid!

— Ingrid, kommer du ikke? Nu rettes der an.

Fru Weller rejste sig langsomt.

— Jo, et Øjeblik — jeg skal komme om et Øjeblik. Gaa blot ind, Tone.

Jomfruen, der var i Spisestuen, da hun kom, saa forskrækket til hendes forandrede Ansigt. Hun fik et Vink om at tie og gjorde det.

Under Maaltidet tvang Ingrid sig til at fortælle lidt om sin Tur, men hun var ikke selv med i det som ellers, og Tone sagde:

— Det er da kedeligt, men du er da vist helt sløj?

Ingrid benægtede det.

Saa sagde Tone pludselig og saa saa glad ud:

— Det er sandt, jeg har en Hilsen til dig fra Direktøren. Han sagde, at han beundrede den Maade, her var ordnet paa — at man kunde faa saa meget ud af saa smaa Rum. Ja, kan jeg nu huske alt, hvad han sagde? Det var selvfølgelig dig, han sad og roste, og han beklagede, at han ikke traf dig.

Fru Weller ærgrede sig over sig selv, men det var hende næsten ikke muligt at spise noget.

Tone mærkede intet; hun var optaget af at give Veninden al den Ros, der tilfaldt hende.

Hen mod Maaltidets Slutning spurgte Ingrid:

— Men Doktoren, sagde han slet ingenting — ja, ikke om mig, men I talte vel ogsaa om andet?

— Jeg ved ikke — sagde Tone — om han sagde stort andet end Goddag og Farvel. Han var i hvert Tilfælde meget tavs.

Et Øjeblik efter sagde hun:

— Jomfruen siger, at han var høj og lignede en Ud-lænding.

— Velbekomme! sagde Ingrid og rejste sig i det samme.

Da hun senere sad ude paa Verandaen og røg en Cigaret til Kaffen, maatte hun tvinge sig til at høre paa noget, der ellers vilde have glædet hende — Tones første virkelige Idé til en Bog.

Hun var saa adspredt, at hun ikke havde andet end et flygtigt: Naa, men det var jo udmærket, Tone!

Den stakkels Forfatterinde følte sig inderlig skuffet.

— Hvor du dog vist er træt, sagde hun stiltørdigt, bedrøveligt.

Dét gjorde Fru Weller opmærksom. Hun tog sig sammen, talte nu selv om Tones Bog, fik slettet Indtrykket af ikke at have vist Interesse, fik Tones Mund paa Gled igen, saa det blev mørk Aften, inden de gik ind fra Verandaen.

Der gik en Sommer til Ende. Vildvinen op ad Fru Wellers Villa rødmede og fik skøre Blade. Tone kom ind med et og sagde:

— Nu er det altsaa Efteraar.

Og overrasket spurgte Ingrid:

— Kan du se det?

Men Tone sagde kun:

— Nej, jeg følte mig til det. —

Der kom graa Dage og Dage med Blæst. Rusk og Uhygge afløste Soltiden. Sundet laa ikke mer og glitrede i Sommerdis under en blaa Himmel; det rejste sig grønligt med hvide Skumtoppe i Østenstormene. Maa-gerne strøg skrigende ind over Land. Krager og Alli-

ker sad i Træerne og gyngede med udspilede Vinger; de løftede ogsaa deres Stemmer — det var Dagene igennem et evigt Jammerkor over Sommerens Død.

Langs Strandvejen rumlede Omnibusserne ind med Landliggernes Flyttegods — hver Dag mange.

Fra Klampenborg var Badegæsterne rejst, og adskillige af Beboerne rundt om i Kottagerne havde byttet Land med By. Ingrid og Tone holdt ud endnu — de holdt længst ud. Svært havde det været for Tone at bryde op fra Vinterlejligheden, nu var det hende lige saa svært at skulle sige Landet Farvel. Ingrid føjede hende og blev — de rejste først Dagen inden Anstalten lukkede. —

Saa var de igen i København. Og saa begyndte de at arbejde.

Fru Weller var som en hel Maskine, der gjorde alt, hvad man indstillede den til. Men ved denne utrættelige Væren paa Pletten, og ved den store Udholdenhed, hun altid viste, knyttede hun Tone stadig fastere og fastere til sig.

Dette kunde have gjort Arbejdsdage og Hviletider dobbelt rige for dem begge, men Tone gik saa fuldstændig op i sit, at hendes Sind en Tid tog ligefrem Skade.

Hun var begyndt at regne med Ingrid paa en hel anden Maade end før. Fra hende havde hun jo modtaget alt, hvad hun nu mente at kunne give ud af igen, af hende afgang det, hvor langt hun overhovedet skulde naa, og uden hende svandt Fremtiden, som et Drømmeslot svinder, naar Drømmen er forbi.

Derfor blev hun urolig, naar Ingrid ikke var hos hende, og — urimelig fordringsfuld, naar de var sammen. Hun drev dem ind i et meningsløst forceret Arbejde, stadig under større og større Uro og Krav. Men — af og til saa hun sig selv, som hun var nu, og da fik hun ondt af Ingrid, led ved det, men kunde ikke ændre det Desuden — hun havde jo ikke haft Bud efter hende

Fordi det var Tone umuligt selv at kunne skrive sine

Tanker ned, førte det ofte med sig, at der var et og andet at tale om, og de Samtaler, de to Damer altid kom ind i efter Arbejdstiden, tog Gang paa Gang mange af de Timer, som hører den normale Nattehvil til.

Det var en Arbejdsmetode og Levevis, der var saa forkert, som tænkes kunde, men Fru Weller nænnede ikke at holde igen — hun kunde saa godt forstaa, at netop saadan maatte det komme, naar Tone igen begyndte at tro paa sig selv. Endnu var det ogsaa kun i Ny og Næ fremme for hende, at hvis dette var mere end en Overgang, holdt hun ikke til det.

Ët fik hun dog sat igennem: at de kom ud at spadserere hver Dag. Dette lykkedes dog kun ved, at hun viste sin gamle Myndighed, og — det var ofte ret besværlige Ture, fordi Tone betragtede dem som unyttige og blot gik og talte om alt, hvad de kunde have bestilt i de Timer.

Efter Jul fik Tone et Galdestensanfald. Det kom pludseligt en Dag, Ingrid var alene ude. Da hun vendte tilbage i Skumringen, var Tone bragt til Sengs, og Læge tilkaldt. Jomfruen sagde, at han var i Dagligstuen for at skrive en Recept. Der gik Ingrid ind.

En Herre rejste sig fra Stolen ved Skrivebordet.

Han blev staaende, og hun blev staaende — —

— Ja — sagde han lavt og gik hende i Møde — det er mig.

Indtrykket var saa stærkt, at hun uvilkaarligt greb ud efter Støtte og maatte sætte sig.

— Jeg vidste ikke, hvem jeg blev kaldt til, Ingrid.

Hun saa op og mødte hans Blik.

— Sæt dig — sagde hun — vi — vi maa jo tale om Patienten.

— Ja, sagde han og vendte tilbage til Skrivebordet. Der lagde han omhyggeligt alt, som det havde ligget, inden han skrev, vendte sig om og gav hende Besked.

Ud over det talte de ikke sammen.

Da han sagde Farvel, holdt hun ikke paa ham.

Henne i Stuen tikkede et Ur. Underligt — men samtidig med, at tusinde Tanker fo'r gennem hendes Hoved, hørte hun det Urs Pendulslag, følte dem næsten som noget ondt, som selve den uforstaaende, kolde Tid, der gaar sin Gang uanfægtet, selv om alt staar stille for et Menneske.

Jomfruen kom og talte til hende om Frøkenen — om hvor strengt det havde været.

— Og saa det, at Fruen skulde være ude! sagde hun og stod og virrede med Hovedet, som om Forskrækkelsen endnu var over hende.

— Ja, sagde Ingrid og havde ondt ved at samle sig.

— Doktoren kommer igen til Aften, sagde Jomfruen, idet hun forlod Stuen.

Fru Weller maatte op fra Stolen og gaa — gaa sig rolig, inden hun gik ind til Tone.

Senere spurgte hun Jomfruen, om hun kendte Doktor Hansen.

— Ja, han havde været Huslæge hos hendes forrige Herskab.

— Hvor bor han? Nu er det vel ikke alt for langt herfra?

— Paa Østerbro.

— Men det er da en urimelig Vej at hente Læge. Her maatte da være én i Nærheden.

Jomfru Henriksen stod, som om hun modtog en Irettesættelse. Hun sagde spagfærdigt:

Nu kendte jeg jo ham — —

Fru Weller afbrød hende.

— Ja, lad saa det være godt!

. . . . Hvor Fruen dog var underlig, slet ikke som ellers

Tone laa i Døs hele Aftenen. Der var ikke noget at gøre for Ingrid, ikke andet end at se derind nu og da. —

Doktoren kom igen ved ti Tiden. Da var de begge inde hos den syge.

— Det gaar, som det skal, sagde han.

De stod lidt dér ved Fodenden af Sengen. En Gang

saa han paa Ingrid, som om han vilde sige noget mer, noget andet, men han blev staaende tavs og vidste, at han skulde gaa og — gik ikke.

Ude i Entreen var han alene med hende. Dér sagde han med sit Blik ufravendt rettet paa hendes Ansigt:

— Gennem Direktør Holm kender jeg Frøken Skov af Omtale — ja, og dig. Jeg ved, hvor meget du har gjort for hende, ved, hvor umaadelig meget det er, men jeg vidste ikke, at Fru Weller var dig.

Hun viste mod Stuedøren, som om hun bød ham indenfor; men han sagde:

— Nej Tak, Ingrid, ikke i Aften. Men sig mig blot: Hvordan er det med dig selv? For som du har det, slides der paa dig.

— Jeg — sagde Ingrid — jeg er jo saa stærk.

Han stod stadig, som om han ikke kunde rive sig løs.

Saa pludselig gjorde han en trist Bevægelse med Hovedet og sagde:

— Ja, og saa — skulde der indtræffe et nyt Anfald, er mit Telefonnummer: Øbro 1356. Men — maaske vil du hellere kalde en anden?

Han ventede ikke paa Svaret, men sagde hurtigt:

— Farvel, Ingrid!

Hun fulgte ham til Døren.

Der standsede han, vendte sig om mod hende og spurgte:

— Har du sagt Frøken Skov, hvem jeg er?

Hun saa roligt paa ham, da hun sagde:

— Nej, jeg har ikke.

— Gør du det, Ingrid?

Et næsten forpint Udtryk gik over hendes Ansigt.

— Kan jeg undgaa det — sagde hun — gør jeg det helst.

Nu rakte han sin Haand frem.

— Farvel da, Ingrid.

Saa gik han. —

Tone fik det bedre. Doktor Hansens Besøg blev overflødige; de havde for øvrigt ikke været mange, i alt fem.

Ingrid havde han kun truffet de tre Gange. Han havde en tydelig Følelse af, at hun undgik ham.

Og Tone kom op igen og begyndte at arbejde. Lidt mindre forceret, men alligevel vedholdende. De arbejdede sig gennem Vinteren og fik saa Bogen færdig.

Det var Fru Weller, der gik med den til det Forlag, som i sin Tid havde ladet Tones første Bog trykke.

Der kunde intet siges før om nogle Uger. Man vilde læse den — lade den censurere — Frøkenen havde jo været blind saa længe, havde været afskaaret fra nye Indtryk — Udvikling — Fruen forstod nok — undskyldte nok — —

Med dét kom hun hjem.

Og nu gik Tone om og var tavs som en døvstum. Spændingen ødelagde hendes Nerver.

Ingrid talte med hende, læste for hende, søgte paa alle mulige Maader at faa hendes Tanker ud af den Ring, de kørte i. Det var ugørligt; Tone sad uhjælpelig fast ved det afleverede Manuskript. —

Og saa blev det Foraar igen.

Fru Weller sagde til Jomfruen:

— Her maa gøres noget. Nu tager jeg paa Landet i Morgen og ser at faa en Sommerlejlighed, og saa skal Frøkenen ud af den gamle Trummerum.

Lumsk og underfundig sneg hun sig af Sted under et eller andet Paaskud, som kunde forklare, at hun skulde være borte en halv Dag.

Da hun kom tilbage om Eftermiddagen, havde hun været i Snekkersten, hvor hun havde lejet et lille Hus, helt nede ved Stranden. Der var ikke mer Tale om at tage Hensyn til Tones Øjne; Lyset var nu helt slukket i dem.

Hun mødte mægtig Modstand. Tone vilde ikke fra Byen — ikke i Aar. Hun maatte; Huset var lejet, og Ingrid vilde ikke være til Nar. Leje den ene Dag og gøre det om den næste — nej, ud skulde de.

De rejste i Begyndelsen af Maj. —

Ingrid gik med Tone omkring deres Sommerhjem.

Saa mange Skridt i Længden, og saa mange i Bredden; hun morede sig over, saa lille den Bygning var.

Straatag havde den og ganske lave Vinduer, kalkede lyserøde Mure og et Par Stokroser paa hver Side af den smalle Havedør.

Foran Huset var en ganske lille Have med et eneste Blomsterbed. Men bag det var Stranden og et Lysthus, som stod i det hvide Sand med Marehalm op ad de spinkle Stolper. Skaanes Kyst blaanedes længst ude, og lidt nærmere lyste Hveens Skrænter — Tone fik det beskrevet alt sammen. —

Det blev en af de smukkeste Somre i Mands Minde. Sol og Varme og tilpas Regn til at holde alt friskt, og dette endda oftest om Natten, saa en ny Dag begyndte med tindrende Friskhed.

Det kunde være blevet en dejlig Sommer, men sidst i Maj havde Tone faaet sit Manuskript tilbage fra Forlaget — ikke at det var kasseret, nej, men der var en Del, som ønskedes strøget, og en Del, som vilde vinde ved en Omarbejdelse, og — —

Tone havde ikke villet høre Resten, hun havde opgivet alt med det samme og havde rettet haarde Bebrejdelser mod Ingrid, fordi hun havde sat igennem, at de havde taget dette Arbejde op i Stedet for at lade hende være ude af Sagaen — glemt.

Det var et haardt Slag for Ingrid, at Tone tog Forlagets forskellige Henstillinger som et fuldstændigt Nederlag for sig og sit. Forgæves søgte hun at tale hende til Rette. Det var umuligt. Saa gjorde hun sig vred.

— Vi kan ikke være det bekendt — sagde hun — hvad tror du, de tænker om os?

Tone var lige glad; hun havde aldrig villet det.

— Ja, men det er jo kun, at du tager dig sammen, kan du dog ikke indse det?

— Nej, Tone kunde ikke indse andet, end at hun var færdig, havde begaaet noget Juks og — var færdig.

Dagene gik i Stykker for dem efter dét, de vidunder-

lige Sommerdage, der ganske umærkelig gled over i Efteraaret.

Egentlig blev det ved at være Sommer. Solen skjulte sig ikke, Løvet vilde ikke falme, end sige falde af, og i Havenne stod Roser og Stauder i Flor.

I denne Tid bekendte Fru Weller for sig selv, at Menneskers Handlinger dog kun er skrøbeligt Makværk. Det var første Gang, hun saa det saa skærende klart, og det havde den Indflydelse paa hende, at hun blev vag og ubeslutsom og bøjede sig ind under Tones Vilje, som pludselig havde rejst sig og mærkedes hver Time paa Dagen — underligt nok, da hun jo i Virkeligheden var saa langt nede.

Først efter at de var kommet til København igen, indsaa Ingrid, hvad dette vilde føre til: Bundet havde hun været én Gang i sit Liv, nu ja, hvad nu

Tone sagde sig fri for alle Forpligtelser over for Forlaget. Ingrid maatte ordne det. Forlæggeren kom selv op og talte med begge Damerne. Han gik derfra med uforrettet Sag — Tone var ikke til at forhandle med.

I Hjemmet var de enige om, at hun var ved at blive syg igen, saa forandret som hun var. Det kom ogsaa en Dag med et stærkt Ildebefindende og Feber. Da Ingrid talte om at hente Læge, forlangte Tone, at det blev Doktor Hansen — det skulde være ham. —

Saa mødtes de én Gang til, de to, som ikke mer havde noget med hinanden at gøre.

Ingrid sad ved Tones Seng, da han kom. Hun rejste sig og hilste og gik hen og stod ved Vinduet, mens Undersøgelsen stod paa. Senere, da der skulde skrives Recept, fulgte hun Doktoren over i Dagligstuen.

Derovre sagde hun:

— Hvad tror du, det er?

— For mig ser det ud, som om et eller andet har givet Frøkenen en Sindsbevægelse; jeg vil nærmest kalde det et nervøst Sammenbrud.

Ingrid stod et Øjeblik og saa hen for sig og sagde saa:

— Hun har haft en Sindsbevægelse, Skylden er min, og det piner mig.

Doktoren gik hende uvilkaarlig nærmere.

— Kunde du ikke sige mig, hvad der er sket — I trænger vist begge til Hjælp.

Hun sagde ham det, sagde ham det uden Tøven. De sad der og talte sammen og lagde Raad op, og hvordan det nu gik eller ikke, saa følte Ingrid sig pludselig saa tryk. Hun reflekterede ikke over dette, men hun gav sig hen i det og blev i den Følelse ogsaa efter, at han var gaaet. —

Tone fik et længere Sygeleje. Doktor Hansen kom der stadig og saa meget snart, at Ingrid var godt paa Veje til at blive lige saa bundet, som dengang deres unge Lykke brast.

Saa var det, at han en Dag sagde til hende:

— Ingrid, er der nogen Sinde gjort noget alvorligt for Frøken Skovs Øjne?

De sad i Dagligstuen i den begyndende Skumring, og hun saa op og søgte at faa Rede paa hans Ansigtssudtryk; noget i hans Stemme havde overrasket hende.

— Hun mener det selv, sagde hun.

Der blev dyb Stilhed mellem dem. Han brød den, idet han sagde:

Det bli'r et forfærdeligt Baand paa dig, dersom du ikke faar gjort hende mindre afhængig af dig.

Ingrid rørte sig ikke i Stolen, svarede ikke.

— Hvis der nu var noget, som kunde hjælpe dig til det —

— Har jeg da beklaget mig? sagde hun.

— Nej, men ikke sandt — baade for din og hendes Skyld —

Ingrid rejste sig, men blev staaende ved Stolen.

— Hvad mener du i Grunden? spurgte hun.

Han rejste sig ogsaa, da han sagde:

— I Berlin er der en Øjenlæge, som har haft rent mærkværdige Resultater i Behandling af Blindhed.

— Aage — sagde Ingrid, andet ikke.

— Ja, du finder det taabeligt, men jeg siger dig, at —
Nu afbrød hun ham.

— Dette maa du ikke foreslaa — du maa ikke!
Hun var næsten heftig og fortsatte:

— Tænk paa, hvad jeg foreslog hende, og hvordan
det endte, og sæt dig saa ind i, hvad det vilde være for
hende, dersom vi prøvede en Kur og dét ogsaa blev en
Skuffelse!

Pludselig drev hun op og ned ad Gulvet.

— Saadan handler man da ikke med et Menneske.

— Ja — ja — sagde han stilfærdigt — men jeg er ikke
sikker paa, at du ikke gør større Synd ved at forholde
hende den Chance.

Hvad var det for mange Stemmer, der lige med ét
begyndte at snakke op i Fru Weller, gjorde hende ad-
spredt og urolig om Dagen og tog hendes Søvn om Nat-
ten? De var kommet med et Blik fra Doktorens Øjne.
De var der i samme Nu, det gik op for hende, at han
sad der og talte sin egen Sag gennem sit Forslag
Altsaa igen igen. Hvorfor havde hun dog ogsaa
været saa svag, at hun havde givet efter for Tone og
ladet ham komme og tilse hende?

Dette var det første, hun standsede ved. Det andet
— ja, dér led hun paa ny et Nederlag — det andet blev
dét, at hun gav ham Ret, inderst inde; Tone havde
bundet hende mer, end hun havde tænkt sig. Og — ad-
skillige Tanker var for længe siden gaaet i Retning af
at løse det Baand lidt — bare lidt. Hun var blot ikke
i Stand til at se Maaden, det kunde gøres paa; for det
skulde jo ske umærkeligt, ellers var det Synd.

. . . . Synd — havde Aage ikke sagt, at dét var Synd
ikke at prøve Kuren hos Professor Peters?

. . . . Hvorfor var hun for Resten aldrig selv kommet
til at tænke paa det verdensberømte Navn? —

Mens Tone laa og kom sig og blev mild og taknem-
melig igen, led Ingrid det tredje Nederlag — hun fandt

en Dag, at hun havde et ungt Hjerte, der ikke vilde lade sig tvinge.

Dybt beskæmmet, tog hun sig i den følgende Tid sammen med Magt, og da hun selv mente at være kommet vel gennem sit Sinds Forvildelse, som hun kaldte det, satte hun sig en Eftermiddag i Tusmørketimen til at tale med Tone, som hun aldrig havde talt med hende før — hun talte aabent, lige til og begejstret om Herligheden ved at kunne se.

Over den blindes Ansigt gik et underligt Drag, der sagde: Hvorfor er du nu ubarmhjerdig?

Men Fru Weller talte videre, fortalte om Professor Peters, sagde, at der kun var én eneste Ting, hun fortrød: at hun ikke for længe siden havde ladet Tone komme under hans Behandling. Hun foreslog det nu og sagde indtrængende:

— Der er jo intet at miste og — maaske meget at vinde; hvad er der saa at betænke sig paa?

Tone forstod det, som om Beslutningen var taget. Det gjorde et mægtigt Indtryk paa hende, slog Slaa for alle Tanker og alle Ord.

Ingrid havde fremstillet det, saadan som hendes sande og dybe Venskab havde saa let ved at lægge hende Ordene paa Tungen; men denne Tavshed, dette Udtryk i Tones Ansigt, saa lukket, saa sammenbidt, fik en pludselig Angst op i hende.

Og — mens Tone stadig sad tavs, saa Ingrid lige lukt ind i det, hun troede at have overvundet — hun saa ham, hendes Sind var begyndt at længes efter.

... Hvor vilde hun have givet meget til, at det ikke var kommet saa stærkt — ikke kommet netop nu.

Hun saa igen paa Tone, som græd stille i sin Stol. Hendes Ønske var at kunne gaa hen til hende, men hun kunde ikke — kunde ikke engang spørge.

En Tid efter rejste hun sig alligevel og kom og stod hos hende, strøg hende over Haaret og sagde mildt:

— Du græder, Tone?

Dét løste først rigtig op for Graaden.

— Kunde du ikke sige mig, hvorfor du græder?

Tone hulkede:

— Maaske, naar du vil sætte dig igen.

Ingrid føjede hende, trak blot nu sin Stol hen ved Siden af hendes og sad saa og ventede.

Der var stadig ingen anden Lyd end den underlige, stille Hulken, som næsten ikke havde Lyd.

Endelig tog Tone sig sammen. Men hvad hun sagde, forvirrede Fru Weller; hun spurgte:

— Vil du prøve dette, fordi du — du vil være mig kvit?

Det sidste Ord kom i et Udbrud, og saa var Graaden der igen.

Ingrid bøjede sig frem og kyssede det graa Hoved.

— Men Tone, sagde hun, rejste sig i det samme og gik nu op og ned ad Gulvet.

Tone sagde ud i Stuen, efter Lyden af hendes Trin:

— Og nu jeg havde skikket mig i min Blindhed —

— Ja, men det er jo bare af det onde — sagde Ingrid — det maa da være dejligt at kunne faa sit Syn igen, hvis —

— Ja—a, hvis — sagde Tone — men kan du sige mig, hvordan det vel skulde gaa til?

Ingrid tav.

— Jeg tror ikke, det sker — fortsatte Tone — jeg kan ikke tro det, men skete det — tænk, hvis det skete — jeg ved ikke, men den Tanke gør mig næsten bange.

— Bange — Ingrid var standset midt paa Gulvet — men hvorfor dog bange?

Tone kaldte:

— Kom hen til mig, Ingrid!

— Ja, her er jeg.

Tone rakte sin Haand ud og fik fat i Fru Wellers.

— Og faar jeg nu mit Syn igen, hvad saa med os to? Mister jeg dig saa?

— Hvordan, hvad mener du?

— Jeg mener: vilde du saa ikke tænke, at nu havde

jeg dig ikke nødig mer — vilde du saa ikke begynde dit gamle Liv igen?

— Du tænker paa mine Rejser? spurgte Ingrid usikkert.

— Ja.

— Men til den Tid vilde du jo selv have Glæde af at rejse, det glemmer du, Tone.

Ingrid gav hendes Haand et lille Tryk og gik saa paa ny frem og tilbage i Stuen.

Bag hende lød det igen:

— Hvordan skulde det dog gaa til, at jeg skulde komme til at se?

— Ja, det kan jeg jo ikke sige, Tone; jeg kender jo ikke Midlerne og Maaden, men — er det dig endelig saa meget imod, saa lader vi den Ting fare.

Der var nu stille saa længe, at Fru Weller tænkte sig det hele slaaet hen med det samme.

Saa sagde Tone:

— Ja, men havde den Øjenlæge dog saa blot boet her i Landet.

— Kunde du saa bedre have tænkt dig det?

Der kom ikke noget Svar. Og der blev ikke talt mer om det Emne den Gang.

Fra Ingrids Side blev det overhovedet ikke berørt mer; derfor blev hun meget overrasket, da Tone en Uges Tid efter sagde til hende, at hvis hun endnu syntes det, var hun villig til at prøve Professor Peters Kur.

Hun sagde da ogsaa, at Doktor Hansen havde haft hende for, og han var ikke saadan at slippe fra — det var ham, der havde overtalt hende.

Ingrid spurgte:

— Men du selv, Tone?

— Jeg, ja—a, nu har jeg altsaa bestemt mig.

Der var ingen Taknemmelighed, ingen Forventning, der var kun dette, at — nu havde hun bestemt sig. Og saa var der noget over hende, som om hun herefter kun skulde være en Bold for, hvad de andre vilde med hende. Det gjorde Ingrid ondt.

Der skulde ordnes en Del til Rejsen, men Fru Weller kunde ikke rigtig faa sig til det. Hun begyndte nok, men naaede saa lidt. Først da hun havde sat sig i Forbindelse med den tyske Læge, blev hun sig selv igen, som hun var i de mange Aar, da hun kunde ordne sig i en Haandevending.

Doktoren blev ved at komme der, ogsaa efter at Tone var blevet helt rask. Men Ingrid undgik ham, hvor hun kunde.

Og saa en Dag, da han ligefrem spurgte, om det var hende imod, at han kom, sagde hun:

— Baade ja og nej, Aage. Maaske er det blot det, at Tone stadig er uvidende om, hvem du er — at vi er som fremmede for hinanden, naar hun er til Stede — det er maaske kun det, men —

Hun tav et Øjeblik, løftede saa Hovedet og mødte hans Blik.

— Aage, jeg har aldrig kunnet med nogen Slags Uærlighed, og hvad gør vi andet end sejle under falsk Flag?

— Ja, men Ingrid, naar dét, at vi, som du siger, sejler under falsk Flag, ikke fører til noget som helst, er det saa saa slemt?

Det varede igen et Øjeblik, inden hendes Svar kom, og da sagde hun med Vægt:

— Ja, jeg kan ikke faa mig til det mer.

Saa blev han derfra.

Men Dagen inden Afrejsen modtog hun et Brev med hans Udskrift. Hun fik en ligefrem Sindsrystelse, blev baade rød og bleg og maatte sætte sig. Han skrev:

Kære Ingrid! Hvis du kan tænke dig det, saa mød mig i Eftermiddag paa Langelinies Mole. Jeg kan være derude Kl. 3¹/₂.

Aage.

Som om hun var hugget i Sten, saadan sad hun med det Brev i sin Haand.

Alle Tanker fløj bort fra hende — bort, saa hun bare var som et tomt Hylster. Lidt efter vendte de tilbage

og var nu saa mange, at hun holdt paa sit Hoved med begge Hænder.

.... Hvad vilde han? Hvad mente han med dette ...

.... Hun til Stævnemøde

.... Hvad Vejr var det?

Hun bøjede sig frem og tog Gardinet lidt til Side.

.... Hvis hun nu gik derud? Det vilde blive mørkt — var jo næsten mørkt paa den Tid — skulde hun saa gaa derude i Mørket? Lignede det noget at byde hende dét? Kunde han ikke lige saa godt være kommet herop? Herop — ja, men det havde hun jo forbudt ham

.... Hvor det dog blæser! Det maatte være biden-
de koldt. — Koldt — ja, hvad saa, naar han

.... Ingrid, Ingrid, hvad gaar der nu af dig

Det blev meldt, at Frokosten var rettet an.

Saa rejste hun sig og gik ind i Spisestuen. Der hjalp hun som sædvanlig og under Spøg. Og hun talte om Rejsen, og om alt, hvad hun vilde gøre for Tone, mens Kuren stod paa, ingen Prinsesse skulde nogen Sinde komme til at ligge bedre.

Da de gik fra Bordet, sagde hun, at hun var nødt til at tage til Byen, der var et Ærinde endnu. —

Dette fandt Tone naturligt nok. Ingrid gik Klokken halv tre.

Hun var virkelig kommet i Tanker om noget, hun endnu manglede til Rejsen og tog først ind i Byen, men derfra kørte hun til Grønningen og gik forbi Esplanadepavillonen ud ad Langelinie.

Det begyndte at sne og var, som hun havde tænkt sig, bidende koldt herude, hvor Østenvinden kom strygende frit ind fra Sundet. Hun frøs i sit Pelsværk, holdt Muffen for Ansigtet og gik videre.

Der var kun faa Fodgængere. Belysningen var trist. En Smule Grødis inde under Land saa overmaade skidden og grim ud og laa og skulpede frem og tilbage med en sær sprød Lyd. Søen var mørk og truende med hvide Skumtoppe. Nogle forsultne Maager fløj skrigende over

Masterne paa en Malmødamper, som stod ud efter med en Hale af tyk, sort Røg bag sig.

Ingrid saa det alt sammen, og Vinterens farveløse Tunghed drev ind over hende og gjorde hende forstemt.

En Sjoever tiltalte hende.

— Saa'en dajli' Pi'e gi'r vel lidt?

Og da hun gik forbi uden at se til ham, spyttede han efter hende.

Hun forstærkede sin Gang og kom saa omsider ud paa Molen.

Doktoren var der allerede, og han kom hen til hende, og de gik videre sammen.

— Tak! sagde han, idet han tog Fodskifte med hende.

— Fryser du, Ingrid? spurgte han.

— Ja, synes du maaske, at her er varmt?

Et ganske lille, sørgmodigt Smil løftede hans Overskæg, da han sagde:

— Nej, egentlig ikke, men Gradeantallet passer vel for øvrigt til den Varme, du selv kommer med?

— Saa meget mer skulde man da være et Sted, hvor der var lunt, sagde hun raskt.

Han saa fra Siden paa hende, men kunde ikke faa Rede paa Udtrykket i hendes Ansigt.

.... Det var ogsaa den Muffes Skyld!

De gik lidt, tavse, saa brød hun Stilheden.

— Nej, her kan jeg ikke gaa, jeg rent ud hundefryser.

Nu vendte de om og gik tilbage. Han havde taget hendes Arm under sin og trykket den fast ind til sig, som om dét kunde give hende Varme.

Hun listede sig stille, men bestemt fri. I den tiltagende Skumring saa han, at hun var bleg. Nu var de begge tavse igen.

Da de drejede forbi Huitfeldts Mindesøjle, sagde hun:

— Hvad var det saa, du vilde mig?

Det varede lidt, inden hans Svar kom; omsider sagde han:

— Intet, dersom du skal have Forklaring.

Han var standset og havde virkelig igen Dristighed

nok til at røre ved hende — han lagde Haanden paa hendes Skulder.

De stod under en Lygte. Dens Skær faldt stærkt ned over hende. Hendes Øjne mødte hans, men hun sagde ikke de Ord, han ventede paa, hun nævnede kun hans Navn, stiltfærdigt — bebrejdende.

Saa sagde han:

— Ingrid, du maa tro om mig, hvad du vil, men jeg — — aa, Ingrid! kan du da ikke mærke det — det er jo igen bare dig og dig, tidlig og silde. — Kan et Menneske længes som jeg, uden at den anden Part aner det mindste? Jeg tror det ikke, Ingrid — jeg tror, at den Slags er Telepati, og hvis du vil være ærlig, saa bliver dit Svar: Ja, det er, som du mener — —

— Siger du det — siger du det, Ingrid?

Hun rystede blot paa Hovedet og begyndte at gaa igen.

Lidt efter sagde hun med Hjerteslaget i Stemmen, lavt — usikkert:

— Tror du ikke, det er — er bedst, som det er?

Doktoren sukkede tungt, saa ud, som om han vilde tale, men tav og gik stille ved hendes Side.

Hun sagde paa samme usikre Maade:

— Jeg har søgt at faa noget godt ud af mit Liv — mit Ægteskab var — harmonisk — — og — —

Der kom ikke mer. Han ventede lidt — lidt endnu og sagde saa:

— Sig mig, Ingrid! Hvorfor tror du Livet fører os sammen Gang paa Gang?

Igen gik han der og ventede paa Ord, der ikke kom. Da var det, at han begyndte at fortælle om de Aar, fra de skiltes sidst, de meget ensomme Aar, hvor han ikke havde kunnet faa Ro i sit Sind for sin evige Længsel efter hende.

Anden Gang standsede han under en Lygte, og saa var det ham ganske umuligt at gaa et Skridt til uden at sige hende, at ingen Grunde eller Indvendinger gjaldt over for ham; for — om de saa var gaaet hver til sit

ti Gange, saa var hun den eneste for ham — hans Ingrid —

Og tæt ved hendes Øre sagde han:

— Gør ikke noget rent galt ved at vise mig fra dig i Aften, Ingrid!

Hun saa ud, som om hun hverken vidste ud eller ind. Saa var han der igen.

— Gamle er vi jo ikke, selv om vi er ude over den Alder, hvor man venter sig de syv Himles Lyksalighed. Tror du ikke, at der kunde være meget godt til os endnu? Jeg tror det, Ingrid — jeg gør!

De var inde i Gaderne nu, gik over Slotspladsen gennem Amaliegade.

— Jeg har en Bøn til dig, sagde han:

Hun saa op og mødte hans Blik.

— Gaa med mig hjem, Ingrid!

Hun saa ikke mer paa ham.

— Gør det! Det er blevet et stort Ønske hos mig, at du havde set mit Hjem — at du havde været i det. Det — det er saa underligt, at du ikke kender det — slet ikke ved noget rigtig om mit. Vil du tro det, men siden jeg ved, at vi lever her i den samme By, kan jeg ikke — ligefrem ikke holde det ud — —

— Ingrid, det er saa fattigt.

Og lidt efter.

— Ingrid, du vil maaske ikke tro det, men der er blevet dobbelt saa tomt som før — hjemme — hos mig. Gaar du saa med, gør du, Ingrid?

Hun havde hverken sagt ja eller nej, men de var standset i Bredgade ved et Sporvognsstoppested, og — de gik sammen op i den første Vogn.

Han fik Plads lige over for hende, og han kunde ikke holde sine Øjne fra hende.

En Gang tænkte han Hun maa bruge urimelig mange Penge til sin Paaklædning. Men samtidig sad han og blev saa glad over, at hun stadig interesserede sig saa meget for at se godt ud. Hun kunde have gjort

det med mindre, men — hun taalte at være klædt, som hun var, og hun havde jo Raad

Saa fik han en ganske drengeagtig Trang til at lade de andre Passagerer vide, at han var med hende, og han sagde over til hende:

— Fryser du endnu?

Hun rystede blot paa Hovedet. Straks efter spurgte hun:

— Hvor staar vi ud?

— Ved Kirkegaardshjørnet, sagde han og rejste sig halvt op for at se, hvor langt der var igen.

Lidt senere sagde hun:

— Jeg kommer til at telefonere; de venter mig til Eftermiddagsteen.

— Det kan du jo ogsaa. Du kan gøre det straks, naar vi kommer hjem.

Da Vognen holdt, og de stod ud, havde hun skiftet Farve. Han førte en hvid, usikker Dame med sig ind ad Gadedøren.

— Hvis det er dig for svært — sagde han, inden de gik op, — saa skal du ikke.

Hun gik frem i det samme over Gangens Stenfliser.

— Du vil altsaa? Der var næsten Jubel i Doktors Stemme.

Paa første Sal standsede han, stod der med det raslende Nøgleknippe, lidt famlende, inden han fik Nøglen i Laasen.

Han lukkede Døren op paa vid Gab og lod hende gaa ind. Hun var ham et Øjeblik saa nær, at hun mærkede hans Aande paa sin Kind. Han kom lige efter hende og aabnede Døren til Dagligstuen.

— Gaa ind — sagde han hurtigt, febrilsk — jeg hænger blot min Frakke!

Hun gjorde det og var saa i en lun og hyggelig Stue, som hun aldrig skulde have været ind i, det følte hun nu — —

Han kom og lukkede Døren. De var i Stuen begge to, men tavse. Et Urs dæmpede Pendulslag var det

eneste, der brød den dybe, trykkende Stilhed mellem dem.

Saa mødtes deres Øjne. Og saa — inden hun kunde afværge det, laa han paa Knæ foran hende og talte en Strøm af Ord om alle de Minder, de havde fælles — baade mørke, som skilte, og lyse, som i saa mange Aar bare havde været noget, der gjorde ondt, de ogsaa — —

Han lagde sig selv aaben med sin Ensomhed og sit Savn. Og han talte om den dybe Beundring, han følte — havde følt saa længe for hendes Liv, som han kendte det nu.

— Ingrid — Ingrid — om du turde vove det!

Hendes Blik var blevet saa forunderlig varmt og alligevel saa fjernt, saa vemodigt — han havde aldrig set Øjne med det Udtryk.

— Nu rejser jeg jo, sagde hun blot og saa ned paa ham.

Han røg op og stod foran hende.

Saa kom han med det sidste, han vidste. Han sagde:

— Ingrid, tænk paa din stakkels Faster! Ikke sandt — hendes ulykkelige Udgang af Livet var jo for vor Skyld? Jeg ved ikke, men nu staar det for mig, som om vi gør Synd mod hende — har gjort Synd mod hende alle Dage.

Over Ingrids Ansigt gled en Skygge, som gjorde ham ængstelig.

— Sæt dig — bad han — hvorfor staar du ogsaa op hele Tiden?

Hun strøg sig over Panden.

Jeg kan ikke blive her længer — sagde hun — og telefoneret fik jeg ikke.

— Ja, ja, saa maa jeg vel lade dig gaa da, sagde han stille.

Hun tog om Dørlaasen.

— Mit Hjem fik du altsaa ikke set, kom det bag hende.

Hun vendte sig om.

— Se dig i det mindste om her i denne Stue!

Hun gjorde det; men da hendes Blik var naaet rundt og kom til ham igen, brast hendes Styrke — hun mærkede, at Graaden var ved at komme, og lukkede sig ud.

De stod i Entreen, da hun sagde:

— Lev vel, Aage!

Men de stod begge ude paa Trappegangen, da han sagde:

— Hører jeg ikke fra dig?

— Nej, Aage, hvad skulde det føre til? Du maa ikke forlange, at vi skal korrespondere!

— Ja, ja — bøjede han af — men jeg skriver i hvert Tilfælde til dig, saa kan du selv om, hvor vidt du vil svare mig eller ej.

Hun kunde ikke staa for Udtrykket i hans Øjne og sagde:

— Du har jo ikke Adressen.

Da blev han modig.

— Adressen — den skaffer du mig nok. Som den Læge, der nu saa længe har tilset Frøken Skov, be'r jeg ligefrem Fru Weller om at meddele mig Kurens Forløb.

— Du vil altsaa sige, at det endda bli'r mig, der skal skrive først. Hendes Stemme var med ét helt naturlig.

— Ja, saa underligt kan det gaa.

Det smilede de over begge to, men han sagde:

— Og saa skriver du nok mer end blot om Frøken Skov?

Hun rystede paa Hovedet og begyndte at gaa ned ad Trappen.

— Det mener du ikke, sagde han, bøjet ud over Gelænderet.

— Jo, sagde hun og skyndte sig ned.

Et Øjeblik efter pressede den automatiske Pumpe Gadedøren i. Saa først gik han ind.

Sneen fæg hende i Øjnene, da hun kom ud paa Gaden. Det stormede, det var næsten umuligt at stride sig over til Sporvognens Holdeplads.

Der kom en Vogn, som var optaget, én til og én endnu. Hun opgav at vente og gik ind i Kiosken og telefonerede efter en Bil. Aldrig før havde hun følt, hvad der var over hende i det Kvartierstid, der gik, inden Bilen kom. Hun syntes, at hun pludselig var hjemløs — uden Rod i Tilværelsen.

De oplyste Vinduer i Doktorens Lejlighed kunde ses gennem Snefoget. Hendes Blik søgte dem Han skulde blot vide, at hun stod her

Omsider tøffede Bilen op, og hun kom hjem. —

— Du var længe borte, sagde Tone.

Og da forbavsede det Ingrid, at hun kunde blive saa veltalende, som hun blev, for at holde Tone hen. —

Hele Resten af Aftenen sad hun ikke stille et Øjeblik. Uroen drev hende op, Tankerne gjorde det, og hun turde ikke tænke.

Men hun var hverken alvorlig eller tavs — tværtimod.

Stadig kom hun tilbage til Tone, havde noget, hun absolut maatte fortælle. Jomfru Henriksen, som gik og dækkede Møbler til i Dagligstuen, kunde høre, hvor hun fik Frøkenen til at le.

Jomfru Henriksen lo ikke; hun var højtidelig, skulde første Gang i sit Liv uden for Danmark og havde taget en Afsked med sine Slægtninge, sin Mor og eneste Søster, som om hun aldrig ventede at se dem mer.

Fru Weller kom hen og stod i Døren.

— Skal De saa virkelig ikke et Smut hjem i Aften, Jomfru?

Bøjet over en Stol, som hun netop dækkede med et hvidt Stykke Tøj, sagde Jomfruen:

— Jeg har jo sagt Farvel.

— Kære — sagde Ingrid — tror De, Berlin er en Røverkule?

Jomfruen mumlede noget med to Knappenaale mellem Tænderne:

— Vi kommer saamænd nok hjem igen alle sammen,

bedste Henriksen. Og bagefter — De kan ikke tro, hvor De vil finde det morsomt bagefter.

— Har Fruen haft det saadan?

— Nej, Jomfru; for de fleste Aar var der ikke noget »bagefter« for mig. Det er der ikke, naar man ikke ejer ét Sted i Verden, hvor nogen venter én.

.... Hvad var det for en fremmed Sørgmodighed, der pludselig havde været over Fru Weller? Jomfruen saa til Døren, hvor hun havde staaet.

.... Skulde hun have et eller andet, som trykkede — eller havde trykket? — Aa, da var hun sandelig værd at lære noget af, saadan som hun altid var i det daglige

Og Fru Weller var ude i Køkkenet.

— Tak for al Deres gode Mad! sagde hun til den svære Karen, som endnu rumsterede med nogle Gryder og Pander, der skulde svøbes i Papir og gemmes hen.

— Tak i lige Maade — sagde Karen — her var det ingen Sag at lave Mad; Fruen har altid været saa rimelig.

— Var det underligt, naar Maden var, som den skulde være? sagde Ingrid og vilde gaa. Men Karen sagde:

— Jeg turde vel ikke bede Fruen om en anbefaling?

— Jo, naturligvis! At jeg dog ikke selv har tænkt paa det! Nu skal jeg gaa ind og skrive den med det samme. —

Inde i Dagligstuen tog hun sin Fyldepen og skrev. Mens hun sad dér, hørte hun, at en af Fuglene gav sig til at smaaavidre, uagtet det var Aften, og de var dækket til.

Hun saa til Jomfruen.

— Nej, hør nu — sagde hun — Karens Søsterbørn bli'r glade i Morgen; var det ikke dér, de skulde hen, vilde det gøre mig ondt at skilles fra dem.

— Fruen er saa god mod alle, sagde Jomfru Henriksen. —

Det blev langt over Sengetid, inden Ingrid slukkede det elektriske Lys i sit Soveværelse.

Jomfruen kunde se Lyset fra sit Vindue. Det blev ved at brænde.

Hun undrede sig og gik til Fruens Dør.

— Undskyld — sagde hun og listede den op paa Klem — er der ikke noget, jeg kan hjælpe med?

Henne fra Sengen lød Fru Wellers venlige Stemme:

— Nej, Tak, Jomfru, nu slukker jeg.

Tone laa til Sengs i en Villalejlighed i Charlottenburg. Det var Fru Weller, der havde faaet sat igennem, at hun undgik et Klinikophold. Hun havde overvundet Professor Peters Betæneligheder, og nu behandledes Patienten i dette midlertidige Hjem.

Der var ikke foretaget nogen Operation. Kuren bestod i Inddrypning af en Vædske, som var saa stærk, at den kun maatte benyttes hver tredje Dag og nødvendiggjorde Morfininsprøjtninger. Alt foregik i et bælgmørkt Værelse, hvor der kun, naar Lægerne opholdt sig derinde, brændte en lille, lav Lampe med et blodrødt Glas.

Tone laa med en stor Bandage over Øjnene, ofte i Narkose efter Morfinen, og altid, naar dens Virkning var forbi, i en ængstelig Spørgen efter Ingrid. Hun turde ikke være alene og var ikke tilfreds med, at Jomfru Henriksen kom og sad hos hende — det skulde absolut være Ingrid. Dér, i det dybe Mørke, tilbragte Fru Weller det meste af sin Tid. Det var dog ikke noget egentlig Offer; hun fik tænkt over saa meget i disse stille Uger.

Om hendes Udtryk var saadan eller saadan — hvem saa det her? Nej, hun var stillet saa frit, saa frit — i den Retning.

Alle hendes Tanker drejede sig i en Kreds og kom ikke videre. De begyndte altid ved dette, at hun ikke forstod, hvorfor hun var gaaet med Aage hjem den sidste Dag i København.

.... En Gang i Sporvognen havde hun følt, at hvis

hun gik med ham, vilde alle Skranker falde mellem dem — det var den Gang, hun var blevet saa hvid og usikker. Og alligevel var hun gaaet derop, og — Skrankerne faldt ikke

. . . . Faldt — jo, det var netop det, der skete. De var faldet, og hun havde staaet der og kæmpet for at holde paa de sidste Støtter og havde mærket, at de slap hende af Hænder alle som én, saa hun var hjælpeløs

. . . . Og alligevel havde hun haft Kraft nok til at gaa — gaa, som hun var kommet. Men nu

. . . . Blot den Brevveksling med ham ikke var begyndt

Og Ingrid grundede over Menneskene, som de staar og gaar her i Verden. Underlige Væsener, der nok kan stræbe efter at gøre, hvad der er godt, og saa dog Gang paa Gang glider ud og gør det modsatte Hvad mangler os? Hvad er det, der mangler os.

En Bølge af uendelig Medfølelse steg op i hende, fyldte hende helt, saa der ikke var andet end den Ikke andet — jo, vist var der andet; der var en pludselig stærk Længsel efter Fred for alt og alle

. . . . Hvor kom den fra, og hvor havde den hjemme

Den Dag Professor Peters havde sagt: I Morgen prøver vi, om der er Forandring, kaldte Tone Ingrid hen til Sengen, fik hende til at sætte sig og sagde:

— Nu er der noget, jeg gerne vil sige dig: I disse Uger, hvor jeg har ligget her, har jeg ligesom set hele mit Liv drage mig forbi. Ingrid — i Grunden har jeg saa meget at takke for, selv om det blev anderledes, end jeg tænkte, da vi to var unge sammen, og senere meget anderledes, end jeg drømte om engang paa Store Klev. Naa, men det vil vi nu ikke ind paa!

Hun laa lidt og sagde saa:

— Jeg mistede mit Syn, og saa kom du, det er mine Oplevelser. Og nu — nu ved jeg jo ikke, hvad der skal

ske. Kan jeg se i Morgen, Ingrid, saa er det jo igen dig, der er Redskabet.

— Giv mig din Haand! — Saadan ja! Men naar jeg siger Redskabet, kan du vel forstaa, at der er noget særligt, jeg mener? Og ser du — du og jeg, vi har haft det saa dejligt; du gav mig saa uendelig meget, men det bedste, Ingrid — det bedste lod vi ligge — —

— Det bedste, Tone —

— Ja, vi talte aldrig om Gud, og det er det, der piner mig nu.

Der blev en Pavse.

— Du har ikke noget at sige, Ingrid?

— Jo, jeg har.

Fru Weller gav sig til at stryge Tones ene Haand, blev ved — blev ved — —

— Jeg har hørt — sagde hun — at den, der er syg, ofte faar det med Selvbebrejdelser. Det skal være en naturlig Følge af den Ensomhed, der altid er over et Sygeleje. Saadan er det gaaet dig, Tone. Du har alt-saa haft det drøjt den sidste Tid, stakkels du! Jeg har jo nok mærket, at der var noget i Vejen, men nu skal du se, naar du nu kommer — —

Tone tog et fast Tag om hendes Haand og afbrød hende.

— Saadan maa du ikke tage det, for ser du: tidligere, inden du kom og forandrede mit Liv, havde jeg ofte Længsel efter at have en god Ven, som jeg kunde dele alt med, ogsaa min Tro; og da du saa kom, ja, saa ved jeg ikke, hvordan det var, men saa blev den ligesom borte i alt det stærke, som gik ud fra dig —

— Jeg kan slet ikke forstaa, hvordan det er blevet, som det er; da vi var unge — kan du huske, der var dog engang, du og jeg gik i Kirke sammen? Jeg havde troet, at det skulde være blevet saadan igen. Jeg havde glædet mig til det, og saa — saa bad jeg dig ikke engang om at følge mig —

Ingrid sad uden at gøre en Bevægelse, og Tone var et Øjeblik langt henne i sine egne Tanker.

Saa talte hun igen, ivrigere og med fremmed Bestemthed i Stemmeklangen.

— Men nu har jeg givet Gud et Løfte. Jeg har lovet ham, at nu — herefter skal vi to tage alt det op, vi lod ligge. Vi vil ikke mere tie om det; for — ikke sandt, hvis jeg nu faar mit Syn igen, saa er det jo et Under, og skulde man ikke takke for et Under?

En stille, mild Stemme spurgte:

— Men hvis du nu bli'r skuffet i Morgen?

Og Tone svarede uden Betænkning:

— Saa har jeg jo dig.

Efter dét kom en meget lang Pavse. Ingrid blev ved at sidde der ved Sengen, men Tones Haand havde hun sluppet for længe siden — hun sad der blot — sad der —

Omsider sagde hun meget lavt, som den gør, der er uvant med at tale om sit skjulte, inderste Liv.

— Jeg har da ellers ogsaa en Tro, Tone. Jeg tror paa det gode, som er til. Naar jeg møder det Ansigt til Ansigt, er der noget i mig, som bli'r saa stort og varmt, at følte en hel Menneskeslægt det samme, maatte dét alene kunne forandre Verden — overvinde det onde — sejre —

— Og saa meget betyder den Tro for mig, at hver enkelt har et Ansvar ud over Døden — netop for Slægtens Skyld. Hvis du kan finde Plads for en Gud i dette, saa — ja, saa tror jeg paa Gud — jeg ogsaa.

Efter endnu en kort Stilhed rejste hun sig.

— Klokken maa være blevet mange, jeg maa ud at give Jomfruen en Besked. Og hun gik.

Lidt senere hørte Tone, at hun var i Dagligstuen.

— Bli'r du derinde, Ingrid?

— Vil du mig noget? Fru Weller kom hen til Døren.

— Nej — sagde Tone, — naar jeg blot ved, hvor du er.

Ingrid gik tilbage til Stolen, hun havde rejst sig fra. Hun havde taget Doktorens sidste Brev frem, det satte hun sig til at læse igen. I det havde han første Gang

skrevet, som han havde talt, sidst de var sammen. Det Brev kunde hun ikke blive færdig med.

Hun havde været meget urolig, siden hun modtog det, men hun havde ikke været, som hun blev nu — saa bange — ligefrem saa hjerteangst for, at han skulde komme selv. Det kom over hende som en Anelse, at han var paa Vej derned. Det kom saa stærkt over hende, at hun slet ikke vilde have undret sig, hvis Døren var gaaet op, og han havde staaet henne i den.

Denne sære Følelse veg ikke fra hende, og ud paa Eftermiddagen steg den til en uudholdelig Plage.

Saa kom hun til at tænke paa, at maaske drev hun ham netop til at komme, saadan som hun havde det, og da hun tvang sig ud af det, der var over hende, var den fortvivlede Tanke der igen, at hun kun var saadan, fordi han nærmede sig. —

Han kom samme Aften. Han stod i Villaens Dagligstue i den Time, Dagslyset viger, og han kom som den, der ikke mer lader sig vise tilbage.

Han gik lige hen til hende, saa hurtigt, at hun ikke naaede at faa rejst sig, og han sagde blot:

— Ingrid — ja, jeg kunde ikke andet.

— Tys! advarede hun og viste mod Døren ind til Tone.

Saa dæmpede han sin Stemme til en Hvisken, men han blev ved at tale.

Han havde friet til hende for mange Aar siden ved Stranden i Villingebæk og været ved det én Gang til under et andet Himmelstrøg; nu friede han paa ny i den lille Villa i Charlottenburg, mens Mørket faldt paa og Sneen dryssede.

Ingrid stod og støttede sig til en Stols Ryglæn, saa længe han talte. Hele Tiden havde hendes Øjne hvilet i hans. Da han tav, sagde hun:

— Gaa med mig derind! Hun fik ham med sig over i Spisestuen, vendte sig om og trak Døren til.

De var alene. Og i det samme huggede han gennem alle Hensyn, slog Armene om hende og sagde:

— Kan du dog ikke indse, at hvad vi to saa end bestemmer, bli'r vi aldrig færdige med hinanden?

En Klokke ringede — ringede — —

— Jeg maa gaa — sagde Ingrid — Tone kalder.

— Er Jomfruen her ikke? spurgte han og holdt paa hende.

Hun sagde kun:

— Slip mig! Det — det er mig, hun kalder paa.

Han saa efter hende, da hun gik, og det var ikke frit for, at han satte sin ene Fod en Smule haardt i Gulvet, ærgerlig over, at dette Øjeblik skulde forspildes.

Tone hørte Ingrid komme.

— Hvem er derinde — spurgte hun — du var ikke alene?

— Doktor Hansen er kommet.

— Hansen — men Ingrid, hvorfor kommer han her?

Ingrid talte noget om et sjældent Tilfælde af stor videnskabelig Interesse — saadan en Sejr, hvis det lykkedes — —

Tone sagde optaget:

— Han maa vel nok komme ind til mig?

— Gerne, sagde Ingrid og gik fra hende igen.

Lidt efter kom de begge ind til hende. Doktoren gik hen og satte sig ved hendes Seng, Ingrid blev staaende ved Døren, lænet mod dens Karm.

Han talte opmuntrende til Patienten, sagde, at man ventede sig meget af hende, sagde pludselig med paateget vred Stemme, at nu kunde hun blot prøve paa at narre dem.

Han var meget hyggelig, og da han gik, havde han lovet at være til Stede næste Dag, naar Forbindingen skulde tages af.

Ingrid fulgte ham gennem Dagligstuen, hvis Dør han uden videre trak til efter sig.

— Du skylder mig et Svar, sagde han og stod og saa paa hende.

Hendes Øjne gav ham det.

Og — lige med ét stod han der med sin Ungdoms

elskede, kyssede hendes Pande, hendes Øjne, hendes Mund — var lykkelig som en ganske ung Mand.

Og han fik Raad til at tænke paa andre og sagde:

— Ja, nu havde det jo været bedre, om hun derinde havde vidst, hvem jeg er.

— Ja, sagde Ingrid.

— Vi kommer til at vente, Ingrid; hun maa ikke ud-sættes for nogen Sindsbevægelse.

De talte kun lidt sammen efter dette. Klokken ringede paa ny, og én Gang til.

— Gaa saa da! sagde Doktoren og kyssede hende igen. Og nu skød han hende lempeligt ud af Døren.

Næste Dag, da han saa hende i fuldt Dagslys, sagde han:

— Men Ingrid, hvor disse Uger har taget paa dig, det er sandelig paa høje Tid, du faar mere Frihed og Ro.

Hun gik til og fra. Stadig kaldte Tone. Saa var det om, hvad Klokken var, saa, om Ingrid troede, at Lægerne kom præcis — om alt nu ogsaa var i Orden — om hun mente, at Doktor Hansen fik Lov at være inde. Saa var det en Hovedpude, der skulde rettes, saa en Fold i Underlagenet, som absolut skulde glattes ud — der var noget uafbrudt, men det var alt sammen smaa Ubetydeligheder, som Fru Weller kunde have været skaanet for.

— Har hun været saadan hele Tiden? spurgte Doktoren.

— Nej — aa nej, det er vist kun i Dag, men er det saa underligt, om hun er nervøs, Stakkel?

Lidt i tolv kaldte Tone igen. Da gik Doktor Hansen ind og talte længe og alvorligt med hende. Da sagde han ogsaa:

— Frøken Skov, De sagde engang, at Deres inderligste Ønske var at kunne vise Deres Taknemmelighed i alt — for alt, hvad — hvad Fru Weller har gjort for Dem. Jeg er overbevist om, at De mente det og mener det endnu, men saa maa De ikke misbruge hende — hun kan jo ogsaa blive træt, ikke sandt?

— De maa ikke misforstaa mig — sagde han, da han saa hende gøre en Bevægelse, som om hun vilde afbryde ham — men i Dag har jeg set og hørt, at De uafbrudt vil have hende om Dem. Men netop i Dag har hun haft saa meget andet for, og hun har hver Gang, De kaldte, lagt alt til Side for at komme straks. Det er dette idelige Tripperi om ingenting, som virker saa opslidende.

I Stedet for Svar, spurgte Tone:

— Doktor, hvor er hun nu?

Og da skete det mærkelige, at han, som lige var gaaet i Rette med hende, selv rejste sig for at kalde Ingrid ind. Men det var nok en Klang i Frøken Skovs Stemme, der drev ham op.

Og saa sad Ingrid igen med Tones Haand i sin, og Tone spurgte:

— Er du vred paa mig?

— Hvorfor skulde jeg være vred, hvor falder du paa dét?

— Jo, for Doktor Hansen — — men Ingrid, har jeg da altid været saa slem ved dig?

— Slem, men hvad har den Doktor dog sagt? At du er nervøs i Dag, er jo kun rimeligt; men det forstaar et Mandfolk ikke.

Hun lo, men Tone lo ikke med.

— Ingrid!

— Ja.

— Ingrid, hvis jeg nu kommer til at se —

— Ja, Tone.

— Ja, men hvis det altsaa sker —

— Hvad ligger du og tænker paa nu?

— Det er saa underligt, at jeg saa ikke mer skal gætte mig til, hvordan alt ser ud.

Fru Weller gav hendes Haand saadan et lille, godt, fast Tryk.

Saa sagde Tone:

— Ingrid, du er jo køn, er du ikke køn endnu?

— Tone!

— Bare du var køn, Ingrid — bare det var kønt alt

sammen; jeg vilde saa gerne se noget smukt, naar jeg nu skal se igen.

Hun var som et Barn i sin store Forventning. Og nu begyndte hun at spøge:

- Hvad faar jeg, hvis jeg kan se?
- Ja, hvad ønsker du dig?
- Det skal du finde paa, Ingrid.
- Naa, men du skal altsaa have noget?
- Ja—a, det skal jeg da!

Og igen.

— Ingrid!

— Ja, Tone.

— Har jeg takket dig?

— Ja, saa ofte du.

— Men har jeg gjort det rigtigt?

— Ja, du har. Men Tone, hvor du dog bryder din Hjerne med Taabeligheder i Dag.

Da smilte hun og sagde:

— Aa, du ved slet ikke, hvordan det er, men jeg har det jo som et Barn, der om et Øjeblik skal ind til Juletræet — det er — er slet ikke til at beskrive.

Straks efter trak hun Fru Weller ned til sig og sagde:

— Ingrid, hvor skal vi faa det storartet sammen, vi to — ikke?

Ingrid sagde: Du tænker slet ikke paa, at der endnu er lidt, jeg maa have ordnet, inden Lægerne kommer.

— Ja, det er ogsaa sandt, gaa saa blot!

Fru Weller kom ind, hvor Doktoren sad.

— Men hvordan er det, du ser ud? Han gik hende hurtigt i Møde.

— Det er Tone. Havde jeg blot faaet sagt hende det — det med os!

Entréklokken ringede i det samme.

— Der er Lægerne! sagde Ingrid og gik for at tage imod dem.

Professoren kom først ind.

— Mon det lykkes? sagde Fru Weller.

— Det skal lykkes, sagde han, som om der var til Tone, dersom hun ikke kunde se.

Han talte saa mærkværdig kort og bestemt, havde et Ansigt med faste Træk og dybtliggende, mørke Øjne, der saa lige ind i Sjælen paa Folk.

Til Ingrid sagde han:

— Fruen har vist en enestaaende Omhu; det er ogsaa derfor, jeg er saa sikker paa, at Frøkenen kommer til at se.

De gik alle ind til Tone.

Og saa blev Jalousiernes Tremmer løftet i deres Snore, saa Dagslyset faldt dæmpet ind. Det yderste Bind om Tones Øjne blev løsnet og taget bort, det næste ogsaa. Professoren fulgte spændt Udtrykket i hendes Ansigt. Nu spurgte han:

— Mærker De noget? Kan De se et Lysskær?

— Ja, sagde hun med en Stemme, der blev næsten helt borte i Sindsbevægelse.

De to tyske Læger vekslede et Blik med deres danske Kollega, og han vendte sig til Ingrid og hviskede:

— Hun kan se.

Alle saa de igen paa Tone. Og nu var Professor Peters selv saa ivrig, at han ikke kunde lade sin Reserve-læge tage det inderste Bind bort, han maatte selv have fat — skubbede ligefrem den forbløffede Doktor til Side, bøjede sig — tøvede — saa rundt paa de tre Mennesker, der ventede, og — lod det falde —

Et eneste kort Blik ud i Værelset, saa fo'r begge Tones Hænder op til hendes Øjne, og hun stønnede højt.

Professorens Stemme skar ind:

— Smerter det, smerter det?

— Nej — aa nej, men — men kan jeg da se?

— Ja — prøv igen!

Ingrid fik hendes næste Blik, og da bredte der sig en stor Glæde over Tones Ansigt. Doktor Hansen og Ingrid kom til at le, da hun udbrød paa Dansk:

— Sagde jeg ikke, at hun er køn!

Professor Peters vilde vide, hvad hun havde sagt.

Doktor Hansen meddelte ham det. Saa lo de alle, ogsaa Tone.

Men derefter blev en ny Forbinding anbragt.
Og saa var Underet sket.

Ingrid var paa Banegaarden den Aften, Doktor Hansen rejste hjem. De gik op og ned ad Perronen og talte sammen. Han talte om Fremtiden — deres Fremtid. Men han sagde ogsaa:

— Da jeg gik fra dig i Dag, var jeg hos Professor Peters. Sagen stiller sig saadan, at Frøken Skov i lang Tid skal holdes ude fra alt, hvad der kan have mindste Indflydelse paa hendes Sindstilstand. Men det er ikke videre lyse Udsigter for dig. Du faar det jo helt svært, Ingrid.

Dengang han skulde op i Kupeen, vendte han sig om og sagde:

— Hvor er det underligt, men der strømmer den samme Friskhed til mig, som jeg mærkede, da jeg var ung.

Hun følte, at han ventede, hun skulde sige: Saadan er det ogsaa med mig, men hun kunde ikke; i Øjeblikket havde hun kun det i sin Tanke, at nu rejste han, og at alt var meget anderledes end tidligere, men det gav hende ingen Ro — ikke endnu.

Tone talte ofte om Doktor Hansen. Hun kunde ikke glemme, at han var kommet derned for hendes Skyld. Hun kaldte ham en god Mand og sagde, at det var Synd, han skulde være saa ene.

Det var pinligt, Ingrid maatte stadig kæmpe med det forræderiske Blod, der vilde op i hendes Kinder som paa en ung Pige i den første Kærligheds glade, febrilske Tid.

Tones Øjne, som ikke mer dækkedes af Bindene, fulgte hende, hvor hun gik og stod. Det generede hende saa stærkt, at hun en Dag sagde:

— Nu maa du ikke misforstaa mig, Tone, men det gør mig saa ufri, at du ser saa meget paa mig.

Dertil sagde Tone:

— Kan du ikke unde mig den Glæde? Tænk paa, at jeg ikke har set et Menneske i alle disse Aar! —

Ingrid begyndte at gaa oftere hjemmefra, nu da Tone næsten kunde undvære hendes Hjælp. Det kunde saa let gøres; Tone fordrede pludselig intet for sig selv. Hun kunde sidde timevis og se sig om; og det gjorde aldeles ikke noget, at det Dag for Dag var den samme Stue, de samme Ting; hun saa — det var foreløbig alt for hende. Derfor fandt hun sig saa godt i, at Ingrid »fartede ud«, som hun kaldte det. At hun alligevel gjorde sig en Del Tanker i den Anledning, kunde ikke undgaas; hun sagde til sig selv:

. . . . Altsaa har Ingrid trængt til at færdes igen. Altsaa har jeg slidt paa hende — bundet hende

Hun sagde det en Dag til Jomfruen, da de var ene hjemme. Svaret overraskede hende i højeste Grad; Jomfru Henriksen sagde:

— Ja, men at Fruen er blevet saa frisk igen, har nu vist ogsaa sin egen Grund — tror jeg da.

Tone sad ganske stille og grundede over de Ord.

. . . . Hvad mente Jomfruen

Spørge vilde hun ikke, men hvad i al Verden havde Jomfruen ment

En Nat, hun laa og ikke kunde sove, gik det op for hende.

. . . . Doktoren naturligvis Alle hans Besøg hjemme i København, korte, naar hun havde været alene, lange, hvis Ingrid var til Stede; hans Rejse herved — den stadige Brevveksling mellem dem Derfor altsaa . . .

Natten gik, og Dagen — Dagene gik, og Tone Skov kæmpede en Kamp.

. . . . Nu skulde det vel forlanges af hende, at hun skulde være helt uegennyttig, at hun skulde lade sin uhyre Skuffelse glide af sig

Hvordan fik hun praktiseret det? Godt — rigtig kønt

og godt. Men det tog Tid; det, der var sket, betød jo intet mindre, end at nu gik hun selv ind til den gamle Ensomhed igen.

.... Men — hun havde jo faaet sit Syn — dét maatte hun ikke glemme! Ensomheden vilde blive en anden end før — hele Livet vilde blive anderledes — dét maatte hun ikke glemme

Hun arbejdede med sig selv, tænkte — tænkte saa mange Tanker, at hun ligefrem fik ondt i sit Baghoved og maatte tvinge sig til at hvile sin trætte Hjerne. Det lykkedes kun saa kort ad Gangen. Som stadigt rindende Vand saadan gik Tankerne forbi og forbi. Faa rigtig lyse, mange tunge, og én, der var begyndt at komme igen og igen — den sværeste: Manglede Ingrid Dybde? Hvordan kunde et Menneske i hendes Alder saa hurtigt blusse for en fremmed Mand? Det var da sandelig ubegribeligt

Saa spurgte hun ogsaa sig selv, hvorfor Ingrid ikke sagde hende det. Hun var endda ved at blive vred over, at hun blev holdt hen; men maatte dog indrømme, at nogen hel Spøg var det jo ikke at komme med den Nyhed, saa meget som det vilde forandre i deres Forhold Nej, ret beset, kunde hun saamænd godt forstaa, at hun tav saa længe som muligt

Siden tænkte hun helt andre Tanker. Gamle Minder dukkede op. Hun levede sit Liv om. Villingerød — Fru Sasse — Store Klevel — Majorinde Hansteen, og én til, hun aldrig havde glemt — Tankernes rindende Strøm kom med det altsammen, og saa blev hun mild — mild og forstaaende.

I denne Periode kørte hun sin første Tur. Hun sad ved Ingrids Side og saa Folk gaa, Børn løbe, saa Heste og Vogne og Biler — alt, hvad andre ser. Og Ingrid sagde:

— Hvor er det dog forunderligt at sidde her uden at skulle forklare dig, hvad vi kører forbi.

Men da de var kommet hjem, sagde Tone:

— Jeg er ganske svimmel! Og hun lukkede Øjnene og saa alligevel Gadens brogede Liv.

Ingrid kom hen, hvor hun sad, strøg hende over Haaret og sagde:

— Naar du nu kan taale at være noget mere ude, rejser vi lidt, saa du kan faa set noget af Verden. Det vil du jo nok, ikke sandt?

I det samme fo'r det gennem Tones Hoved Din arge Skelm, som om du ikke helst vilde hjem! Men det er nu ligemeget: Du skal pines lidt endnu! Og saa pinte hun hende.

— Hvad kan du stadig have at skrive til Doktor Hansen om — spurgte hun en Dag, hun saa, at der stod et Brev til Besørgelse — jeg kan vel ikke blive ved at være saa »videnskabelig interessant«?

Og en anden Dag sagde hun:

— Det var da i Grunden underligt, at den Doktor kom herved for at se de Bind blive taget fra mine Øjne, jeg kan egentlig ikke forstaa, hvorfor han kom, kan du?

Og én Gang sagde hun:

— Det var vel ikke dig, der havde kaldt ham herved?

Og da Ingrid svarede et alvorligt Nej, sagde Tone:

— Ja, saa tror jeg dig; for — ikke sandt, det var jo da meningsløst af dig at gøre noget som helst bag min Ryg?

Det kan nok være, de Ord satte Uro i Ingrid. Men Tone var nu kommet saa langt, at hun formelig gotted sig.

Der kom dog den Dag, da hun fandt, at nu kunde det være nok, og saa satte hun sig med Ingrid i en Sofa og sagde:

— Sig mig nu engang: Vil du ikke hellere hjem i Stedet for at rejse videre?

Ingrid sendte hende et lille, forskende Blik og sagde usikkert:

— Hvorfor mener du, at jeg skulde have tabt Rejse-lysten?

— Jo, for — dét, du har at sige mig engang, naar det passer dig, kunde du vist lige saa godt sige mig her — nu, Ingrid?

— Hvad ved du? spurgte Fru Weller overrasket, med en pludselig Hjertebanken.

— Alt, sagde Tone.

Og i det samme kom det hen efter Ingrid, som havde rejst sig og var gaaet bort fra Sofaen:

— Der er blot én Ting, jeg ikke forstaar: Hvordan kan Mennesker i vor Alder komme til at elske hinanden, naar de kun har været saa forholdsvis faa Gange sammen?

Ingrid vendte sig rask om.

— Ja, men saa ved du jo ikke alt, sagde hun.

— Alt —

— Ja.

— Nej, nu forstaar jeg ikke en Tøddel mer! sagde Tone og virrede med Hovedet.

Da var det, at Ingrid kom og satte sig hos hende og fortalte, at Doktoren var Aage, og Aage var — —

Tone sad og saa hen for sig, smaanikkende, saa saa pludselig paa Ingrid og sagde baade alvorligt og mildt:

— Hvem skal man i Grunden tro, naar du kan være saa forfærdelig falsk?

Og hun kyssede hende.

